

ମହାକାଶ ବାହ୍ୟପରିବାଦିତଙ୍କ

မြန်မာနိုင်တည်ဗျာ (၄) ရှင်
မြန်မာတော်ဘဏ်ပြုံးစုံရေ စုနှုန်းအောက်မှာယာသရမှုနှင့် တရာ့သုပစ္စတို့မြန်မာ
အောက်မှာပြုံးစုံသော်လည်းကောင်းသူတို့၏အောက်မှာပြုံးစုံသော်လည်းကောင်း

କ୍ଷିତିକାରୀ ପ୍ରକାଶକ ପରିଷଦ୍ ଯାହାର ପରିଷଦ୍ ପାଇଁ ଲାଭକୁ
ପ୍ରକାଶକ ପରିଷଦ୍ ଯାହାର ପରିଷଦ୍ ପାଇଁ ଲାଭକୁ ପରିଷଦ୍ ପାଇଁ ଲାଭକୁ
ପରିଷଦ୍ ପାଇଁ ଲାଭକୁ ପରିଷଦ୍ ପାଇଁ ଲାଭକୁ

၁၁၁၆။ ၁၁၇၈၂ ခုနှစ် (၄) ရှစ်
အောင်၏ အောင်နှင့် စိတ်တတ်နှင့် အကျင့်တနိုက်ပြင်းယာဉ်များ
အနေဖြင့် တတ်ရေးပြင်းတော်ရန် ယဉ်ကျေမှုအဖွဲ့အစည်းများအပြီးသာ နေလာကြသော များများကို ဖျက်ဆောင်
ရန် ပြုပါသည်။

କାନ୍ତିରେଣ୍ଟର୍ ରୂପରେଣ୍ଟର୍ ରୂପରେଣ୍ଟର୍

သားသား ဖိစ်သုသိ။

ତାମ୍ରକୁଣ୍ଡପ୍ରାଚୀର୍ଣ୍ଣାମୁଦୀ ୭୦୦୭୮୮୦୭୦୨୦

ବୁନ୍ଦିକାର୍ତ୍ତିରେ ପ୍ରାଚୀନ ଭାଷାରେ ୭୦୦୮୮୦୮୦

ଦ୍ୟତିବେଳୀ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଗାନ୍ଧି
ଯୁଦ୍ଧବିଜ୍ଞାନପାତ୍ର-୦୯୧୦)
ଆମ୍ବାର୍ତ୍ତବାବା ରୂପାଲୀଙ୍କିତାଙ୍କାରିଙ୍କାର୍ତ୍ତବାବା

ပုန်းမြင်း
၂၀၁၀ ခုနှစ် । စက်တင်ဘာ
အုပ်ရေး ၅၀၀ । တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

၁၆၁

(ବୁଦ୍ଧାର୍ଥୀଙ୍କାଳେ) / ବ୍ୟାଜିହୋର୍ଦ୍ଦୟ ରକ୍ଷଣକ୍ଷମ
ବୁଦ୍ଧାର୍ଥୀଙ୍କାଳେ ୨୦୧୦
ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣା ରମ୍ପାଣୀ । ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ

သချာအသိဉာဏ်ကို ခေါင်းထဲသိရှိက်ထည့်ပေါသော
ဆရာတော်တာစင်ဓမ္မငင်းအား ဦးညွတ်အရိုအသေပြုပါသည်။

I

“ငါကို နည်းနည်းလောက် ကူစည်းစားပေးပါဉိုးကွဲ။ ငါ အိမ္မာ
ခေါင်းခြောက်နေလို့”

“ပြောလေ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီသေး
ပါမယ်”

“ဒီလိုကွဲ ... ငါတို့မြတဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ကုလ္ပါ
ပင်ကြီး။ သစ်ပင်ကြီးကို ကြာလည်း ကြာပြီ။ အသက်လည်း တော်တော်
ကြီးနေပြီကွဲ။ အခု အဲဒီသစ်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့တစ်မိသားစုံ
ခေါင်းခြောက်နေလို့”

“ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ ...”

၅

သည်တစ်ဝါက်လောက်နဲ့ အကိုင်းအခေါက်တွေက ဟိုဘက်ခြောက်ရောက်နေတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုစွဲမရှိပေမယ့် အခု ဟိုဘက်ခြောက် လူစိမ့်း အေားပြောင်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောရတာပေါ့ကျား။ သစ်ပင်နောက်ယာ တော်တော်များများက သူတို့ခြောက်အားတော်တာကိုး”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ငါအဖောက အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်ချင်နေတယ်”

“ဒါများ အစ်မရယ် ခုတ်လိုက်ပေါ့”

“အေး . . . အဲဒီခုတ်ဖို့ကို ခေါင်းစားနေတာ”

ကောင်လေး နည်းနည်းတွေဝေသွားလေသည်။ အတော်ကြာမဲ့ . . .

“ဘာကို ခေါင်းစားနေလို့လဲ”

“ခေါင်းစားရတာပေါ့ကျား။ သစ်ပင်ကြီးက အကြီးကြီး။ တော်အော်လည်းမြင့်တယ်။ ခုတ်မယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ခြောက်လိုပဲ ခုတ်ချုပြုမှာ လေး။ ဟိုဘက်ခြောက်လိုက်လည်း ကျလို့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ကို လည်းကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အစ်မတို့အိမ်က သစ်ပင်ကြီးရှိတဲ့ဘက်ကိုစွာပြီး တစ်ဖက်ကို ကပ်ဆောက်ထားတာဆိုပေမဲ့ သစ်ပင်ကြီးကမြင့်တော့ ခုတ်လိုက်ရင် အိမ်နဲ့လွတ်မလွတ် ဖို့ရိမ်နေတယ်။ သစ်ပင်အမြင့်ကို တက်တိုင်းကြည့်ဖို့က လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေး။ အဲဒါ အစ်မတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အိမ်နဲ့မလွတ်ပဲ ကျမှုစိုးရိမ်နေလို့။ မင်းကူညီလို့ရရင် ကူညီပေးပါ၌ဦး။ မင်းတို့ ဆိုင်ကလူတွေက ဒါမျိုးဆို တွေးတတ်တယ်လေ”

သူမစကားကြောင့် ကောင်လေး အချိန်အတော်ကြား စဉ်းစားသွားသည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ . . .

လွတ်မလွတ်ဆိုတဲ့အချက်က သစ်ပင်ခုတ်ရင် အိမ်နဲ့လိုချင်တဲ့အချက်က သိချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အစ်မ အချက်နှစ်ချက်ကို သိမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်နဲ့ သစ်ပင်နဲ့အိမ် အကွာအဝေး။ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်က သစ်ပင်နဲ့အိမ်အကွာအဝေးထောက်ထောက်နေရင် အစ်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲလို့ရပြီးလဲ”

“ဟုတ်ပြီ . . . အစ်မလည်း အဲဒီကိုတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်နဲ့အိမ်အကွာအဝေးက တိုင်းလိုလွယ်ပေမဲ့ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်က တိုင်းဖို့ခေါက်နေတယ်”

“အင်း . . . အဲဒါလည်း သိပ်မခက်ပါဘူး အစ်မ။ ကျွန်ုတော်တို့ဆိုင်စဆောက်တုန်းကလည်း အစ်မတို့လိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ သစ်ပင်အမြင့်ကိုတိုင်းဖို့က သိပ်မခက်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်လေးပါ။ လွယ်လွန်လို့လည်း ကျွန်ုတော် ရုထ် ဗုတ်မိန့်နေတာ”

“ဟုတ်လား . . . ပြောစမ်းပါ၌ဦး”

မိန်းကလေးဘက်မှ စိတ်ဝင်စားသံမှာ အထင်းသားပေါ့သွားသည်။

“ဒီလိုပျော်” လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၂၀၀ လောက်က ရှိပြုမေတ္တာပညာရင် ‘သေးလိ’ ရဲ့ ပိုရမစ်အမြင့်ရှာတဲ့ ပုံသေနည်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်ုတော်၏ အရပ်နှင့် ကျွန်ုတော်၏ အရိပ်တူညီသည်အချိန်တွင် ပိုရမစ်၏ အရိပ်သည်လည်း ပိုရမစ်၏ အမြင့်နှင့် တူညီလိမ့်မည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲလို့ အရိပ်နှစ်ခုတူညီဖို့အတွက်က နေရာ့အမြင့်ဟာ ၄၅° တိမ်းစောင်းနေမှဖြစ်မှာ။ အဲဒီနည်းကို ကျွန်ုတော်တို့အသံးပြုခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ နေရာ့အမြင့်ကို ၄၅° မြင့်အောင်ထိ မစောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ သစ်ပင်လုပ့်အချိန်ကို အတိအကျ ပေါင်ဆရာသီးအား တာကိုး”

“လွယ်လွယ်လေးလေ အစ်မရဲ့” ကျွန်တော်တို့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အရိပ်ထက် နှစ်ဆ (သို့) သုံးဆရှိနေရင် အဲဒီအချိန်မှာပဲ သစ်ပင်ရဲ့အရိပ်ဟာ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ထက် နှစ်ဆ (သို့) သုံးဆရှိနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အဲဒီနည်းနဲ့ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ကိုရှာပြီး အချိန်မြို့ခုတ်လှ့နှင့် ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ဟာ ဆိုင်နဲ့သစ်ပင်အကွာအဝေးထက် ၅ ပေလောက်နှစ်နေတယ်။ အစ်မလည်း အဲဒီနည်းကို သုံးကြည့်ပေါ့”

တစ်ဖက်မှာအသုံး တိတ်သွားလေသည်။ လက်ခံသွားတာလား စဉ်းစားသွားတာလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ တစ်အောင့်ကြောတော့ . . .

“အေးကွာ . . . ကျေးဇူးပဲ။ အစ်မ အဲဒီနည်းကိုသုံးကြည့်လိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့သစ်ပင်ခုတ်တုန်းက ဒီနည်းကို ဘယ်သူအရင်စဉ်းစားမိတာလဲ”

သူမစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှာကောင်လေး ခပ်ဟဟရပ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အစ်မကလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ . . . အဟင်း . . . ဟင်း”

“မြော် . . .”

စကားသုတေသန၊ ပြုတ်တောက်သွားလေသည်။ နောက် နှစ်ဖက်စလုံး ဖုန်းချာသွားလေသည်။

၁ ၁ ၁

II

နှင်းမူန်ဖွေးဖွေးတိုက ဝေသီမူန်ဝါးစွာ ပေါကျေကျေနေသည်။ ဆောင်းလေအေးအေး၏ ဆောကစားမူကြောင့် နင်းမူန်တို့မှာ ဖိမ်းထိုးလှပ်ရှားနေကြသည်။

ဆောင်းမနက်ခင်းတစ်ခုနှင့်လျော်ညီစွာ လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းလျောက်သူ၊ ပြီးသူ၊ စက်ဘီးစီးသူများနှင့် စည်ကားနေသည်။

သူရပ်၍ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ စောနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ့်ငါးမိန်လောက်ဆက်ပြီးကာ ပြန်လည့်လာခဲ့လိုက်၏။ သူတို့၏လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ရပ်ကာ အမောဖြေမြို့သည်။

မြို့ပြတစ်ခုနှင့်လျော်ညီစွာ ဒီအချိန် ဘယ်သူမှုအိပ်ရာမထလဲး။ ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်ရာလမ်းထဲတွင် ရှင်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ပို့ပို့ယူရှိရီးကြားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုတော့ တွေ့ရပါ၏။

ဟိုတစ်ကောင် ဒီတစ်ကောင်နှင့် သူပတ်ကြည့်မိတော့ လေး၊
ငါးကောင်လောက်တွေ့ရသည်။ ထိစဉ်မှာပင် သတိတစ်ချက်ရလိုက်ကာ
အနီးအနားမှ ခဲလုံးကိုကောက်၍ အနီးဆုံးတစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်။
မထိ။ တေးချော်သွားသည်။ သို့သော် . . .

“ကိုန် . . . ကိုန် . . .”

ဟု မပိမသအောက် ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူမကျေနပ်။ ထို့
ကြောင့် ခဲတစ်လုံးထပ်ကောက်ကာ ပေါ်လှမ်းလှမ်းမှတစ်ကောင်ကို ပစ်
လိုက်ပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတွင်လည်း . . .

“ရတ် . . . ရတ် . . . ရတ်”

မထိပဲ အာပြုပြနေသည်ကြောင့် နောက်တစ်လုံး ထပ်ပစ်ပေး
လိုက်သည်။

“ရတ် . . . ရတ် . . . ရတ်”

ပေါ်ဝေးဝေး ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ခါ ခဲလုံးကုန်းအကောက်မှာပင် . . .

“ဂါး . . . ဂါး . . .”

ကျွန်ုပိုဂိုလ်များက ဒေါ်ဒီးလာပေပြီ။ အကုန်လုံး အသင့်အနေ
အထားရပ်ရင်း မျက်လုံးပြုဗျာ၍ သူ.ကိုကြည့်ကနေသည်။ သူ ဆက်
မပေါ်ကိုတော့ လက်ထဲမှာခဲကိုပစ်ချေရင်း ခေါ်မြန်မြန် လုညွှုက်ခဲလိုက်
တော့သည်။ သူ၏စမ်းသပ်မှ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ . . .

အိမ်နားအရောက်မှာပင် ဓာတ်တိုင်အောက်၌ ပျင်းကြောထူကာ
ခွေ့သောခွေ့တစ်ကောင်ကို ထပ်တွေ့ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာ
ပေပြီ။ မထိရန် အကြောင်းမရှိတော့။

ချက်ချင်းပင် လမ်းတေးမှခဲတစ်လုံးကိုကောက်ကာ သေချာချိန်
တွယ်၍ ပစ်ထည့်လိုက်တော့ . . .

ဘုံး

“ဂိုန် . . . ဂိုန် . . . ဂိုန်”

အရမ်းကာရော ထပြေးသွားလေတော့သည်။ ဘလိုင်းကြီး ညျင်း
ဆလိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .
ခွင့်လွတ်ပါကွယ်။

သူခေါင်းယမ်း၍ အိမ်ဆိပ် လျှောက်လာခဲလိုက်တော့သည်။ ၌။
ရောက်တော့ ဈေးသွားဝိရိယကောင်းသောမေမေနှင့် တို့သည်။

မေမေက သူ.ကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း . . .

“စာတိုက်ကလာတဲ့စာ ရောက်နေပြီ။ သတ်းစာနဲ့ရောလေးသွား
တာ။ မည့်ခန်းထဲကစားပွဲမှာ တင်ထားတယ်”

မေမေစကားကြောင့် ရင်တစ်ချက်ခုနှင့်သွားကာ နာရီပုံးကြည့်မိ
တော့ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဒီနေ့ ငါမွေးရက် အဂီးနောက်ပြီပဲ။

သူ စီတ်လျှပ်ရှားစွာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေး
ပေါ်မှစာကို ရင်ခုနှစ်စွာဖောက်ကြည့်ရင်း . . .

တစ်ခကာတာ ဤမ်းသက်တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ ပြီး အော်တေားကို ရင်ဘတ်ပေါ် တယုတယတင်ထားမိသည်။

သူ.ရင်တွေ့ခုန်နေသည်။ စီတ်တွေ့ မတရား သိမ်မွေးလျှပ်ရှားစွာ
သည်။ စာအိတ်လေးကတော့ သူ.ရင်ခုန်သံကို အနီးကပ်နားထောင်းဆည်း
ထင်ပါ၏။

ပြီးတော့ သူ.စီတ်ထဲ စကားတချို့ပြောဖြစ်သည်။

“စာအိတ်လေးရေးမှုး မင်းပိုင်ရှင်လည်းမင်းလို့ ငါရင်ခုန်သံ
ကို လာနားထောင်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် . . .

တွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါကွာ။ ငါ ရင်ခုန်နေပါပြီလို့ . . .”

၂၂

ချုပ်စြိုက်၊ လွမ်းခွေး၊ အပါ၊ အတော်၊
အကုန်ရသည့် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှုံးလေသည့်၊

ဆိုင်နာမည်လေးက "Thinking"
လွမ်းကွယ်၏ရှင်တော် အတွေးအ၏ ဆိုင်လေးထူး၊
အတွေးအ၏ဆိုင်ဆို၍ အတွေးအ၏ ရှင်းစားသာဆိုင်ဟု
ထင်လိုက်ပါနေ့...
သမန် Cafe ဖဲ့ စိနัcks Bar ဆိုင်လေးဖြစ်လေသည့်၊
မြို့ပြေားမြို့မြို့လိုပါက်လောက်ကောင် ပါရှားကျသာ
အလေးတုဆိုင်များထံမှ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပါ၊
ရှိခဲ့ဖဲ့ ထိ "Thinking" ဆိုင်လေးက အမျှနှစ်မတဲ့
တစ်နှစ်းအနဲ့သည့်၊

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ

ဆိုင်နေရာ အခင်းအကျင်းလေးက လမ်းအံ့လမ်းခွကျသည်။
စီးပွားရေးလုပ်လိုကောင်းသည်။

ညာဘက်ခပ်လုမ်းလုမ်းတွင် "Kiss" အမည်ရှိသော Mini Market
တစ်ခုရှိ၍ ဘယ်ဘက်လပ်လုမ်းလုမ်းတွင် 'ခွဲတ်ကြီးပဲ' အမည်ရှိသော
တည်းခိုန်းတစ်ခုရှိလေသည်။

ဦးတော့ မျက်စောင်းထိုးတွင် 'ဘာလာလာဒါပဲ' အမည်ရှိ
အမျိုးသားသီးသန့် "Beauty Saloon" တစ်ခုနှင့်

ရှေ့တည့်တည့်တွင်ကား "Triangle" အမည်ရှိသော အထူးကု
ဆေးခန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။

ကဲ . . . ဘယ်လောက် စီးပွားရေးလုပ်လိုကောင်းသနည်း။

၂ ၂ ၂

ဆွဲဆောင်မှု

ဆိုင်နေရာအခင်းအကျင်း ကောင်းရှုတင်မဟုတ်၊ ထိုဆိုင်မှ
Customers ဆွဲဆောင်ပုံလေးက အများတကာထက်ထူးသည်။

အခြားဆိုင်တို့မှာများသောအားဖြင့် အစားအသောက် quality,
ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်း၊ ဖျော်နှုန်းချို့သာမှတို့နှင့် Customers ကို ဆွဲ
ဆောင်ကြသောလောက် "Thinking" ဆိုသောဆိုင်ကလေးမှာတော့ ထိုအစာ
တို့အပြင် ရင်ခုန်းရာကောင်းသော နောက်ထပ်ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိမှုး
သည်။

အခါက ဒီလိုပါ . . .

ဆိုင်တွင်းရှိခင်းကျင်းထားသော စားပွဲတိုင်း၏ တွင် လက်တစ်
ဝါးသာသာရှိသော စာရွက်ဖြူဗုံစာတင်ထည့်ထားသော ခြင်းတစ်လုံး၊
ဆွဲပင် (သို့) ဘောပင်ထိုးနိုက်ထားသော ရှုည်များများပန်းဆိုးလှလှ
လေးတစ်လုံးနှင့် အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်း၍ လုပေအောင် တန်ဆာဆင်
ထားသော စာတိုက်ပုံး (သို့) မဲပုံးတစ်ခုဆိုတို့ ရှိကြသည်။

အခါက ထို "Thinking" ဆိုင်လေးကို လူဝင်များစေသော
ရောင်းကောင်းစေသော၊ ကောင်းသတင်းထွက်စေသော အမိကအကြောင်း
ရင်းတစ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၂ ၂ ၂

"Thinking" ၏ ဝန်ဆောင်မှု

မြို့လုပ်ပုံ အဆင့်ဆင့်

လာရောက်စားသောက် အပန်းဖြေသူအားလုံးတို့သည် ထိခိုင်နှင့်ပတ်သက်သော မကျေနပ်ချက်ကိုဖြစ်စေ၊ အကြံပေးချက်ကိုဖြစ်စေ၊ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော စာရွက်ခြင်းထဲမှ စာရွက်ကိုရှိကျုံ ပန်းခိုးထဲမှ ဆောင် (သို့) ဘောပင်ကိုထုတ်ကာ ရေးသားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ စာတိုက်ပုံးထဲသို့ တံဆိပ်ခေါင်းစီးပေးစရာမလိုပဲ ထည့်နိုင်သည်။ ဒါက တစ်ပိုင်း။

ဒါပေမဲ့ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်၊ ဘောပင်နှင့် စာတိုက်ပုံး (သို့) မပုံးထားပေးခြင်းသည် အထက်ပါအကြောင်းအရာကို အမိကရည့်ညွှန်းလိုခြင်းမဟုတ်ပေး။ အမိက ရည်ညွှန်းလိုသည်က . . .

မည်သည့်စားသို့သူမဆို မိမိကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊ ဒေသန၊ ဘွဲ့ရှုက် (သို့) ရှိဖူး၊ ကျော်ကြားဖူးသော ကဗျာကျော်အဆိုအမိန်တစ်ခုခုကို မိမိ၏နာမည်လိပ်စာနှင့်တကွ စာရွက်တွင်ချရေးကာ မပုံးထဲသို့ ထည့်ဆည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်နာမည် "Thinking" ဆိုသော ဝေါဟာရသည် အထက်ပါအကြောင်းအရာကို ကိုယ်စားပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအတွေးအခေါ် အဆိုအမိန်စာရွက်များကို နံပါတ်စဉ်တပ်ကာ လတ်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့တိုင်း စာရွက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ပိုင်ရှင်များ ကိုဖိတ်ကြား၍ မဲဖောက်ပေးသည်။

မဲပေါက်သောသူသည် ပထမလ၏ အတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်ဖြစ် ပြီး သူကိုယ်တိုင်ပင် မဲနှီးက်ကာ နောက်တစ်လ၏ အတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်ကို ခွဲ့ခွဲ့ထုတ်ပေးသည်။ (လွှဲပေးသည်)

မဲပေါက်သော အတွေးအခေါ်ကို ဆိုင်၏ အမိကလူစိတ်ဝင်စားသောနေရာတွင် ရှိသည်။ Thinking boardမှာ တစ်လတိတိ (နောက်တစ်ကြိုမ်မဲဖောက်ခင်အဆိုန်ထိ) တင်ထားပေးသည်။ ထိုနေ့၌ပင် မဲပေါက်သော အတွေးအခေါ်ရှင်ကို ဆုပေးသည်။

ဆုပေးသည်ဆိုရှုံးလည်း ဆိုင်မှ တစ်လတာ Thinkingboard ပိုင်ရှင်ကို ဆုအဖြစ်ပေးသည့်လက်ဆောင်အား မူလ Thinkingboard ပိုင်ရှင်မှပင် ဆိုင်ကိုယ်စားပေးအပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို Thinkingboard ပိုင်ရှင်များအားလုံးကို Thinking family ဝင်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ နှစ်ကုန်တိုင်းနှစ်ကုန်တိုင်း ဆိုင်မှ ဘုရားဖူး (သို့) အပန်းဖြေခရီး ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

ဒါက "Thinking" ၏ ဝန်ဆောင်မှု။

Thinking's Owners

"Thinking" ဆိုင်လေးကို သူငယ်ချင်းယောကျားလေးနှစ်
ယောက်ပေါင်းနှကာ ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒီးမွားရေးအရမဟုတ်၊
ဝါသနာသက်သက်သာ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ကို တာဝန်ယူပုံလေးက ဆန်း
သည်။ ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် တစ်လလျှင်တစ်ယောက် ဆိုင်
တာဝန်ခံရာထူးကိုယျှော် အလှည့်ကျ ကောင်တာထိုင်ရမည်။

ဒါ သူတို့နှစ်ယောက်ထားသော စည်းကမ်း။

ထိုအပေါ်တွင်မှ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆိုင်၏ စာရင်းအယား၊
ဇွဲကြေးမှစလို့ ကိစ္စအဝဝအားလုံးတို့အား တစ်ယောက်တစ်လစီတာဝန်
ယူသည်။ ယခု တာဝန်ယူထားသောတစ်ယောက်သည် လက္နနှင့် မဲဖောက်
သူ့ရမည့်နေ့တွင်ပင် ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအားလုံးကို နောက်
တစ်ယောက်ထဲ လွှဲပေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆိုင်တာဝန်အားလုံးသည်
ပထမတစ်ယောက်နှင့်မဆိုင်တော့ လွှဲယူသူ ခုတိယတစ်ယောက်နှင့်သာ
ဆိုင်သွားပေသည်။

ဒါက ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ခပ်ဆန်းဆန်း
စိတ်ကူး။ သူတို့နှစ်ယောက်နာမည်က . . .

မိုး နှင့် ဆောင်း

၁၁

(11 : 00) AM

"Thinking" ဆိုသော ဆိုင်လေး၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင်
ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား
လိုက်ပြောနေသည်။

ကောင်မလေးပုံစံက လန်းသည်။ ဆန်းသည်။ ရွှေအီရောင်ဆံပ်
ပျော်ပျော်နှင့် ဝင်းမွတ်သောမျက်နှာက ဥရောပဆန်ဆန် ကျက်သရော်
နေသည်။ ကောင်လေးပုံစံက လုံးဝကော်လီ။ ကော်လီအကြီးစားတော့
မဟုတ်။ ဝတ်ပုံစားပဲ့ သွားပဲလာပဲ စတိုင်ကျသော ကော်အသေးစား

မြင်သူတိုင်းကတော့ လိုက်ဖက်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုဟု ယူဆပြု
ပေမည်။ ဒါပေမဲ့ ကာယကဲရှင်နှစ်ယောက်က ထင်သလိုမဟုတ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီးတောက်သေးသေးတစ်ခု လောင်ဖြိုက်နှုသည်။

၁၂

ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်လား၊ မိမိအောင်မကြောင့်လား၊ အနည်းငယ် တင်းစေပြတ်သားနေသလောက် ကောင်လေးကတော့ အောက်ကျိုးအသနားခံသည့်အရိပ်တွေ ပေါ်နေပါ၏။

လျောက်လာကြရင်း မီးတောက်မှာ ကြိုးလာသည့်သဘောရှိသည်။ သဘောထားမတူသောစကားသံတွေက ပုံမှန်ထက် ကျယ်ကာ လာသည်။

ဒီလိုနှင့် "Thinking" ဆိုင်ရှု့သို့အရောက်တွင် ကောင်လေးမှာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။ ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကောင်မလေးလက်အားဆွဲ၍ စကားပြောတော့သည်။ ဒီမှာတင် အတ်လမ်းက ပပါတော့၏။

• • •

“ငါ နှင့်ကိုအရမ်းချွစ်တယ် 'ဆေတန်'ရာ။ ငါစကားကို ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်လက်ခံပေးပါ”

ကောင်လေး၏ အဆင့်ကျော်သွားသော အပြုအမှုကြောင့် ကောင်မလေးကလက်ကို အတင်းဆောင့်ရှုန်းသည်။ ကောင်လေးကလည်းမလွတ်တမ်းကိုင်ထားသည့်မို့ရန်းရင်းဆန်စတ် အနည်းငယ်ဖြစ်သွားရာ ဆိုင်ထဲမှတူအများစုံမှာ ခေါင်းတွေထောင်ကုန်ပါ၏။

ထိုစဉ်မှပင် ကောင်မလေးက ရှုက်ဒေါသသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကောင်လေးလုံးဝမြှော်လင့်မထားသောစကားကို ပြောချလိုက်လေသည်။

“နင် ဘောလုံးဂွဲကြည့်ဖူးလား”

“ဟင် . . . အင် . . . ကြည့် . . . ကြည့်ဖူးပါတယ်”

“ဒါဆို လူကျံသွားရင် ဒိုင်လူကြီးက ဘာလုပ်လ”

“ကျံသွားတဲ့အသင်းကို အပြစ်ပေးတာပေါ့”

“အခု နင်က လူကျံရှုတင်မကဘူး . . . စကားပါကျံလာတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်သင့်လ”

ကောင်လေး၏ တအုံတည်အမေးကြောင့် ကောင်မလေးမှာ မထိတရီပြီးပန်းစွဲသွားလေသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးပွဲမှာလိုတော့ ငါခြေထောက်နဲ့ မကန်တတ်ဘူး။ လက်နဲ့ပဲ ကန်တက်တယ်”

မကြာပါ။

‘ဖြစ်း’ဟူသောအသံမှာ အနီးအနားမှ ‘နီး’တွေ ထပ်ပြီးသွားသည်အထိ အရှိန်အဟန်ပြင်းသွားလေသည်။

နောက် ကောင်မလေးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ တစ်ချက်လျည့်မကြည့်ပဲသူမျိုးတည်ရာသို့ ဆက်လက်လျောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါတစ်ခါတည်း အဖြေတောင်းတော့မယ်
ကွာ။ ဆေတန် ငါ့ကို အရှုံးကွက်နင်းနေတာကြော်။ ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်
ရာဖြစ် လက်ဆွဲပြီးအဖြေတောင်းသင့်ရင်လည်း တောင်းရမယ်”

“ဟဲ . . . ဖြစ်ပါမလား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က စီးရိမ်သလို မေးသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ။ ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမှာပါ။”

ထိုစကားကို မည်သူမျှ ဆက်မထောက်ပေးပါ။ သို့သော် တစ်
ယောက်က . . .

“ဟဲကောင် . . . ကြည့်လည်းလုပ်ပြီးနော်။ ဒီနေ့မင်း Think-
ingboardလွှဲပေးရမှာ။ (၁၂) နာရီထိုးဆိုစပြီ။ အခုတောင် လူတွေတော်
တော်ရောက်လာပြီ။ တော်ကြာ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲဖော်
ဦးမယ်”

စီးရိမ်တာကြီးပြောသော သူငယ်ချင်းယောက်ဗျားလေး၏စကား
ကြောင့် သူပြုးလိုက်ကာ လေသားအေးဖြင့် . . .

“မိန်းကလေးတွေမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွာ။ အဲဒါ မင်းတို့သိလား”

သူ့စကားကြောင့် ယောက်ဗျားလေးတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းယူ၏

၅၇ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသည်။

“ပထမတစ်မျိုးက ရှေးကျပြီး ဒုတိယတစ်မျိုးက ခေတ်ဆန်း
တယ်။ ပထမမိန်းကလေးမျိုးက ခေတ်နဲ့ညီအောင် ပြောဆိုနေထိုင်တတ်
ကြပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အပိုစိတ်မှာက ရှေးအယူတွေမျိုးစိတ်တယ်။ ဆိုလိုဘာဘာ
အရှက် အကြောက်ကြီးတယ်ပေါ့ကွာ။ သူတစ်ပါးကို ပို့ခို့တတ်တယ်။
လူများ တဲ့နေရာ၊ လူရှုပ်တဲ့နေရာမျိုးဆို မသွားရဲ့၊ မလာရဲ့ဘူး။ အဲလို့
နေရာမျိုးမှာ သူတို့က လူနှုန်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းတယ်။

ဒုတိယတစ်မျိုးကျတော့ အစာအရာရာ ပထမတစ်မျိုးနဲ့ အနဲ့
ကျင်းသာက်လျှို့ကွာ။ ပွင့်လင်းတယ်၊ ရဲတင်းတယ်၊ လူမှုကြောက်ဘူး။ အတဲ့
သဖြင့် ယောက်ဗျားလေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တယ်။ အဲဒော့ မင်း

15 minutes earlier
(10 : 45) AM

“Thinking” ဆိုင်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲရိုင်းတစ်ရိုင်း၌ ယောက်ဗျားလေးနှစ်ယောက်နင့် မိန်းကလေး
နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

“ဟဲကောင် . . . သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွာ . . . စိတ်ချုံး။ ဆေတန် ဒီလမ်းကလာမှာ။
သူ့ဒီအချိန်ဆုံး ငါ့ဆိုင်ရှု့က ဖြတ်သွားနေကျုံ”

ထိုစကားကြောင့် မေးသူကောင်လေးမှာ စိတ်လျှပ်ရှားပုံပေါ်ကို
သွားကာ လက်ဝါးချင်းပွဲတွေသည်။

တိုအမြင်မှာ ဆေတန်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျှး ဖြစ်စေသော်လှ
သူ့စကားကို အကုန်လုံး ခေါင်းယမ်းကြသည်။ ပြီး တစ်ယောက်

က . . .
“အပြင်အဆင် အနေအထိုင်တွေအားလုံးကတော့ ဒီဘက်ခေါ်
ကလုံး ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကိုတော့ ငါမစန့်မှန်းတတ်
ဘူး။ သူတို့က မီန်းကလေးချင်းဆိုတော့ ပိုသိမှာ
ပေါ့။”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ပျော်သလဲပင်
ခေါင်းယမ်းကြရင်း . . .

“အာ . . . ငါတို့လည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ ဆေတန်က ခန့်
မှန်းရခက်တယ်ဆိုတာ နင်တို့လည်း သိသားနဲ့”

နောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က . . .

“ဒါနဲ့နေပါ့ြိုး . . . နင်က အဲဒါတွေသိပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါစနပြောပြီးသားပဲဟာ။ ဒီလိုလူရှုပ်တဲ့ ဆိုင်ရှုတည့်တည့်မှာ
လက်ခွဲပြီးအဖြေတောင်းရင် ဘယ်လိုတဲ့ပြန်မလဲသိချင်လို့။ ဆိုလိုတာ
က ပထမ မိန်းကလေးလား၊ ခုတိယ မိန်းကလေးလားပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အကုန်လုံး သက်ပြင်းချေသွေကို ကြားရ^၁
သည်။ တစ်အောင်ကြာတော့ အဖြေတောင်းမည်ကောင်လေးက . . .

“Thinkingboardမှာတင်ထားတဲ့ ငါရဲ့ ခုတိယ ဒသုနဖွင့်ဆို
ချက်အတိုင်းတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲ . . . မှန်းရင်လည်း သူ့ကိုရှိက်တယ်ဆိုတဲ့စကားလား”

“အေး”

“ပထမဖွင့်ဆိုချက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ရုတောင်းပေါ့ကွာ”

ထိုနောက်မှာတော့ သူတို့တွေအားလုံး ခုတိယမို့ တိတ်ဆိုတ်
သွားကြေးလေတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိုင်းနေသေးမိန်းကလေးတစ်ယောက်က-

တော့အဲဆို ငါတို့သွားတော့မယ်။ ငါတို့ကို ဆေတန်
တွေသွားရင်မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း သွားတော့မယ်ကွာ”

နောက်ထိုင်နေသော စားပွဲစိုင်းဆီမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်
နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထဲထွက်သွားလေသည်။ စားပွဲစိုင်းဘွင်
တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ကျွန်း
ခဲ့ပါ၏။

တစ်အောင်ကြာတော့ . . .

“ဟိုမှာ ဆေတန်လာပြီ”

ကောင်မလေး၏စကားသံကြောင့် ထိုကောင်လေးမှာ လူပ်လူပ်
ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်ပြရရာဆီသို့ကြည့်သည်။ ကောင်လေး
မျက်နှာမှာ ရင်ခန်းရိပ်ဆို ကြီးစိုးသွေးပြီးသည့်နောက် . . .

“ငါလစ်တော့မယ်ဟာ။ နင်လည်း အတွင်းရိုင်းကိုရွှေ့အေး”

“အေး”

မကြာလောက်သော အချိန်တစ်ခုမှာပင် . . .

• • •

“ဆေတန် . . . ငါပြောထားတဲ့စကားကို စဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”
“ . . . .”

“ဆေတန် . . . ငါ နင်ကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ”

“ . . . .”

“ဆေတန် . . .”

“ဆေတန် . . .”

စိတ်မရည်တော့၍ ထင်သည်။ ဆေတန်ဆိုသောကောင်မလေး
က ကောင်လေးကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိကျိုးပြတ်သွားသော
လေသံဖြင့် . . .

“နှင့်ကိုင် ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ ငါနှင့်သူ အူပေါ်ချော်းယော
မပိုနိုင်ပါဘူးလို့။ အခုလောက်သည်းခံနေတာတောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခင်လာတဲ့သဲ ယောဇ်ကြောင့်မို့လို့ဆိုတာ နင်နားလည်းလား”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ကောင်လေးမှာ အနည်းငယ်အမဲး
သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ...

“ဆေတန် ... နှင်စကားကို ဖော့မပစ်နဲ့။ ငါ နှင့်ကိုချိစာယ်
လို့ပြောတာ။ နှင်ပြောရမဲ့အပိုင်းက ချစ်တယ် မချစ်ဘူးပဲ။ သူငယ်ချင်း
ထင်ပိုတာတွေ၊ မပိုတာတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါသိချင်တာ ချစ်တယ်
မချစ်ဘူး ... Yes or No.”

ကောင်လေးစကားကြောင့် ကောင်မလေးမှာ နှုတ်ခမဲးကိုကိုက်
ရှင်း၊ ခြေကိုဆောင့်ကာ လျောက်သွားသည်။ ကောင်လေးကလည်း ပျားပျား
သလဲ အောက်ကလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ Thinking
ဆိုင်ရှု၊ သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

နောက်ကောင်လေးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ဟန်မျိုး
ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်လုမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးလက်
ကို ကောက်ဆွဲလိုက်ကာ ...

“ငါ နှင့်ကို အရမဲးချစ်တယ် ဆေတန်ရာ။ ငါစကားကို ဒုတိယ
အကြိမ် ထပ်လက်ခံပေးပါ”

.....
.....
.....
.....

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံး
ခွဲမှာလုံးတော့ ငါခြေထောက်နဲ့ မကန်တတ်ဘူး။ လက်နဲ့ပဲ ကန်တတ်တယ်”

“နှင် ဒီနေ့ Thinkingboard လွှဲပေးရမှာလေ”

ထိုစကားကြောင့် အရှိုက်ခံရသူကောင်လေးက ဆိုင်ထဲသို့ ရှုံးစုံ နှစ်နှစ်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွေက သူကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားသည့် Thinkingboard မှ သူ၏ ဒသုနနားသို့ . . .

နောက် မျက်လုံးအကြည့်ကိုလွှဲရင်း နာနာကြည့်းကြည့်းပြီးလိုက် ကာ . . .

“ငါဆိုင်ထဲ ပြန်မဝင်ချင်တော့ဘူး။ ငါအစား နှင်ပဲနေခဲ့လိုက် တော့”

ကြော်ပြီးပြီးချင်း ကောင်လေးမှာ ဆိုင်ကိုကျော့ခိုင်း၍ (၁၀) Thinkingboard မှ ဒသုနကိုကျော့ခိုင်း၍ တစ်လုမ်းချင်းထွက်သွားပါ တော့သည်။

“ဟဲ . . . နော်းလေ”

ကောင်မလေးက လုမ်းတားသည်။ သို့သော် . . .

နောက် ကောင်မလေးမှာလည်း တစ်ယောက်ထဲ ကြောင်အောင် တောင်နှင့် မကြောင်မှာပင် သူမှုလည်းပဲ ဆိုင်ရှုံးမှ ထွက်သွားပါသော ၏။

၁ ၁ ၁

“ဖြန်း”

အနီးအနားမှ နိုတစ်အုပ် ထပ်သွားသည်။ ကောင်မလေးမှာ မည်သူကိုမျှ တစ်ချက်လွှဲမကြည့်ဘဲ သူမျိုးတည်ရာကို ဆက်လက် လျောက်လုမ်းသွားလေသည်။ ကောင်လေးမှာ မယ့်ကြည်နိုင်သော အကြည့်တွေဖြင့် ပါးကိုလက်ဝါးဖြင့်အပ်ရင်း ကျွန်ုပါတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ထဲမှ ခုန် သူငှာယ်ချင်းကောင်မလေး ပြီးထွက်လာသည်။ သို့သော် သူမသည်လည်း အံ့ဩမှတ်ဖြင့် ကြောင်ငေးနေပါ၏။

“လာ . . . ငါတို့ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ရအောင်။ အချိန်နီးနေပြီ”

“ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်ဟာ”

ဗိုင်ရှင် ခက်ဆစ်ဆိုတာလေကွာ"

ထိအခါမှ ဆောင်း ရုပ်လုံးကဲသွားသည်။

"ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါ မျက်နှာကို သေချာမှတ်မထားလိုက်ဘူး။ မြင်ဖူးတယ်လို့တော့ ထင်နေတာ"

"ကောင်မလေးက တော်တော်မိုက်တယ်နော် . . . ဆောင်း"

မိုးစကားကြောင့် ဆောင်း ကောင်မလေးကို ဓမ္မချာကြည့်လိုက်ကာ . . .

"အင်း . . . မဆိုပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါတယ်"

ဆောင်း ပြောနေရင်းမှပင် ကောင်မလေးမှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခြောက်ဆောင့်ကာ လျှောက်လာသည်ကြောင့် . . .

"ကောင်မလေးမိတ်ဆို့နေလို့ ခက်ဆစ်လိုက်ချော့နေတာနဲ့ အဲတယ်ကဲ"

သူတို့ကြည့်နေရင်းမှပင် နစ်ဦးလုံးမှာ ဆိုင်ရှု့သို့ရောက်လသူ၏။ ထိစော်မှုပင် ခက်ဆစ်က ချုပ်သူတွေကြားမှာ မထူးဆန်းသောအကျော်ကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ အဲဒါက ကောင်မလေးလက်ကို လှစ်းသို့ လိုက်ခြင်း။

သို့သော် ကောင်မလေး၏ တူးပြန်မှုကတော့ ခက်ဆစ်ပင်မဟုတ်။ ဆိုင်အပေါ်ထပ် မှန်လုံခန်းအတွင်းမှ သူနှင့်မို့ကိုပါ အဲအားသင့်သွားသည်။

ဖြစ်းဟူသောအသံကိုတော့ မှန်လုံခန်းအတွင်းမှာမို့ သူတို့ကြေားလိုက်။ ဒါပေမဲ့ ပါးရိုက်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာသည်။ အနာကို ကောင်မလေးက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ခက်ဆစ်က ရပ်ကျွန်းခဲ့သည်။ ပြီး ဆိုင်ထဲက ခက်ဆစ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသွား ကောင်မလေးကို ယောက် ပြီးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

မကြာလိုက်သော အချိန်အတွင်းမှုပင် ခက်ဆစ် ဆိုင်ရှု့မှု

(11 : 00) AM

"ဆောင်း . . . ဟိုမှာကြည့်စမဲး။ ဟိုနှစ်ယောက် တော်တော်လိုက်တယ်"

မိုး စကားကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်။ ဆောင်းအပြင်သို့ လူမဲးကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ သန့်ပြန့်ပေါ်လွင်သော အဆင်အပြင် တွေဖြင့် ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးမှာ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းပါ၏။

"ဟောကောင် . . . ငါ ဒီကောင်လေးကို မြင်ဘူးသလိုပဲ"

(ကောင်လေးဟုသုံးလိုက်သော်လည်း အမှန်က သူတို့နှင့် အသက်သိပ်ကွာဟန်မတူသေး။ ကောင်မလေးမှာလည်း ထိုအတိုင်း)

“ဟောကောင် . . . မိုး၊ ခက်ဆစ်က ဒီနေ့ Thinkingboard လွှဲပေးရမှာမလား။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ပြန်သွားတဲ့ပဲပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မိုး ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကိုယမ်းကာ . . .

“မသိဘူးကွာ။ ပြန်သွားတော့လည်း ဆိုင်မှာရှိတဲ့တစ်ယောက် အစားထိုးပြီး မနှိုက်ခိုင်းတာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အချိန်တောင် တော်နီးနေပြီ”

မိုး အပြောကြောင့် ဆောင်း နာရီကို လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဟုတ်သည်။ အစီအစဉ်စပေတော့မည်။

(11 : 03) AM

❖ ❖ ❖

“Thinking” ဆိုင်ရှုမှဖြစ်ပျက်သွားသော ကိစ္စတစ်ခုကို မလုမ်းမကမဲ့ ‘ဘာလာလာ ဒါပဲ’ အမည်ရှိဆိုင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မချင့်မရဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်တော့အောင်။

“ဘွဲ့”

• • •

ထိုအတူ “Thinking” ဆိုင် ညာဘက်ခပ်လုမ်းလုမ်းမှ “Kiss” အမည်ရှိ Mini Market အတွင်းမှုလည်း အဖြစ်အပျက်အားကြည့်၍ စိတ်မကောင်းသူမိန့်ကလေးတစ်ဦး ရှိနေဖော်သည်။

သူမကတော့ မသက်မသာ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း ခပ်တိုးတိုးညည်းသည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခက်ဆစ်ရယ်”

❖ ❖ ❖

“ဇော်မင်းပါ”

ဆောင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်ရင်း စာရင်းစာအုပ်ကို လျှန်
လျှာကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“အစီအစဉ်စလို့ရပြီ အစ်ကို။ အောက်မှာ လူစုံနေပြီ”

ဒီလိုနှင့်ပဲ သူတို့သုံးယောက် အောက်ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ အောက်
ရောက်တော့ သီဟပြောသည့်အတိုင်းပင် လူတော်တော်စုံနေပြီဖြစ်သည်။
မကြာခင်မှာပင် အစီအစဉ်စပါ၏။

မနှစ်ကိုတော့ ခက်ဆစ်မရှိတော့၍ သီဟကပင် ခက်ဆစ်အေး
နှစ်ပေးသည်။

မလိပ်ပေါက်သည့် နဲ့ပါတ်က (၇)။

နာမည်က ကိုသန်းထိုက်။

ကိုသန်းထိုက်၏ အတွေးအဆောင်ဆန်းသောနလေးက ဆန်း
သည်။

‘ယောကျား၊ မိန်းမ၊ ယောက္ခမ၊ ယောက်ဖတိ၏ လျှို့ဝှက်ချက်’

တဲ့

မကြာခင်မှာပင် ပရိသတ်ထဲမှ ကိုသန်းထိုက်ဆိုသွေ့က်လာပြီး
သူ၏ အသောက်ကို ရှင်းတော့သည်။

“ယောကျား၊ မိန်းမ၊ ယောက္ခမ၊ ယောက်ဖတိ၏ လျှို့ဝှက်ချက်
ဆိုတာကို ကျွန်းတော်မဖော်ထုတ်ခင် စကားနည်းနည်းပြောမျင်ပါတယ်”
ဟု အစပြုကာ . . .

“ယောကျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အချင်း
ဆုံးလေ့လာရမှာက ကိုယ်ယူမဲ့မိန်းကလေးကို မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်
မိန်းကလေးမှာ ကိုယ်တော်ရမဲ့ ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိဆိုတဲ့ အချက်

စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုင်ကာတက်လာသော သီဟကို သူနှင့်မိုး
လှမိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ရော့ . . . အစ်ကို . . . ဒါ ဆိုင်ရဲ့တစ်လတာ စာရင်းချုပ်နဲ့
အောက်လအတွက် ပစ္စည်းဝယ်ရမဲ့ စာရင့်းကြမ်း”

သီဟထိုးပေးသော စာအုပ်ကိုလုမ်းယူရင်း . . .

“မင်းတို့ ဂျာတိုးချိန်းပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကို၊ ချိန်းပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆို အခု မင်းကောင်တာထိုင်ရမယ့် အလှည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပဲ။ ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ နှစ်မျိုးလုံးမရှိဘူးဆိုရင် မမျှမှတ်တယ်။ မပါနဲ့။ ချက်ချင်းသာယူလိုက်ပါ။ အဲ . . . အဲလိုမှမဟုတ်ပဲ နှစ်မျိုးလုံးရှိ မယ်ဆိုရင်တော့ စုံးစားရပါတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ သူတို့သာ ရှိနေရင် ကိုယ့်အိတ်က တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ်တော့ လူပ်တော့မှာမျို့လိုပါ။

ကိုသန်းထိုက်ပြောစကားကြောင့် နားထောင်နေသူအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ဘယ်လို အိတ်လူပ်မှာလဲ ?

“အားလုံးကထင်ထားကြတယ်ပေါ့ . . . ယောက္ခမဆိုတာ ကိုယ်ယူမဲ့မိန့်ကလေးရဲ့ မိဘပလို့။ အဲဒါကိုမှ ယောက္ခမလို့ခေါ်တယ်လို့ပေါ့။ အမှန်က မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက္ခမဆိုတဲ့စကားဟာ အရမ်း အစဉ်အလာ ကြီးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲ . . . ယောက္ခမဆိုတာ ကိုယ်ရောက်သွားတာ နဲ့ သူ့ကို ခေယယ်ဆက်ဆရှုပြီး စီးပွားရေးမကောင်းရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲကနိုင်ပြီးပဲ မ.စနေရလို့ ယောက္ခမလို့ခေါ်တာပါ။ ခေါ်ချင်လို့ခေါ်နတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် နားထောင်နေသူအကုန်လုံးမျက်နှာတွေ ပြီး ကုန်ကြသည်။ ယောက္ခမနှင့်ပတ်သက်၍ တော်တော်ခဲ့စားချက်ပြင်းထားပုံရပါ၏။

“ယောက်ဖဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ဖဆိုတာ စကားလုံးအမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်က ယောက်ဟာပါ။ အမိပွားယ်ကတော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ရောက်တာနဲ့အားရလို့ ယောက်ဟာလို့ ခေါ်တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကနေမှ အချိန်တွေ၊ နစ်တွေကြောလာတော့ ယောက်အားကောင့် ယောက်ဖရှုပြီး ဖြစ်လာတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ယောကျားလေးတစ်ယောက် မိန့်းမယူတော့မယ်ဆို ကိုယ်ယူမဲ့မိန့်းကလေးကို အရင်မလေ့လာပဲ သူ့မှာ ကိုယ်တော်ရမယ် ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိသေခြာ လေ့လာပြီးမှယူပါ လို့ အကြေးပေါ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်ုတော်တို့အိတ်ကပ်တွေ မလျှပ်ရေး၊ မပါရေးပေါ့”

မြို့ပန်းထုက်အကြေးပေါ်လေးချက်က လက်ခံလောက်ပေသည်။ လက်ခံလောက်သည် ဘောင်တစ်ခုဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုသန်းထိုက်၏ ဒသနရှင်းသံက ထပ်မံတွက်ပေါ်လာပါ၏။

“ယောက္ခမနဲ့ ယောက်ဖပြီးတော့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရမယ့်ကာယက်ရှင်နှစ်ယောက်အပိုင်းပဲ။ ယောကျားလေးနဲ့မိန့်းကလေး အပိုင်းပေါ့။

အားလုံးက လက်ခံထားကြတယ် လင်မယားဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ယောကျားဖြစ်သွားမိန့်းမဖြစ်သူက မိန့်းမဖြစ်သူကို လုပ်ကျေးရမယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီအယူအဆဟာ လုံးဝကို မှားယွင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဒီလိုပြီကမ္မားဦးအစကတည်းက အခုချိန်ထိ မိန့်းကလေးဆိုတာ အားစွဲတဲ့အဲ့ ဆိုတဲ့ အယူအဆက လူတိုင်းရဲ့နိတ်မှာ သန္တတည်နေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က အားမဲ့လုပ်ကျေးစေလို့ မိန့်းခဲ့တာလည်း မိန့်းခဲ့တာအပဲ့။ ဒါပေမဲ့ သေချာနှင့်ဗျားနှင့်ဗျားလေးနဲ့မိန့်းခဲ့တာပါ။ အချို့နေရာတွေမှာဆို ယောကျားလေးနဲ့မိန့်းခဲ့တာပါ။ အချို့နေရာတွေတောင် မိန့်းကလေးတွေက စွမ်းဆောင်ရည်သာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင်တော့ မိန့်းကလေးတွေဟာ မွေးကတည်းက ယောကျားလေးတွေထက်သာတဲ့ စွမ်းရည်တစ်မျိုးရှိပြီးသားပါ။ အဲဒါဘာလဲ့ ရှင်းလေးပေါ့။

ဘယ်ယောကျားလေးမှ ကလေးမမွေးနိုင်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက် ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်းသည် ယောကျားလေးတွေ ဘယ်လိုမှလိုက်မမိန့်းမိန့်းကလေးတွေရဲ့စွမ်းရည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဆိုလည်း မိန့်းကလေးလို့ခေါ်ကြတာပေါ့။ (Main) ဆိုတာ အမိကလေး။ (Main) ရဲ့နောက်မှာ ကလေးဆိုပြီးကပ်လိုက်တော့ မိန့်းကလေးဆိုတာ ‘ကလေးမွေးနှုန်း’ ဆိုပြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါဆို ယောကျားလေးတွေဘေးက အေးစေရာ အေးခွန်းတွေ ရှိလာပါပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအဖြုံးအတော်

ယုံးရင်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးမှလည်း သူတို့၏ အောင်အမြန် ပေါ်ပေါ် မြတ်စွာ ကတ်ယောက်ကို မဖန်ဆင်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်ုတ်တော်ဆိုလိုချင်တာက ယောက်းလေးနဲ့မိန်းမဟာ တန်းတူစွမ်းရည်ရှုပါတယ်။

ဒီသဘား ဒီအပူးအဆကိုနားလည်တဲ့ အခုခေတ်မိန်းကလေး တွေကလော့ ယောက်းလုပ်စာ ထိုင်မစားကြတော်ပါဘူး။ သူတို့စွမ်းရည် ကို သူတို့ယုံကြည်ပြီး ယောက်းလေးတွေနဲ့ တန်းတူအလုပ်လုပ်နေကြပါပြီ။

ဒီတော့ ကျွန်ုတ်တော်ဆိုလိုချင်တာက မိန်းမယူတော့မယ်ဆို ကိုယ် ယူမဲ့မိန်းကလေးကို သိပ်လေ့လာစရာမလိုပါဘူး။ အမိကက ယောက္ခာမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိကိုပဲ ကြည့်ကြပါလို့ ကျွန်ုတ်ပြောချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

လက်ချုပ်သွေးသောသောည့်သွားသည်။ ထိုနောက် ကိုသန်း ထိုက်က Thinkingboardတွင် စာလေးကြောင်းကို ရေးချွေသည်။

ယောက္ခာမ - ရောက်တာနဲ့ ခခယယ ဆက်ဆံပြီး မ.စရ မည်။

ယောက်ဖ - ရောက်တာနဲ့ အားရမည်။

(Main)ကလေး - ကလေးမွေးဖို့ အမိက ဖြစ်သည်။

ယောက်းလေး - လိုရောန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်သွားနိုင်သည် ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် အစီအစဉ်အတိုင်း ကိုသန်းထိုက်ကို သူတို့ Thinking ဆိုင်မှု လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ Thinking family ဝင်တွေ နှင့် ဖိတ်ကြားထားသည့်လူများ (ထိုလအတွက် မထည့်ထားသူများ) ကို အစားအသောက်နှင့်အညွှန်ခံ၍ အစီအစဉ်ကို နိုင်းချုပ်လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲပြောပြောပါ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ Customer ဆွဲဆောင်စည်းရုံးပုံလေးက သစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရက် (၃၃၈)ကြားကြော နေရာယူမည် Thinkingboard မှ ဒေသနကတော့ ပုံကြွားစွာ ရပ်တည်နေပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းအပါအဝင် လူအနုလ်းကယ်၏ ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုက တင့်င့်လောင်ဖြူက်နေသည်။ အဲဒါကတော့ Thinkingboard ကို ကိုယ်တိုင်လွှာပေးခွင့်မရလိုက်သော ခက်ဆစ်ဆိုသောကောင်လေး၏ အတွေးအခေါ်ဆန်ဆန်စိတ်ကူးလေးက ဆောင်း၏ ရင်မှာ ကပ်ဖြုနိဝင်နေပါတော့သည်။

'ပါး' ဆိုတာ ဆန်ကျင်ဘက် အမိပ္ပါယ်နှစ်ခုပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အဖြူသက်သက် အရည်ပြားကတစ်ချပ်ပါ။

- ချစ်ရင်လည်း သူ.ကို နမ်းတယ်။
- မုန်းရင်လည်း သူ.ကို နိုက်တယ်။

ခက်ဆစ်ဆိုသည့်ကောင်လေး အချစ်ဆြုံးသွားပြီလား၊ သူတို့မသိုံး၊ ဒါပေမဲ့ . . .

၁၁၁

ရွှေရှုပ်စကားကြောင့် ဆေတန် သံယောင်လိုက်ရင်း မျက်မှာ်င်လေးပင်ကျွေသွားမိသည်။ ဘေးမှာချထားသော ဈေးဝယ်ပစ္စည်းတွေနှင့် ဈေးဝယ်စာရင်းလုပ်နေသည်ကိုပင် မူးသွားရပါ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင် “Kiss”ထဲမှာ ဈေးဝယ်နေတာကို မြန်မြန်ပြီးအောင် ငါနဲ့သွယ်သွယ် ပိုင်းဝယ်ပေးတာပေါ့”

“နေပါ၌း . . . အမြန်ပြီးအောင် ဝယ်ပေးတယ်လို့ ဆိုရအောင် ဒီဆိုင်ကို အချိန်မိမရောက်ရင် ဘာတွေနောက်ကျသွားမှာမို့လဲ။ ဘာ တွေများ ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စတွေရှိနေလို့လဲ”

“ထူးဆန်းတယ် . . . ဒီမှာလေ . . .”

ဟုဆိုကာ ရွှေရှုပ်က စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ခြင်းဖန်ပုလင်းနင့် စာတိုက်ပုံးတို့ကို မေးငွေ့ပြသည်။ ပြီးတော့ သူမတို့ ပိုလုမ်းလှမ်းမှ Thinkingboard ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော အရာတစ်ခုဆီသို့လည်း မေးငွေ့ပြပါ၏။

ဆေတန်လည်း ဘာမှန်းမသိ။ ရွှေရှုပ်မေးငွေ့ပြရာဆီသို့ ကြည့်ပြီး ပထမတော့ သူမမျက်နှာပြီးယောင်သန်းသွားသည်။ နောက် မသိတရာအပြီးတစ်ခု မျက်နှာပေါ်တင်ရင်း ပြန်လှည့်လာကာ . . .

“ဘာထူးဆန်းလို့လာဘာ။ ယောက်ဗျားလေးတွေ ကိုယ်ရည်အား ထားတာပါ။ ငါတို့ကျတော့ ကလေးမွေးဖို့အမိကတဲ့ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတယ်”

ဆေတန်စကားကြောင့် ရွှေရှုပ် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငါပြောချင်တာ ဒီဘောကစာသားတွေကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ idea ကို ပြောချင်တာ”

“ဘာ idea လဲ”

ဆေတန်၏ နားမလည်သောအမေးကြောင့် . . .

“ငါပြောပြမယ်။ ဒီလို့ဟာ . . .”

V
ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့လူနာမည်က 'မိုး'တဲ့ . . . ချေတယ်နော်”

ရွှေရှုပ်စကားကြောင့် ဆေတန် ဈေးဝယ်စာရင်းလုပ်နေရာမှ လုညွှတ်ညွှတ်လိုက်သည်။

“အင်း . . . မဆိုးပါဘူး”

“နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် 'ဆောင်း' တဲ့” သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ”

“မိုးနဲ့ ဆောင်း၊ နာမည်လေးတွေက ဆန်းသားပဲ”

“နာမည်ဆန်းရုံတင်မကဘူး၊ သူတို့ဖွင့်ထားတဲ့ ဒီဆိုင်လေးက လည်း ဆန်းတယ်။ အဲဒါကိုပြောချင်လို့ နှင့်ကို အချိန်မိ ဒီဆိုင်ခေါ်လာတာ”

အခုလို ငါတိုးသုံးသူတွေထက မည်သူမီးခြေးထက စာချက်ကိုနှိပ်ပြီး ဖန်ပေါင်းထဲက ဖို့ပုံးပေါ်ပေါ်ပြီး အကြပ်ပေးချက်ကိုဖြစ်စေ ဒါမှုမဟုတ် ကိုယ်ပိုင်သသနတွေရှိချက် တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ ရေးချလို ရတယ်။ ပြီးရင် ဒီတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပေးရပဲ။ လကုန်ရင် ဒီလို့စာတိုက်ပုံးတွေထက ဆိုင်အတွက် အကြပ်ပေးဆာကို သပ်သပ်ဖော်ပြီး ဒသသန၊ အတွေးအခေါ်၊ ယူဆချက်တွေကိုကျတော့ နံပါတ်တပ်ပြီး မဲအောက်ပေးတယ်။ မပေါ်ကဲတဲ့ဒသနကို အခုလိုစားမှာ တစ်လတိတ်တင်ပေးပြီး ပိုင်ရှင်ကိုဆုပေးတယ်ဟာ။ ideaလေးက လန်းတယ်နော်”

ဆေတန် သေချာနားထောင်နေရင်းမှ ခေါင်းညီတိမီသည်။ မဆိုပါ။ လက်ခံလို ရပါသည်။

“နောက်ပြီး မပေါ်ကဲဖူးတဲ့လူအားလုံးကို နစ်ကုန်တိုင်း ဝန်ဆောင်မှ သပ်သပ်ပေးသေးတယ်။ ငပလီတို့၊ ချောင်းသာတို့ကို စရိတ်ပြုမဲ့လိုက်ပို့ပေးတာမျိုးပေါ့”

“မြော် . . .”

ဆေတန်စိတ်ဝင်တစား အာမေးတိသုပြုမီသည်။ အုံထဲလို မဟုတ်ပါ။ ထူးဆန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်ဟာ။ ဒီဆိုင်က လူတွေ အကုန်လုံးလိုလိုက သူများနဲ့မတူကြဘူး”

“ဟင် . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

ဆေတန်အမေးကြောင့် ချွေရပ်က ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါရင်း။ “ငါလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများနဲ့မတူတာတော့ အမှန်ပဲ”

ချွေရပ်စကားကြောင့် ဆေတန်သားသီကို မျက်လုံးဝေကြည့်မီသည်။ သူမအမြင်မှာတော့ ချွေရပ်မြင်သည်အမြင်မျိုး မမြင်မီ။ ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသူမှစလို့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး သာမန်ထဲမှ သာမန်ဟုပဲ မြင်မီသည်။ ဒါပေမဲ့ ချွေရပ်စကားကိုလည်း မကနိုက်ပါ။ ပခုံးတစ်ချက်သာ တွေ့မီသည်။ နောက် . . .

အနဲ့ . . . ခုနဲ့ နှင်ပြောတဲ့အထဲမှာ အချိန်မိုင်းကို ဒီဆိုင်ခေါ်လာတယ်လိုပါတယ်နော်။ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မြော် . . . ဒီနေ့ (၂၉)ရက်နေ့လေဟာ။ မနက်ဖြန်ဆို လကုန်ပြီ။ လကုန်တဲ့နေ့တိုင်း Thinkingboardလွှဲပွဲလုပ်တာဆိုတော့ နင်အချိန်မီမထည့်လို ရအောင် ခေါ်လာတာ”

ချွေရပ်စကားကြောင့် ဆေတန် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ . . .

“ဟာ . . . မထည့်ချင်ပါဘူးဟာ။ ဒီမှာ ဈေးဝယ်စာရင်းလုပ်နေတာတော် အဆင်မဆပြုလို စိတ်ညွှန်ရတဲ့ကြားထဲ။ နောက်ပြီး ဒီလိုဆိုင်မျိုးက သာမန်ထက် နည်းနည်းပိုင်ရင် ဖွင့်လိုရပါတယ်။ ဘို့ အထူးဆန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

ချွေရပ်က သူမကို သေချာကြည့်သည်။

“ဒါဆို နှင်လက်မခံဘူးပေါ့”

“idea လေးကတော့ လက်ခံလောက်ပါတယ်။ စိတ်ကမဝင်စားတာ”

သူမစကားကြောင့် ချွေရပ်က ပခုံးကို နောက်သို့မိုချွေလိုက်ရင်း။

“ဒါဆို နှင်စိတ်ဝင်စားလောက်မဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာ နဲ့ လာမယ်ဆိုရင်ရော . . . မထည့်မှာလား”

“အင်း . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမယ်လဲ။ ဒါပေမဲ့ အုံလောလေဆယ် ငါကိုတစ်ခုကူညီ”

“ဘာလဲ”

“နင် ဒီဆိုင်က လူတွေနဲ့ ရင်းနှီးလား”

“အေး”

“အဲဒါဆို ငါကို Caculatorလေးတစ်ခုလောက် ခကော်းပေးပါလား။ ငါလျှပ်စားတဲ့စာရင်းမှားနေလားလို့”

ချွေရပ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခကော်ဝဲကြည့်သည်။ နောက် ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၏။ သွေ့က်သွေ့

လက်လက်ဖြင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရေးကြောင်းများ အမြန်မြန်မြန်

ချင်းပင် ထိကောင်လေးက ရွှေရှုပ်ကို ...

“အစ်မ အဆင်ပြေလား”

“အေး . . . ပြေပါတယ်ကွာ။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ကျေးဇူးပဲ”

ရွှေရှုပ်နှင့် ထိကောင်လေးမှာ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရလေသည်။ ဘာတော်အဆင်ပြေနေ့မှုနှင့်တော့မသိ။ နောက် ရွှေရှုပ်က အအေးနှစ်ခွက် မှာ၍ သူမအတွက် Caculator နှားပေးသည်။ ပထမ ကောင်လေးနား မလည်ဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် ဆေတန်ကိုယ်တိုင်ပင် ရှေ့မှ သူမတွက် ထားသော ရွေးဝယ်စာရင်းကို လက်ညွှေးထိုးပြရင်း . . .

“ခဲကလေးပါကွာ။ ဒီမှာ အစ်မစာရင်းတွက်တာ မှားနေလားလုံး”

သူမအပြောကြောင့် ကောင်လေးက တွက်ထားသောစာရင်းစာ ရွက်ကို တစ်ချက်လုမ်းကြည့်သည်။ တစ်ချက်ကလေးဆိုမှ တကယ့်တစ်ချက်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“822120 . . . မှန်ပါတယ် အစ်မရဲ့”

“ဟင်”

“ဘာ . . .”

ဆေတန် အဲ့ညှုသွားသည်။ ရွှေရှုပ်ကတော့ သိပ်အဲ့ညှုဟန်မပြ၍ ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ်တော့ ထူးဆန်းသွားသူလို့ရှိနိုင်သည်။

“မင်းက ခဲကလေးလုမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တော် စိတ်တွက် တွက်လိုက်တာလေး အစ်မ”

“ဘယ်လို . . .”

ထပ်ဆင့်အဲ့ညှုသွားရပြန်ပါသည်။ သူမပင် စာရွက်တွင်ချွေတွက် ၅၀၀းနောက် ကိန်းနှစ်ခုမြောက်လဒ်ကို ဒီဝန်ထမ်းကောင်လေးက တစ်ခက်ခါးပင် အဖြစ်နှင့်သည်ဆိုတော့ . . .

“အာ . . . ဘယ်က အလွတ်ကျက်ရမှာလဲ အစ်မရယ်။ ကျွန်ုပ်တော် အစ်မတွက်ထားတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်နဲ့တွက်လိုက်တာ”

သူမ တော်တော်အဲ့ညှုသွားလေသည်။ ရွှေရှုပ်ကိုလုမ်းကြည့်မိတော့ အေးဆေးစွာပင် သူမကို ခေါင်းညီတ်ပြသည်။ ဒီလိုဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ ကြိုးသိနေသည့်သဘော။

“ဒီလောက်ခက်လေးနဲ့ အဖြမ်းနောင် ဖြေနှင့်တယ်ဆိုတော် မင်းမှာ အမြန်တွက်နည်းတစ်ခုခုများရှိလား”

ဝန်ထမ်းလေးက ပြုးကာ ခေါင်းညီတ်ပြပါ၏။

“ရိုတာပေါ့ဗျာ။ ရှိလို ကျွန်ုပ်တော် အခုလို အဖြမ်းမြန်ပြောနိုင်တာပေါ့”

ဆေတန်ရွှေရှုပ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အဲဒါဆို အစ်မတို့ကိုလည်း တွက်နည်းပေးပါလား။ အစ်မလို့လည်း ဝါသနာပါလို့”

သူမစကားကြောင့် ကောင်လေးက ကောင်တာကိုတစ်ချက်လုမ်းကြည့်သည်။ ကောင်တာတွင် မည်သူမျှမရှိ။ ထိုအပါမှ စိတ်အေးသွားဟန် တစ်ချက်ပြုရင်း အိတ်ထဲမှ ဘောပင်ကိုထုတ်ကာ ဆေတန်ရှေ့စာရွက်ပေါ်မှာပင် . . .

“ဘယ်ကိန်းကဏ္ဍားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် (၁၃)နဲ့မြောက်တော့မယ်ဆိုရင် လုပ်ရမယ့် သံအိုရိုကာ ကိန်းအသီးသီးကို သုံးဆပြုပြီး အနီးကိန်းမျေား ထည့်လိုက်ရုံးပဲ”

အခု အစ်မ 63240ကို 13နဲ့ မြောက်မှာမလား။ အဲဒါဆို ယော ဆုံးလုပ်ရမှာက 13သည် ဆယ်ကဏ္ဍားဖြစ်တဲ့အတွက် မြောက်မဲ့ကို ရှေ့မှာ (၀)တစ်လုံး အရင်ထည့်လိုက်။ ဒီလို . . .

063240 × 13 = 0

(သူည် သုံးဆ သူည်)

063240 × 13 = 20

(4သုံးဆတွင် 0ကိုပေါင်း 12၊
2ရေး 1တင်)

063240 × 13 = 120

(2သုံးဆ 4ပေါင်း၊ 1ပေါင်း- 11
1ရေး 1တင်)

063240 × 13 = 822120

(0နှစ်ဆ၊ 6ပေါင်း 12.ပေါင်း၊
8ရေး)

အဲခါပါ အစ်မ"

ကောင်လေးက စကားလည်းဆုံး၊ လက်မှုရေးနေသည်ကိုလည်း
အဆုံးသတ်ကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ရှုံးကို ထိုးပေးသည်။ ဆေတန်နှင့်
ရွှေရပ် ဝန်ထမ်းကောင်လေးရေးပေးသော အမြှန်တွက်နည်းသီအိရိုကို
ကြည့်၍ လေးစားသလိုပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ဆေတန် မနေနိုင်တော့
စွာ ထိုကောင်လေးကို မေးမြို့ပါ၏။

"ဒါ မင်းကိုယ်တိုင်ထွင်တာ၊ တဲ့ တွက်နည်းလား"

"ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးများ၊ ကျွန်ုတ်လေး ဒီလောက် brain
ပြုးမှာ၊ ဒါ ကျွန်ုတ်တို့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအားလုံးကို ကိုဆောင်းသင်ပေး
ထားတာ"

"ဆောင်း..."

"ဟုတ်တယ်... ဒီဆိုင်နိုင်ရှင်လေ"

ဆေတန် ရွှေရပ်ကိုကြည့်မိတော့ ရွှေရပ်က ခေါင်းညီတဲ့ပြု၏။
ထိုစဉ်မှုပင် သူမတို့ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲပိုင်းမှ 'ရှင်းမယ်'ဆိုသောအောင်သံ

သူမတို့သံမှတ်သုံးယောက်လုံး ထို့ပိုင်းဆီသို့ အကြည့်
ရောက်သွားပါ၏။

သူငယ်ချင်းများဖြစ်ဟန်တူသည် မိန်းကလေးသုံးယောက်၊
ယောက်းလေးနှစ်ယောက်။ ထိုစဉ်မှုပင် သူမတို့ဘေးမှ ဝန်ထမ်းကောင်
လေး၏ စကားသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ထပ်မံအုံသွားသည်။

"အစ်ကိုတို့ပိုင်းက နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာ ငါးပဲ... တစ်သောင်း
လေးထောင်ပါ"

ပြောပြီး ထိုကောင်လေးက ပိုက်ဆံသွားသီမ်းမည်အလုပ်မှာ -
"ဒါကရော သီအိရိုက်လား"

"ရှိတယ်။ (5)ကို နှစ်ဆတိုး (28)ကို တစ်ဝက်ဝက်ပြီး ဖြောက်
လိုက်တာ အဖြေအတူတူပဲ။ ဒါကိုလည်း ကိုဆောင်းပါသင်ပေးထားတာ
လေး"

ဆေတန် စကားမဆိုမိတော့ပေး။ 'ဆောင်း' ဆိုသောနာမည့်က
ဘယ် အပေါက်ကမှန်းမသိ၊ သူမအသိဉာဏ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသော
ပြီး။

ထိုစဉ်မှုပင် ဆိုင်ရှုံးသို့ ကားတစ်စီးလိုက်လာပါ၏။ ဘာမှုယ်
မဟုတ်။ သူမတို့လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမတို့ကြည့်နေစဉ်မှုပင် ကား
တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်ဟလာသည်။ ပြီးတော့ ရူးအဖြူတစ်ရှန်နှင့် ထိုစဉ်
နေသော ဂျင်းပင်တစ်ထည် တွဲထွက်လာပြီးသည့်နောက်မှာပင်...

သူမရင်ခွင်တစ်နေရာသည် လူပ်ခတ်တုန်ရှိ လိုက်မောသွားပါ
စာတု၏။

"ဆောင်း ဆိုတာ သူပဲ"

"ဟင်... သူက ဆောင်း"

ရွှေရပ်စကားက သူမနှစ်လုံးသားကို ထပ်မံလှပ်ခတ်စေလိုက်ပါ
၏။

"အေး... ဟုတ်တယ်။ နောက်လဆို သူ ဆိုင်တော်ဝန်ယူရ

မယ် အလျှော်ပဲ

ဆေတန် တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။

“နှင်က သီလျချော်လား”

သူမစကားကြောင့် ချေရပ်က မချိမချုံ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီလောက်ဖြောင့်တဲ့ ယောက်သွားလေးနှစ်ယောက်ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ပဲဘာ ဒါလေးသိတာ မဆန်းပါဘူး”

ဆေတန် နှုတ်ခမ်းကို လူလှလေးမဲကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိုတ်မိသည်။ ပြီး ဆိုင်ရှုံးကိုပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ‘ဆောင်း’ ရှိမနေတော့ပါ။ ဘယ်အချိန် ဆိုင်ထဲဝင်သွားလိုက်မှန်းပင် မသိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆေတန်ကိုမြင်ရသော သိစိတ်စွမ်းဘားတစ်ခု က လူပ်နှီးလိုက်လေသည်။ သူမစိတ်တစ်စုတစ်ရာသည် မနိုင်းစေရပါပဲနှင့် အလိုလို မောင်းနှင်သွားပါတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ခြင်းထဲမှ စာရွက်တစ်ချက်ကိုဆွဲထုတ်ယူကာ ဖန်အိုး သီ လက်လှမ်းလိုက်သောသူမကို ကြည့်၍ ချေရပ်က . . .

“မယ်မင်းကြီးမ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလ”

ဆေတန် ရှက်ရယ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“အဟီး . . . တွေ့ရှိချက်တစ်ခုလောက်ရေးပြီး မထည့်မလို့”

“ခုနှင့်ပြောတော့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုး။ အပြောင်းအလဲကလည်း မြန်လိုက်တာ”

ဆေတန်စကားပြန်မဆိုမိတော့။ ရှက်မျက်နှာရဲရဲကို ဖုံးဖို့ရင်းပဲ စာတစ်ကြောင်းကို ရေးချလိုက်သည်။ နောက် နာမည်နှင့် ဖုန်းနှံပါတ်ကို ရေး၍ . . .

“ချေရပ် . . . နှင်ရော မရေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . နှင်ဘာရေးတာလဲသီချင်လို့ စောင့်နေတာ။ ပြီးရင် ငါကို ခက္ခာပြု . . .”

ချေရပ်များကြောင့် ဆေတန် စာရွက်ကို ကမန်းကတန်းဆွဲယူ

၍ ခေါက်လိုက်ကာ . . .

“အဲမယ် . . . မပြပါဘူး။ ဘာလို့ပြရမှာလ”

ပြောပြီး စာရွက်ကို မဲ့အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။ ဆေတန်၏ တွေ့ရှိချက်ကိုသီချင်၍ စောင့်နေသော ချေရပ်မှာတော့ . . .

“အကျင့်ပုံပဲ့မ . . . မဲမပေါက်ပါစော့”

၁၁၁

သရောက်တော့ . . .

“စိ”

Message ဝင်လာသည်ကြောင့် ဆေတန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“Thinking” မှ စိတ်ခေါ်ပါတယ်။

မနက်ဖြန်မနက် (11:00) Thinking သို့ ကြွေ့ပါ။

ဆေတန်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါယက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ကျေသွားသလို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် စံစားလိုက်ရသည်။

ရွှေရှုပ်ပြောစကားအရရွှေလျှင်တော့ မနက်ဖြန်သည် နောက်လ အတွက် Thinkingboard ပိုင်ရှင်ကို မဲဖောက်ပေးမည့်နေ့ပေပါ။

သူမရင်တွေ ခုနှစ်နေပါ၏။

မနက်ဖြန်သည် အရင်အတိုင်း လတ်ဆတ်နေပါ၏ဦးမလား။

VI

ဆောင်းတစ်ယောက် ကားကို မြန်သထက်မြန်အောင် ကြုံးသား မောင်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးပြီဆို ဖြစ်နေကျေအတိုင်း ယာဉ်ကျော် ပို့ဆိုမှု၊ မီးပို့င့်မီးမှုတွေကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါ်ကြခဲ့။

ဆောင်း လီဗာကိုဖိန်းထားရင်းမှ နာရီကိုပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီက နေ့တစ်ဝက်ကို နာရီဝက်နီးပါးလောက်သာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းပြန်သည့်အချိန်မှာတော့ . . .

“သွားပြီ . . . ဘယ်လိုမှမဖော်ဘူး”

စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်ရင်း ဖိန်းထားသော လီဗာကိုပါပြုနေသူ ပစ်လိုက်သည်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းသွားနေသောကားလေးမှာ ရတ်ခြေသိုးတုံးတိုင်းနေးကွေးသွားပါ၏။ နောက် ပုံမှန်ရှုနိုင်းထိန်းမောင်းရင်းနှင့်သာ ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့တော့သည်။

မိုးအပြစ်တင်လျှင်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ ဒီနေ့ဆိုင်မှာ Thinkingboard လွှေပွဲရှိတာ သူသိသည်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စတော်ခုကြောင့်

သူမိအာင် မသွားခဲ့နိုင်တော့သော့။ မီးကိုတော့ သူကြောင်စုနှင့်အကိုယ်သည်။ စိတ်တော့ သိပ်မပူမိ။ သူမရှိလည်း ချောမ္မာ့စွာပြီးဆုံးသွားမည်ကို အလိုလိုကြိုသိနှင့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

တိစဉ်မှာပင် ရှေ့၌ လမ်းတွေပိတ်ကာ လူတွေ၊ ရဲတွေ ရွှေပ်ထွေး နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ ဒါပေမဲ့ သူနားလည် လိုက်ပါသည်။ ဖြစ်နေကျ အစဉ်အလာအတိုင်း အဆီးအတားတစ်ခုပေ ပဲပေါ့။

သူတွေးလို့မှုမဆုံးသေး ရဲတစ်ယောက် အနားရောက်လာကာ-
“ညီလေး... ရှေ့မှာယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လို့ လမ်းပိတ်ထားတယ်။
ကြွေးလမ်းကပတ်ဆမာင်းလိုက်”

သူ ဘာတတ်နိုင်းမည်နည်း။
‘ဟုတ်ကဲ’ ဟုပြော၍သာ ကားကို ပြန်လည်ခဲ့ရတော့သည်။
အမှန်က ဆိုင်ကိုပင် လုမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဆိုင်ရောက်တော့ ဘယ်သူမျှရှိမနေတော့ပါ။ Thinkingboardလွှဲပွဲမှာ မိုးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ဘင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ရွင်း မိုးက တန်းအပြစ်တင်သည်။ ဆောင်းလည်း ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဝန်ခံသည့်သဘောလက်ကာပြရင်း Thinkingboard သိ အကြည့်ရောက်သွားစဉ်မှာတော့ ...

“ဟင်”
မှင်တက်မှုဆိုသောအရာတစ်ခုက မထင်ရွာ့သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကိုစီးနိုင်းသွားတော့သည်။ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသော ဘယ်ဘက်ရပ်ဝန်း သီမှ လူပ်ရှားမှုတစ်ခုကို အမည်မတပ်နိုင်သေးခင်မှာပင် ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါက ...”

ခနဲပေါက်စံရသော ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုခို့လိုအော်ပြီး
ရွေးသွားတယ်

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သိပ်တော့ ပီပြင်မည်မထင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကျယ်
လိုက်သည်။ သူပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား၊ မိုးကပဲ မရိပ်မိသည်လား
မသိ။ သူ.ကို ပံ့တည်တည် သေချာကြည့်ရင်း . . .

“မင်း: Thinkingboard ကိုကြည့်ပြီး မတ်တပ်မော်သွားလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ စာသားတွေက ထူးဆန်းနေလို့ပါ”

သူ.စကားကြောင့် မိုးက Thinkingboard ကို လုမ်းကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီစာသားက . . .”

“အဲဒါ ခုနမှုမဲပေါက်သွားတဲ့ မလိပ်ထဲက စာသားလေ”

“သူ.ဟာက ဘာကြီးလဲကျွဲ့။ ဘာအမို့ယူယ်လဲ။ ပိုင်ရှင်ကရော့
ဘယ်သူလဲ”

တရာစပ်ထွက်သွားသော မေးခွန်းတို့ကြောင့် မိုးက မသိမသာ
အကဲခတ်ရင်း ခေါင်းကိုယမ်းသည်။

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဟော . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါက်သွားတဲ့ မလိပ်ပိုင်ရှင် ရောက်မလားဘူး။
ရော့ . . . ဒါသူ.ရဲ့နာမည်နဲ့ ဖုန်းနဲ့ပါတ်”

မိုးပေးသောစာချက်ကို ဆောင်းကပျာကရာ ဆွဲယူလိုက်သည်။
ပြီး ချက်ချင်းပင် နာမည်ကို ဖတ်လိုက်တော့ . . .

ဆောန်

Ph . . . . .

Thinkingboard အားကြည့်နေရင်း တောင့်မတ်သွားသော
ခန္ဓာကိုယ်ကို မိုးက သတိပြုမိစွာ လုမ်းခေါ်သည်။
“ဟောကောင် . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”
သူကြားသည်။ ဒါပေမဲ့ လုညွှေ့မကြည့်နိုင်သေး။
“ဟောကောင်”
“ဆောင်း”
နစ်ကြိမ်မြောက် ဟစ်ခေါ်ဆုံးတော့မှ ဆွဲငင်သွားသောစာသား
တစ်ကြောင်းကို ခက္ခလာပေါ့ပြုလိုက်ရင်း . . .
“ဟော . . .”
“မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

လား။ နောက် . . .

ဆောင်းအတွေးကိုရပ်၍ ချက်ချင်းပင် မိုးဘက်လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟောကောင် . . . ဆေတန်ဆိတာ ယောကျားလား၊ မိန့်မလား”

မိုးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် သူ.ကိုပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“သိမလားကွာ။ ရောက်မလာပါဘူးဆိုနေမှ ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာပဲ”

“ဒီစာသားရဲ့ အမိုးယုံကိုရော မင်းသိလား”

မိုးက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါဆုံးငါတို့ ဒီကဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်ရအောင်”

“ဘာလုပ်နို့လဲ”

“ဒီစာသားကို လာရှင်းခိုင်းရမယ်လေကွာ။ ငါတို့ဆိုင်အကြောင်းလည်း မင်းသိရဲ့သားနဲ့ မနေက်ဖြန်ဆုံးငါတာဝန်ယူရမယ်အလှည့်ရောက်ပြီ။ ငါအလှည့်ရောက်မှ တစ်ခုခုလိုသွားတာမျိုး အဖြစ်မခိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး လက်ဆောင်ပေးနို့လည်း ကျွန်ုံးနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

မိုးက ခေါင်းညီတိပြုသည်။ ဆောင်းတွေဝေမနေတော့ ချက်ချင်းပင် ဖုန်းနံပါတ်အချို့ကို ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။

သို့သော် . . .

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရင်”

ဆောင်းထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးက လည်း အမြင်ကပ်နှိမ့်ကောင်းလောက်အောင် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်ဘူးပါ၏။

အောင်မှ သူလုံးရှုံးသော အဖြစ်ကားမဟုတ်။

“ခေါ်လို့ရလား”

သူ.ပုံစံကိုကြည့်ရင်း မိုးကမေးသည်။ သူ ဓာတ်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်ကာ . . .

“မရဘူး . . . စက်ပိတ်ထားတယ်”

“ဒါဆုံးလည်း တစ်အောင်လောက်နေမှ ပြန်ခေါ်ပေါ့ကွာ။ ခင် အောင့်လိုက်ပေါ့”

မိုးကပြောပြီး အပေါ်တက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးပြောသလို သူမစောင့်နိုင်ပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဆေတန်ဆိတာ ဘယ်သူလဲ။ သူ အရမ်းသိချင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ညုမိုးချုပ်တဲ့အထိ သူ၏ သိလိုစိတ်ကို ပြည့်ဆည်းမယ်းနှင့် ခေါ်ကြာင်းကား . . .

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရင်”

• • •

နောက်တစ်နောက်ပင် သူတို့အတွက်ရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲ့သော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ အဲဒါက Cuscomerမှား၏ နားမလည်းဟန် အကြည့်စုံစုံများ၊ ဘာကြောင့်နည်း။

Thinkingဆိုင်လာသူများသည် များသောအားဖြင့် ဆိုင်နိုင်ရင်းနှင့် နှေကျွေ ဖောက်သည်များပင်ဖြစ်ရာ သူတို့မသိစိတ်တွင် လွမ်းမိုးနေတာ တစ်ခုရှိသည်။ အဲဒါက ဆိုင်ထဲဝင်သည်နှင့် Thinkingboardကို အရင် ဆုံးကြည့်တတ်ကြခြင်း။

အရင်လများဆိုလျှင်တော့ တစ်ခါလှမ်းကြည့်ရုံဖြင့် နှားလည်းသွားကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ ဘယ်နဲ့ကြည့်ကြည့်

အတွေးပေါက်ဟန်မတူ။ ဒါကို မိုးနှင့်ဆောင်း နှစ်ယောက်စဲ့ သောညာ။

Customers များဆီက သူတို့နှစ်ဦးထဲကြည့်သော အကြည့်တွေ
ကိုလည်း နားလည်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ကြီးစားမူမှာ အရာမထင်သေး။

“ဟောကောင် ... ဆောင်း။ Customers တွေ ငါတို့နှစ်ယောက်
ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်ကို မင်းသာသာပြန်တတ်လား”

သူ ခေါင်းညီတ်ပြသည်။

“အေး ... ပေါက်တယ်။ ငါလည်း ဖုန်းခေါ်နေတာပဲ။ ရမှ
မရတာ။ ညာနေထိမှ ခေါ်လို့မရရင်တော့ မနက်ဖြစ် သူ့အီမံလိုက်သွား
မယ်ကွာ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလ လိပ်စာ”

“ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုလုံး ရှိနေတာပဲကွာ။ ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဖုန်း
ရုံးမှာ သွားစုစုမဲ့လို့ရတာပဲ မခက်ပါဘူး”

“အေး ... မရတဲ့အဆုံးတော့ အဲလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။ အခုလိုကြီး
ကျတော့ Customers တွေအပေါ် တာဝန်မကျသလိုကြီးဖြစ်နေတယ်လို့
ငါထင်တယ်ကွာ။ တစ်ခုခုလိုနေသလိုကြီး”

မိုးစကားကို သူခေါင်းညီတ် အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါက ပို စော်ဖြစ်တာပေါ်ကွာ။ ငါ
တာဝန်ယူတဲ့အလှည့်ရောက်မှ အခုလိုဖြစ်တာဆိုတော့ ...”

မိုးက သူ့ခုံစားချက်ကို နားလည်ဟန် ခေါင်းညီတ်ပြရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ မင်းမနက်ဖြစ် ဖုန်းရုံးသွားမယ်ဆိုရင်တောင် မဖြစ်နိုင်
တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မနက်ဖြစ်နားမယ်ဆိုရင်တောင် စနော် တန်းဖွေ့စွဲလေ”

၁၁၁

၂၀

၈၆

“ဟောကောင် ... လိပ်စာအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအီမံနဲ့တူတယ်”

မိုးက ကားကိုအရှိန်လျှော့၍ ပြောသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီအီမံပဲ”

ဖုန်းရုံးမှ စုစုမဲ့လို့ရလျှင်ရချင်း သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွား
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ နောက် မိုးနှင့်သူ ကားပေါ်မှာဆင်းလိုက်ကြကာ အီမံ၌
တွင်ရပ်၍ အီမံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အီမံခြားတစ်ဝန်းလုံးသည်
ထူးထူးခြားတော်ဆိုရင်တော်နှင့် သောမန်အီမံတစ်လုံးမျိုး၏ အား
အသက်မျိုးမရှိ။ သိပ်ထူးဆုံးသော ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်သည့်အတွက် အေး
ဆေးစွာပင် လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိုင်းလိုက်သည်။

သိမ်မကြာပါ။ အီမ်ထဲမှ အသက်ငယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြီးထွက်လာပြီးသည့်နောက် ...

“ဒီအီမ်မှာ ဆေတန်ဆိတာ ရှိလားမသိဘူး ညီမ”

“ရှင်”

သူ၏အမေးစကားကြောင့် ကောင်မလေးမှာ မျက်လုံးပြီးမျက်ဆန်ပြီးဖြင့် လွန်စွာ ထိတ်လန်ဖူးသွားတွေ ဖြစ်ပျက်သွားကာ ...

“ဆေ ... ဆေတန်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ညီမ။ ဒီအီမ်မှာ ဆေတန်ဆိတာရှိတယ်မလေး”

ချက်ချင်းပင် ကောင်မလေးမှာ အီမ်ထဲသို့ လူညွှန်ပြီးသွားပါတော့သည်။

“ဘာလဲဟ”

“ဘာဖြစ်သွားတာလ”

သူနှင့်မိုး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ကြောင်အသွားပါသည်။ ပြီးနားမလည်စွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်မလေး ပြန်ပြီးထွက်လာကာ အမောတကောဖြင့် ...

“ကြီးမေက ... မမဆေတန်ဆီလာတာဆိုရင် အီမ်ထဲဝင်ပါရှိုးတဲ့”

ပြောလည်းပြော တံခါးကိုလည်း ဖွင့်ပေးနေသည်ကြောင့် သူနှင့် မိုး ဝေးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ‘မမဆေတန်’ဟူသော စကားကြောင့် ဆေတန်ဆိတာ မိန့်ကလေးဟု သူတို့သိလိုက်ရ၏။ ဆောင်းရင်ထဲမှာတော့ အသေးစားမြောလျင်တစ်ခု တဖြတ်ဖြေတ် တုန်ခါသွားသည်။

ဒါလေမဲ့ သူ့နိတ်ထဲတွင် ဒီကောင်မလေး၏ အပြုအမှန် ဟန်ပန်မှာ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှုဝင်ကာ အီမ်ဆီသို့ ဦးတည်လျောက်လာခဲ့သည်။

သူ၏စကားလည်းဆုံးရော ထိုအန်တိမှ မျက်ရည်ပွဲ တစ်အောင်ပင် ရပ်ကျသွားတော့၏။ အကြောင်းကား ...

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံးရှိအင်အားများ ချည့်နဲ့သွားသလို ခဲ့စားလိုက်ရသည်”

“ဒီ ... ဒီပုံက ...”

ဟုတ်သည်။ အိမ်ဝင်ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော စာတ်ပုံကြီးကား ...

ဒီစာတ်ပုံထဲမှ မိန့်ကလေးကို သူတို့ကောင်းကောင်းသိမိန့်သည်။ သူတို့မှတ်ညှဲ၍ကောင်းလို့မည်ဆိုလျင် လွန်ခဲ့သော တစ်လကျောက် ဆိုင်ရှုတွင် လက်စွမ်းပြသွားခဲ့သော ...

ခက်ဆစ်ဆိုသော ကောင်လေး၏ ...

“သားတို့ အထဲဝင်လေ”

ဒိတ်ခေါ်သံချို့တို့ကြောင့် သူနှင့် မိုး အသေးစားဆီ လှုစ်းကြည့်လိုက်တော့ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ကျက်သရော်၏။ အန်တိတစ်ယောက် ...

မျက်နာနှင့်ဟန်ပန်က လွန်စွာ အေးချမ်းတည်းပြီးနေသည်။

“သားတို့က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလား”

နှစ်ဦးစလုံး ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရှုမှန်းမသို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိရင်း သူကပင် ...

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား ဒီလိုပါ ...”

ဟု အစပြု၍ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အတိခိုး၍ ရှင်းပြနိုင်းသည်။

သူ၏စကားလည်းဆုံးရော ထိုအန်တိမှ မျက်ရည်ပွဲ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် ကျလာပါ၏။ မိုးနှင့်ဆောင်းကြောင်းအောင်းသွားကာ

သူတို့ ဘာများမှားသွားခဲ့လို့လဲ။ ဘာတစ်ခုမှ မမှားဟုတော်ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိအန်တိမှာ တစ်ခုတစ်ခုကို သတိရလွမ်းဆွတ်သွားသလို တရှုံးရှုံးနိနေရင်းက ငါးသွားတစ်ဝက်နှင့်ပင် . . .

“သားတို့လာတဲ့ကိုစွာကို သမီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူးကဲ့့။ သူ . . . သူ . . . ”

စကားမှာ ရှိက်သံတိနှင့်ရော၍ ရပ်သွားသည်။ ထိအခါမှ နှီးနှီးဖော်မျက်ခွံတွေကို သူတို့ သတိပြုမဲ့သွား၏။ သူတို့နှင့်မတွေ့ခင် ခေါ်ကပင် အသည်းအသန်ရှိက်ငါးထားပုံရသည်။ မျက်ရည်ကို လက်ခုံဖြင့်တစ်ချက်ပင့်သတ်ရင်း ထိအန်တိက . . .

“သမီး . . . သမီး . . . မရှိတော့ဘူးကဲ့။ ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

အာမော်တိသံတွေ ပြိုင်တူပွင့်ထွက်သွားပြီးသည်နောက် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . သမီးမရှိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (ငါ)ရက်ကတင်ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ”

“ဗျာ . . . ”

ခုတိယမို့အာမော်တိသံနှင့်အတူ ဂန်းခနဲ့ ကြော်သွားသည် ကြယ်တစ်စင်းလို့ သူ့ရှင်က ဟင်းလမ်းပွင့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ချိတ်ဆွဲထားသော စာတ်ပုံဆီသို့ လုမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဆေတန်ဆိုတာ . . . သူ့ကိုပြောတာလား”

ငါရှိက်နေသည့်ကြားမှပင် မပိုင့်တာဝါး ခေါင်းညီတ်ပြပါ၏။ ထိအနိုက် ဆောင်းတစ်ယောက်၏ အသိစိတ်တွေအကုန်လုံးမှာလည်း ဘာမှန်းမသိမျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်အတူ . . .

ဖြုတ်ခနဲ့၊

ဖုတ်ခနဲ့၊

ကြော်မျာ်ရှု မြေခ ကုန်တော့၏။

လိမ့်ညာပြောခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ မျက်ရည်စစ်ဟု အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်ရလျှင်တော့ . . .

ဆောင်း၏ ရင်ထဲမှ ရှင်သန်ဖော်သော သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ အချို့မရောက်မဲ့ သေဆုံးသွားပေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“သားတို့ဆိုင်က ဘယ်နားမှာလဲ”

မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ ရှိက်သံနော၍ မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် မိုးက တရာ့တယော ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မိုး၏အဖြစ်ကေားသံသွားတော့ . . .

“ခါးသွား . . . သမီး ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်သွားတဲ့ နေရာနားမှာ ကို”

“ဗျာ . . . ”

နှစ်ဦးလုံး၏ ခေါင်းတွေ ဆတ်ခနဲမော်သွားစဉ် . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့လကုန်ရက် နောလယ် (၁၂)နာရီမတိုးခင်လောက်က အခြားမှာပဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ဘုရားရေး . . . ”

“ဟာ . . . ”

ဘူးစိတ်ထဲမှ ရေရှုတ်မိသွားခြင်းပါ။ ဒါ . . . ဒါဆိုရင်ဆော သေချာသွားပေပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ Thinkingboard လွှဲလွှဲနေ့ သူ့အနောက်ကြော၍ ကော်အမြန်မောင်းလာစဉ်အချိန် . . .

ပိတ်ထားသောလမ်း၊ လူတွေ၊ ရုံတွေ ရုပ်ယောက်ခတ်နေသာ မြင်ကွင်း။ ပြီးတော့ . . .

“ညီလေး . . . ရေးမှာ ယဉ်တိုက်မှဖြစ်လို့ လမ်းပိတ်ထားတယ်။ တော်းလမ်းက ပတ်မောင်းလိုက်”

ဟူသော ရုသားတစ်ယောက်၏စကား။

လိမ့်ပြောခြင်း မဖြစ်နိုင်သလို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းလည်း မဖြစ်

နိုင်တော့။ ဆေတန်မှာ တကယ်ကိုသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ပြီတော့
ထပ်တွေးလိုရသည်ကား ဆေတန်သူတို့ဆိုင်သို့လာရင်းနှင့် ဖြစ်သွားခြင်း
လား။

ယခုမှပင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး တရားခံလို ခံစားရတော့သည်။
အေးစ်သယောင်ဖြစ်နေသော မိခင်တစ်ယောက်၏ ဝေနာကို သူတို့
အသစ်ဖြစ်စေခဲ့ပါ၌။

ပြီးတော့ . . .

ဆောင်းတစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ချမ်းရင်း
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိလိုက်သည်။ အဲဒါက ခက်ဆစ်။

ခက်ဆစ်ရော ဘယ်လောက်ကြကွဲနေမည်လဲ။ သူမသိ။

ဒါဆို သူကိုယ်တိုင်ကရော . . .

ဆောင်း ဆက်မတွေးချင်တော့ . . .။

ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာတော့ သေချာသည်။ ဒီလို
နှင့် အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြရင်း တစ်အောင်ကြာတော့-

“အန်တိ . . . ကျွန်တော်တို့ အန်တိကို နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်း
နည်းအောင် လုပ်မိသလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်များ။ ကျွန်တော်
တိကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ။”

ဒီလိုနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန်ပြင်တော့ ထိုအန်တိက အီမံးဝါ
လိုက်ပို့ရင်း . . .

“တစ်ရက်နေ့ သတင်းစာထဲမှာတော့ အန်တိ နာရေးကြော်ကြာ
ထည့်ထားတယ်ကွယ်။ သားတို့မဖတ်မိလို့ ဒီအထိလိုက်လာဖြစ်ကြတာ
ပါ။”

သူ လေးပင်စွာ ခေါင်းညီတ်ပြုမိသည်။ နောက် သူတို့ကားပေါ်
တက်ခါနီးတွင် ထိုအန်တိက ကြကွဲဆိုနှင့်စွာ တစ်ခွန်းပြောလေ၏။

“သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ အန်တိတစ်ခု
လောက်ပြောချင်တယ်။ သန်ဘန်ခါဆို သမီးဆုံးတာ (၇)ရက်ပြည့်ပြီ။

သမီးရဲ့တော်မြတ်တော့ သမီးရဲ့နောက်ဆုံးနောက် သားတို့ဖြစ်နိုင်ရင်၏
လာခဲ့ကြပါလား။ အန်တိသမီးကို စည်စည်ကားကားလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်
ချင်လိုပါ”

သူတို့ ဘာပြောနိုင်ဦးမည်နည်း။ မိခင်တစ်ယောက်၏ အဲမခန့်း
ဆုံးရုံးမူကို သူတို့ ကူညီပေးသင့်သည်လော့။

အပြန်လမ်းတစ်လျောက်သည် အသက်မဲ့နေပါ၏။ မြင်မြင်သမျှ
အရာဝတ္ထုတို့သည်လည်း နလုံးခုန်သို့ပျောက်နေသည်။

ကားမှန်တဲ့ပါးမှတိုးဝင်လာသော လေတွေ့ပြင် ရှိက်သုတေသန်း
နောနေသည်ဟု ထင်မိပါ၏။ နေကို စိုင်းကြီးပတ်ပတ်ကစားနေသော
ပြီးယုံကြည်ကိုလုံးအနက် သွေးမမောက်ပြီးယူ ဆေတန်မှာတော့ လောက်ကြုံး
ကို ထာဝရှုတ်ဆက်ကာ ကိုယ့်အီမံးဝါ ပြန်သွားပေပြီ။

သူတို့သည်ရော . . . လောကလူသားဘားလုံးသည်၏။ . . .
ကိုယ့်အီမံးဝါယ် . . .

ပြန်နိုင်ကြပြီးလား . . . ။

ပြန်တတ်ကြပြီးလား . . . ။

ပြန်ရပြီးလား . . . ။

ဒေဝမ္မာနနေ့စွဲများ၏ Thinking သို့

လွန်စွာဆန်ပြားတွေပြားသော

လက်ခံစွန် ခက်ခဲသော

ကြောင်စီစဉ်မှုလိုဂိုလို

တမ္မုန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းလိုဂုဏ် ခံပေဆန်းဆန်းကိုစွဲတယ်ခဲ့မှာ

မိတ်ဆက်ပါပဲ ရောက်ရှိပေါ်တော့သည်။

လေနေ ဆိုင်သိမ်းပြီးရှိနိုင်

ထုံးစာတိုင်း: Thinking မဲပုံးဖောက်၍ မဲချက်များကို အမှတ်၏၏
တပ်နေစဉ်မှာပင် ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ဘာစာကြီးလဲ”

မိုး၏မျက်လုံးပြုး၊ မျက်ဆံပြုး၊ တအံ့တယြအသံကြောင့် အေသံ
ကြောင့်အသွားသည်။ ပြီး ချက်ချင်းပင် မိုးလက်ထဲမှ စာချက်ကိုယူကြည့်
လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ဆောင်း အသက်ရှုပင် ရပ်တန်းသွားလားမသိ။ နလုံးခုံးသို့
နင့် သွေးလည်ပတ်မူတွေကတော့ တုံးဆိုင်းသွားသည်။

စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ပဲ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်လုံးတွေမှာ အဲထွေးခဲ့မှတွေ အပြည့်။ နားမလည့်စွာ လက်ထဲမှစာရွက်ကို သေချာပြန်ကြည့်မိတော့ သေချာသည်။

ဒီစာသားက သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အပြရခက်နေသော စာသား။ ပြီးတော့ ပိုင်ရှင်မဲ့သွားသောစကား။

နောက်ပြီး နေ့စဉ်လိုလို စားသုံးသူတွေအပေါ် တာဝန်မကျေ ဖြစ်နေရသည် . . .

ဟုတ်သည်။ ယခု ဆောင်းလက်ထဲမှစာရွက်သည်ကား Think-ingboardမှ စကားလုံးတွေနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ချယ်မှန်းထား သော ဆေတန်ဆိုသည့်မိန်းကလေး၏ . . .

“ခဲ့နဲ့ပေါက်ခဲ့ရသော ဇွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုစွဲလို့အော် ပြီး ရဲ့သွားတယ်”

သူနှစ်မျိုး နှစ်ယောက်စလုံး ငတ်တုတ်မျောသွားလေတော့သည်။ ဆောင်းထဲတွင်လည်း မေးခွန်းပေါင်းစုံ၊ အတွေးပေါင်းစုံက ထောင့်ပေါင်းစုံ မှ ဝင်ကာလာနေသည်။

ဘာသော့နည်း၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်နည်း၊ ဆေတန်ဆိုတာ သေသွားပြီး။ ဆေတန်ကိုယ်တိုင် မဲ့လာယည်းပြင်းတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ဒါမှမဟုတ် ဆေတန်မဟုတ်သော နောက်တစ်ယောက်လား။ အတွေးတို့ ချုလပတ်ရမဲ့သွားစဉ်မှာပင် . . .

“ဆောင်း . . . မင်း ဘယ်လိုသော့ရလဲ”

မိုးက သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုဆွဲယူရင်း တည်းပြုစွာမေးသည်။

မောသွားရင်းမှ . . .

“မိုး . . . မင်း သေဆုံးခြင်းနဲ့ တမလွန်ဆိုတာကို ယုံလား။ မိုးက ချက်ချင်းမဖြော်။ သူ့ကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“သေဆုံးခြင်းနဲ့ တမလွန်ဆိုတာ တစ်ဆက်တည်းရှိတဲ့ မျှ။ တစ်ကြောင်းပေါ်က အမှတ်တစ်ခုလိပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲ့ကတည်းက သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့အမှတ်တစ်ခုစီ ရောက်အောင်သွားရတယ်။ အဲဒီအမှတ်ကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဟိုဘက်ခြစ်းက တမလွန်ပဲ။ ငါ လက်ခံပါတယ်”

“ငါလည်း လက်ခံတယ် မိုး။ ဒါဆိုအခုက္ခခွက မင်းစကား အတိုင်းပြောရရင် အမှတ်ဟိုဘက်က ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ မိုး ခေါင်းညီတဲ့လိုက်သည်။”

“ဆေတန်က သေသွားပြီပဲ။ တစ်ယောက်ယောက် လက်အေားသွားတာပဲဖြစ်မှာပါ။ အမိုးယူယီနေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ မဲ့ ထည့်သွားတာဆိုရင်ရော . . .”

သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီစာရွက်မှာ စာတစ်ကြောင်းပဲ ပါတယ်။ မဲ့သွေးတာဆိုရင် နာမည်နဲ့လိပ်စာ ပါရမှာပါ”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားသံတွေတိတဲ့သွားသည်။ ဘယ်သူ့လဲ ဆိုသည်မေးခွန်းကို အဖြေမထုတ်နိုင်ကြသော်လည်း ရှေ့ဘာကျဆက်ဖြစ်လာမည်ဆိုတာကိုတော့ ရေးရေးလေး မြင်နေသလိုရှိသည်။

နောက်တော့ ထိုကိစ္စကို လက်ဆော့မှုတစ်ခုဟုသာ ခေါင်းစုံတပ်လိုက်ရင်းဖြင့် . . .

ဟုတ်ပါတယ်။ လက်ဆော့မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ခေါင်းထဲသို့ အထပ်ထပ်ရှိက်ထည့်ခဲ့ကြသော်လည်း အမေးဘား ခါး၊ အတွေးတစ်စက ပျောက်မသွား။

အိမ်ပြန်ချိန်တိုင်အောင် နှစ်ဦးစလုံး၏ နှင့်သားနှင့်လျှောက်
က မေးခွန်းတစ်ခုစီ၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

အဲဒါက . . .

“သူ . . . ဘယ်သူလဲ?

တစ်ရတ်ခြားပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းမှာပင် ဂုတ္တယဓမ္မာက်
လက်ဆေးမှုတစ်ခုကို သူတို့ ထပ်ကြော်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတွင်လည်း Thinkingboard ကို ပုံတူကူး၍ နာမျည်း
ထိပ်စာ ပါမလာခဲ့။ ယနေတစ်ခါတော့ သူတို့ပေါ့လျောမနေတော့ပါ။ စဉ်း
စားဆင်ခြင်စပြုလာပါပြီ။

ပိုင်ရင် ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို မဲထဲ
တာလဲ။ အမိဘယ်ကို သိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ်
သာမန်လက်ဆေးသူတစ်ယောက်လား။

အတွေးတို့ဖြင့် ဖြန့်ကျက်မိသော်လည်း ပထမအကြိမ်အတိုင်း
ပင် အဖြော်မလာခဲ့။

မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟာသာ သူတို့ ခွဲ
နှိုတ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲတွင်တော့ သေခြင်းတရားကို မသက္ကာခြေ
လာပါပြီ။

သိပ်မကြာပါ။ နောက်တစ်နေ့ . . .

ဟထမ အကြိမ်ဆိုရင် ဆုံးလည်းမြင်း

ဂုတ္တိယ အကြိမ်ဆိုရင် တိုက်ဆိုရှိစွဲ

တတ္တိယ အကြိမ်ဆိုရင်...

IX

“ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပြီ . . . ဟျေကောင်။ တိုက်ဆိုင်တာ
လုံးဝမဟုတ်တော့ဘူး”

သုံးချက်မြောက်စာသားတစ်ကြောင်းကို ကြည့်၍ နိုးက အျော့
သည်။ ဟုတ်ပေသည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လက်ဆေ့မှုသည် တိုက်ဆိုင်၌
ဟု ပြော၍မရတော့ပါ။ ဆောင်းအတွေးတစ်ချက်ရလိုက်ကာ ချက်ချင်း
ဆိုင်အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားလိုက်၏။ မကြာပါ . . . လက်ထဲမှာ
သတင်းစာတစ်စောင်ကိုကိုင်၍ ပြန်ဆင်းလာပြီး . . .

“ငါတို့တော့ ခံလိုက်ရပြီနဲ့တူတယ် နိုး”
“ဘာလ”

လျေားမှာရင်းလာရင်း ပြောလိုက်သော သူ့စကားအောင့် မှာ
က နားမလည်စွာမေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ဆေတန်ဆိတ္တဲ့မိန်းကလေး တကယ်သေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”
“ဘာ . . .”

မိုးမျက်လုံးပြုးသွားလေသည်။ လက်ထဲမှသတင်းစာကို မိုးထဲ
ပစ်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ဒါ (၁)ရက်နေ့ သတင်းစာ။ ဆေတန်အမေပြာတဲ့ထဲမှာ
နာရေးကြောင်းပြုး မှတ်တမ်းတင်းစာထဲမှာ ထည့်ထားတယ်လိုပါ
တယ်နော်။ ငါ ကြည့်ပြီးသွားပြီး ဒီထဲမှာ ဆေတန်ဆိတ္တဲ့နာမည် မတွေ့ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မိုး ချက်ချင်းပင် သတင်းစာနောက်ပိုင်းကို
လုန်ကြည့်သည်။ မကြာလိုက်ပါ။ ခေါင်းပြန်မေ့လာပြီး . . .

“အေး . . . ငါတို့ အလိမ်းခံရပြီးတူတယ်။ ဆေတန်ဆိတ္တဲ့
နာမည် မပါဘူး”

ဆောင်း ခေါင်းပါဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စဉ်းစားဖြစ်သည်။ မိုး
ကပင်ဆက်၍ . . .

“မင်းဆိုလိုချင်တာက ဆေတန်ဆိတ္တဲ့မိန်းကလေးက မသေပဲနဲ့
ငါတို့မသိအောင် အခုလို မဲလာထည့်ပြီး ငါတို့ကိုလာစားနေတယ်လို့
ဆိုချင်တာလား”

သူ့ပြန်မဖြေဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတစ်ခုကိုတော့ ထုတ်ပြလိုက်
သည်။

“အလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်
ဘူး”

မိုးကြောင်သွားကာ မျက်မှာ်ကျို့ရင်း မေးသည်။
“ဘာလဲဘူး . . . မင်းစကားကာ။ ငါနားလည်ဘူး”
“ဆိုလိုတာက ဆေတန်မသေပဲ ငါတို့အလိမ်းခံရတာလည်း ဖြစ်
နိုင်သလို့ ဆေတန် တကယ်သေသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်

မှတ်တမ်းတင်းစာ ဆေတန်ဆိတ္တဲ့ နာမည်အရင်း ဟုတ်မဟုတ် မင်းရေး
ငါရေး မသိလိုပဲ”

မိုး စဉ်းစားသွားသည်။

“အေးကျ . . . သတင်းစာထဲမှာထည့်မယ်ဆို နာမည်အရင်းကို
ပဲထည့်မှာပေါ့။ အေး . . . ဆေတန်ဆိတ္တဲး နာမည်အရင်းဟုတ်မဟုတ်
ငါတို့မှ မသိတာ”

ဒီကိစ္စကို သူတို့ လျှော့လို့မရတော့ပါ။ သုံးကြိမ်သုံးခါဆိတ္တာ
တိုက်ဆိုင်မှုထက် အဆင့်ကျော်သွားပြီးမဟုတ်ပါလား။

ဒါဆိုရင် ဆေတန်အမေဆိုသွေး၏ ဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်မှုတွေ၊
ခံစားမှုတွေ၊ ငို့ပြေားမှုတွေ၊ မျက်ရည်တွေအားလုံးက အတွေ့တွေလား၊
သူတို့ မဝေခွဲတတ်။

စဉ်းစားတွေးခေါ်ရခြင်းကို ကြိုက်နစ်သက်၍ သူတို့ Thinking
ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သည်။ ယခု သူတို့ကို ဆေတန်ဆိတ္တဲ့သောမိန်းကလေးက Thinking
လုပ်နိုင်းနေပါပြီ။

သူတို့ ပြင်းပယ်ရမည်လား၊ လက်ခံကြည့်ဖြူရမည်လား၊
အနောက်ဆယ်တော့ သူတို့မှာ လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိသည်။
အဲဒါက . . .

“မနက်ဖြန် ဆေတန်အိမ်ကို တစ်ခါထပ်သွားရအောင်”

၁ ၁ ၁

Thinkingboardနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်တစားမေးမြန်းသူတစ်ဦးတြေား များများလာသလို၊ အမည်မပါသော မဲလိပ်သုံးခုကလည်း သူတို့အတွေးအခေါက်ကို နှီးဆွဲနေသည်။

ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်ဖြစ်မည်နည်း။

“ဟောကာင် . . . လူမရှိဘူးနဲ့တူတယ်ကွ ဘဲလ်တီးတာ ဆယ်ခါ ကျော်နေဖြံပြီ။ အခုထက်ထိ လူရိပ်လူယောင် မြင်ဘူး။”

မိုးစကားကြောင့် သူ မြို့တ်ခါးကိုကျော်၍ အိမ်ဆီသို့လုမ်းကြည့် လိုက်သည်။ အိမ်တ်ခါးပါတ်ထားသည်ကို မြင်ရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ လူတော့ ရှိဟန်တူသည်။

နောက် သူကိုယ်တိုင် ဘဲလ်ကိုထပ်တီးသည်။ သို့သော် . . .

တိုစဉ်မှာပင် ကပ်လျက်မြှုမြို့တ်ခါးပွင့်လာပြီး ထိပ်ပြောင်လူကြော် တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်၍

“မောင်ရင်တို့ လူခေါ်နေတာနဲ့တူတယ်။ ခေါ်လို့ရလား”

“ဟင့်အင်း”

ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် သူတို့ ခေါင်းယမ်းပြစ်သည်။ ထို လူကြေးက လျှို့ဝှက်သည်းမိုးဆန်းဆန် အပြုံးတစ်ခုကိုပြီးလိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်ရမလဲကွာ” အိမ်ထဲမှာ လူမှုမရှိတာ”

“ဘယ်လို . . .”

“ဟုတ်တယ်ကွာ” မင်းတို့ထပ်ခေါ်နေလည်း အပိုပါ။ အထဲမှ ဘယ်သူမှုမရှိဘူး။ တစ်အိမ်သားလုံး ပြောင်းသွားပြီ”

“များ . . .”

တအုံတည် သူတို့ ‘များ’မြို့ပါသည်။ မျှော်လင့်ထားသော အဓား တွေ့လည်း ပြုတ်ကျသွားပါ၏။ နောက် မယုံသက်ဖြင့် အိမ်ကိုတစ်လျှော့ ထိပ်ပြောင်လူကြော်းကိုတစ်လျှော့ ကြည့်မိသော်လည်း သူတို့အထင်မှာ အေကြောင်း ယုံကြည်လိုက်ရတော့သည်။

X

လူခေါ်ဘဲလ်တီးနေတာ ကြောပေပြီ။ အခုထက်ထိ တစ်ယောက် မှုထွက်မလာသေး။ မြို့ထဲကိုကျော်ကြည့်လိုက်၊ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနိုင်လိုက် ဖြင့် နီး နှင့် ဆောင်း နှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

နှစ်ညိုးလုံး၏ စိတ်ထဲမှာလည်း ခေါင်းစဉ်တပ်မရသည် ခံစားမှု မျိုးကို ခံစားနေကြရ၏။ ယခုတစ်ခေါက်လာခြင်းသည် ပထမတစ်ခေါက် တုန်းကနှင့် ခံစားမှုမတူတော့။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်ရော စည်းခန်းထဲမှာတ်ပုံက အရင်လို့ အပြုံး ဖြင့် ဆီးကြော်မည်လော့၊ ဆေတန်အမေဆိုသူကရော အရင်လို့ ဝစ်းနည်း ပက်လက်နို့ပြု့းမည်လော့။ သူတို့ အမြန်ဆုံး သီချင်နေသည်။

အိပ်ပုတ်ကြီးနေသောအမိမ်က သက်သေခံနေသည့်အပြင် . . .

သူတို့မဖြင့်မိသော ခြုံတော်ခါးအပေါ်ဘက်မှ ခပ်ဆန်းဆန်းဆိုင်း ဘုတ်တစ်ခု၊ (ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုလည်း ထိပ်ပြောင်လှကြီးပြီမှ မြင်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

အဖြူရောင် Whihteboardပေါ်တွင် မင်ပြာဖြင့် ရေးထားသည့် ကား . . .

အိမ်ရောင်းမည်

ဝယ်ယူလိုက ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်းနံပါတ် ရေးခဲ့ပါ။

ဆန်းတော့ဆန်းပေသည်။ ဝယ်ယူလိုက စုစမ်းရန်ဖုန်းနံပါတ် ဘာဘာညာညာမဟုတ်ဘဲ ဖုန်းနံပါတ်ရေးခဲ့ပါဆိုတာက သူများနှင့်မတူတော့ အမှန်။ ဆောင်း နှင့် မိုး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပါသည်။ အမြင်ဆန်းနေသော်လည်း တစ်စုတစ်ရာသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်စုကတော့ ထိုခံပ်ဆန်းဆန်းဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ဦးစွာ နေရာယူထားပါ၏။ ဟုတ်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ဝယ်ယူရန် စိတ်ဝင်စားသူဟုထင်ရသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်စုကို တွေ့ရသည်။

ဆောင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ နောက် Whiteboard အောက်ခြေမှာထိုးထားသော ဆော့ပင်ကိုထုတ်ယူရင်း ခြေဖျားထောက်ကာ ရှိနှင့်ပြီးသားဖုန်းနံပါတ်အောက်မှ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို စာလုံးကြီးဖြင့် ရေးလိုက်လေသည်။ သူ့အပြုအမူကြောင့် မိုးက . . .

“ဟော့ကောင် . . . မင်းဒီအိမ်ကို ဝယ်မလိုလား”

ဆောင်း ပြန်မဖြော်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ မိုးက ထပ်မေးသည်။

ထုတေသန များ သော်လည်း သက်ပြင်းကိုချုပ်ရင်း . . .

“ဆော်နဲ့ သေမသေကိုသိဖို့က ဒီတစ်နည်းပုဂ္ဂိုတော့တယ်လဲ” ထိုမြှေသာပြော၍ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း နှစ်ယောက်လုံး စကားမဆိုမိ။ ကိုယ်စိတ်ကိုယ်စိအတွေးတွေဖြင့် များလွှင့်ကာ ပြိုမ်းသက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေတော့ သည်။

ဒါပေမဲ့ ဆောင်း၏ အတွေးကို ဝင်ရောက်နောင့်ယူက်နီးမိုးနေသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုက ရှိနေသည်။

အဲဒါက . . .

ဆောင်း ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ နံပါတ်တစ်စုကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သူရှာနေသောဖုန်းနံပါတ်က ပေါ်လာပါ၏။ ဆောင်း တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပေါင်းယော်လိုက်သည်။

ဖုန်းနံပါတ်ရှင်း မတူပါ။

ဒါဆို ‘အိမ်ရောင်းမည်’ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ ဖုန်းနံပါတ်က သာမန် အိမ်ဝယ်ဖို့စိတ်ဝင်စားသည် ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်လား။ ဒါမှမဟုတ် . . .

ဆောင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စပ်လေးလေးပင် ချမှတ်သည်။ “သူကရော . . . ဘယ်သူလဲ ?

၊ ၊ ၊

ကို အတွေးအခေါ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပညာစမ်းတာ။ ဒါမျိုး ရရှိုးလားကွား
ကျောင်းမှာကတည်းက ဖလော်နဲ့ပတ်သက်ရင် 'ဒဲ' ရှိထားတဲ့ကောင်တွေ့
ငါကတော့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး"

"မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"မဲလာထည့်တဲ့လူကို ရအောင်ဖော်မယ်ကွား"

ဆောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဆေတန်ဆိုသော မိန့်း
ကလေး လူလှပပ ပညာပြုသွားသည်ဟူသောသောဖြင့် မိုး ပေါက်ကွဲမှု
ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုး ပေါက်ကွဲမှုမြင်းအား အရှိန်ကိုကြည့်၍ ဆောင်း
ကျေနပ်သွားသည်။

"မင်း စဉ်းစားကြည့်။ ငါတို့ ပထမတစ်ခါသွားတန်းက ဆေတန်း
သေပြီဆိုပြီး ရက်လည်တောင်စိတ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ နောက်မှာ
ကစပြီး ငါတို့ဆိုကို Thinkingboardမှာ တင်ပြီးသားစာသုံးစောင် ထပ်
ရောက်လာတယ်။ အရာတစ်ခါသွားတော့ ထိမ်းပြောင်းသွားပြီတဲ့ အေဒီ
ဘာ သဘောလဲ"

ဆောင်း ပြန်မဖြေား တစ်ခုတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေသည်။ မိုး ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ သူတို့ကို လူလှပပ အနိုင်ယူသွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဲပုံးထဲမူရသော စာသုံးစောင်က ဆေတန်ကိုယ်
တိုင် လာထည့်ခြင်းမဟုတ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောရှုရသည်။ သူတို့ ဆေတန်း
ဆိုသော မိန့်းကလေးကို မြင်ဘူးထားသည်။ ဒါဆို မည်သူထည့်တာ
နည်း။

ထိုစဉ်းမှာပင် မိုး၏ ပေါက်ကွဲသံက ထပ်ထွက်လာသည်။

"ဆောင်း ... မင်းဒီအတိုင်း ြိမ်နေမှာလား။ ငါတို့ နေတိုင်း
ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မင်းသိတယ်နော်။ (Thinking
boardမှာသေားကို Customersတွေနားမလည်သဖြင့် သူတို့ဘာသုံး
မကျေဖြစ်နေရခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။)

XI

ဆိုင်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ဆောင်းနှင့်မိုး ထိပ်သီးအစည်း
အဝေးပွဲတစ်ရှင်ကို စတင်ရတော့သည်။

"ငါကတော့ လုံးဝ လက်မစ်နိုင်တော့ဘူး ဆောင်း။ ဒါ ငါတို့
ကို သက်သက်ကျောတာကွဲ"

မိုး စကားကြောင့် သူ နားမလည်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

"မင်း ဘာကို ဆိုလိုရမှာလဲကွဲ။ မဲပုံးတွေထဲ ရောက်ရောက်လာတဲ့
ဟိုစာရွက်တွေကိုပေါ့။ အေဒီ ငါတို့ကို တမင်ရှိတာ"

"ဘယ်လို့"
"ဘယ်လို့"

“Thinkingboard നിലയിൽ വാച്ചിനും മാറ്റിയാണ് നോട്ട് ചെയ്യാൻ.”

မိုးကတော့ ရရရေလည်လည်ကို နှိပ်ကွပ်နေပါဖြို့။ ဒါပေမဲ့
ဆောင်းကတော့ သူ၏စတိုင်အတိုင်း သွေးအေးလျက်ရှိနေပါ၏။ ပြီး
စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ မီးညိုဗျာရှိက်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ငွေး
တွေကို အကွင်းလေးတွေပေါ်အောင်ပင် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဖြင့် ထိန်းညှိ
လွှတ်တင်လိုက်ရင်း...

“မဲ့ပုံးထဲ ဘယ်သူလာထည့်တယ်ဆိုတာကို မိအောင်ဖမ်းနှင့်ရှုံး၍
Thinkingboard ပြသုနာကိုဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်သလား မိုး”

“**କଣତ୍ୟ**”

ଫିର ଯତିପ୍ରତିଫ୍ରାନ୍ତିତ୍ୟ ॥

ପ୍ରି:ଫୋର୍କ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷତିରେ: ଅତକ୍ଷିଣ୍ଣା ତିର୍ତ୍ତହିତୀର୍ବୁଃଲେବୁନ୍ୟ ॥
ଗୁର୍କବୁଃଲେବେ:ଲିର୍ଦ୍ଦଗ୍ରି ପ୍ରାପୁରିତ୍ୟବ୍ଯୁ ପୁର୍ବକ୍ଷତିର୍ବୁଃଲ୍ୟିଗ୍ରଦଃ ଲୋକଃ
ଗ ତକ୍ଷିଷ୍ଣିକ୍ଷିତିର୍ବୁଃଲିର୍ଦ୍ଦିଗ୍ରନ୍ତି ॥

“ଭାବର୍ତ୍ତିକାରୀ ହୁଏ ଉତ୍ତେଷ୍ଟି”

XII

နောက်တစ်နေ့မန်က်မှာပင် Thinkingဆိုင်လေးမှာ ရှင်သန့်မှ System ပြောင်းသွားလေတော့သည်။ အောက် စားပွဲခုတွေကို သုံးစိုင်းတစ်ခုစီပြောင်းစီသည်။

စားပွဲသုံးစိုင်းကို စားပွဲထိုးတစ်ယောက်နှင့် တာဝန်ယူခိုင်းသည်။ တာဝန်ယူရသော စားပွဲထိုးက ထိုသုံးစိုင်းမှုလွှဲ၍ ဘယ်မျှမသွားရ။ မောင်တာနှင့် ငင်သွင်း၊ ငင်ရှင်းသာရှိရမည်။ အစားအသောက် အသိမ်းအချက်တာဝန်ကို စားပွဲထိုးသက်သက်ထားသည်။

ကောင်တာတွင်တော့ ထဲးခဲ့အတိwww.burmesebooks.org
ယောက်အလူညွှန်ကျစနစ် ပြောင်းထိုင်ရမည်။ သူတို့ဆိုင်တွင် မန်နေဂျာ
မရှိ။ မိမိတာဝန်ကျကောင်တာတွင် ထိုင်ရသူသည်သာ ဆိုင်၏ တာဝန်ခံ။
ဖုန်းကိုလည်း ထိုသူသာ အသုံးပြုကိုတွယ်ရမည်။ ကိုယ့်သဘောနှင့်
ကိုယ် ဖုန်းခေါ်ခြင်း၊ ကေားပြောခြင်း မပြုလုပ်ရတော့။

ရှုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော လည်ပတ်မှုပုစ်ကြောင့် ဝန်ထမ်း
များ အခက်တွေ၊ နိုင်သည်ဟုတော့ သူတို့တွေးမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း
အမြန်ဆုံးဖမ်းမြှုပ်နည်း အား ခဲ့ထားပါ၏။ ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုလည်း ဖွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ပြောထားသည်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မခက်လုပါ။ နေ့တစ်ဝက်သာသာမှာပင် ဝန်ထမ်းအားလုံး သူနေရာနှင့်သူ ပုံစံကျေသွားလေသည်။

ଗୁ . . . ଏହାରେ କାହାରେ କାହାରେ ଆହୁର୍ମାରୁ ଆହୁର୍ମାରୁ ଆହୁର୍ମାରୁ

မည်သူ မဲလာထည့်မည်နည်း?

သူတို့၏ အကြေအစည်းက ယနေ့တစ်နေ့တာ မထည့်သူတွေကို
မှတ်သားထားမည်။ ပြီး ညနေကျလျှင် လိုချင်သောစာရွက်ပါမပါ အောက်
ကြည့်မည်။

ପିଲାଲ୍ପିଣ ପଥ୍ରାପିତାଃ ପୃଷ୍ଠାପିତାଃ ତାଂକ୍ଷଣ୍ୟରୁତ୍ୟେ ଠକ୍ଷଣିଃ
ଯେତୁ ଅତିରୁତ୍ୟାଃ ଯେତୁ ତାଂକ୍ଷଣ୍ୟରୁତ୍ୟେ ଶିକ୍ଷଣିଃ କିନ୍ତୁ ମନ୍ୟ ॥

သည် ထိန္ဒန္တီးထွင်သာ ရှိနေရမည်။ ထိန္ဒီးယောက်ထမ့် တစ်ယောက်သည် မကန်မချ တရားခံဖြစ်ရပေမည်။
အာရုံထားနေသည့်အချိန်တွင်မှ နှစ်ယောက်လုံး မထည့်သည်
ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်ပဲ ထည့်သည်ဖြစ်စေ ထည့်တာနှင့် ဝင်ဖမ်းမည်။
သုံးယောက်ဆိုလျင်လည်း ဤအတိုင်း။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်တော့ ထိုင်သည်။ သို့သော် ထိုင်သည့်အချိန် မတူကြ။ ဒါမျိုးဆိုလျှင်တော့ အချိန်တစ်ရက် ထပ်ပေးရမည်။ တစ်ယောက် ပြန်သွားသည်နှင့် မပုံးတစ်ခါဗွင်းကြည့်မည်။ တွေ့သည့်လုကို နောက်အူ တွင် ဖော်မည်။

ရှင်းရှင်းလေး။
ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပါပြီ။

କି . . . କାହିଁବୁଦ୍ଧିରେଇ?

အမျိုးအစားတို့အဖြစ်က အဲဒီလိုပဲ။ စာရဲအမို့ယ်ကို နား
မလည်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုလေးတွေရောက်လာမယ့်အချိန်ကို မျှော်နေရ
တာနဲ့ဘူလို့ ခိုစာမျှော်ရန်လို့ နာမည်ပေးတာ”

“ကောင်းသားပဲ”

“သူတို့တွေကိုန်း မှန်သွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့မျှော်နေသော ခိုစာ
မှာ တကယ်ပင် ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

• • •

ဆိုင်သိမ်းပြီး မဲပုံးတို့ကို ဖောက်စစ်သောအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒီမှာ ပါလာတယ်”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဝမ်းသာအားရအောင်လိုက်
သဲကြောင့် အကုန်လုံးခေါင်းတွေ ထောင်သွားသည်။

မို့နှင့်ဆောင်းမှာတော့ ရင်တွေ ဒီန်းခနဲပင် ခုန်သွားရကာ အလွယ်
စလို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ . . .

ဟုတ်သည်။ ခိုစာမှ ခိုစာသစ်၏ သူနှင့်မိုးအကြည့်ချင်း ဆုံးသွား
ပါ၏။ ထိုအကြည့်တွင် အမို့ယ်တွေ မှားစွာပါဝင်သွားလေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူတို့အလုပ်က သိပ်မစက်တော့ပါ။ အဲ
တင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်းပင် ခိုစာပါလာသည့် မဲပုံးနံပါတ်ကို ကောက်
ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တာဝန်ယူရသည့် ဝန်ထမ်းကိုခေါ်သည်။

မကြာလိုက်သော အချိန်အတွင်းမှာပင် သူတို့လိုချင်သော
အချက်အလက်တွေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တစ်ထွေးကြီးကို ရရှိလေ၏။
ထို အချက်အလက်တွေရမှပင် သူတို့ ‘ခိုစာမျှော်ရန်’ အစီအစဉ်မှာ လုံးမ
ကို လုပ်သွားလေသည်။ မထင်မှတ်လောက်အောင်ကို ရှုပ်ထွေးသွားပြီး
စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတို့ ဖြစ်လာတော့၏။

XIII

“ဟောကောင် . . . မိုး”

“ဘာလဲ”

“အခု ငါတို့လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်လေးကို ခိုစာမျှော်ရန်လို့ နာမည်
ပေးရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို . . . ရှင်ဘုရင်တွေလက်ထက်တုန်းက တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်
နိုင်ငံ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ရင် ခိုတွေကိုအသုံးပြုကြ
တယ်လေကွား။ ခိုလေးတွေဟာ သူတို့ခြေထောက်မှာ ချည့်ပေးလိုက်တဲ့
စာရဲအမို့ယ်ကို နားမလည်ပဲနဲ့ ခိုင်းစေလိုက်တဲ့နေရာရောက်အောင်
အဆက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်များများကျော်ဖြတ်ပြီး ရောက်အောင်သွား
ပေးကြတယ်။ အဲဒီခိုလေးတွေ သယ်သွားတဲ့စာကို ‘ခိုစာ’ လို့ခေါ်တယ်။

အကြောင်းကား . . .

မဲပုံးနံပါတ်ပါ စားပွဲနိုင်းကို တာဝန်ယူသည့် ဝန်ထမ်းလေး၏
ရေးမှတ်ထားသော အချက်အလက်ပါစာရွက်က အစပြုလိုက်သည်။

စားပွဲနံပါတ် (၁)

လူသုံးယောက် အတူတူလာထိုင်သည်။ သုံးယောက်လုံး မဲထည့်
သည်။

ပထမတစ်ယောက် . . .

'ဘာလာလာ ဒါပါ' အမျိုးသား Beauty Saloon မှ ကိုရာဇာ။

ဒုတိယတစ်ယောက် . . .

"Triangle" အထူးကဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာ စည်သူ။

တတိယတစ်ယောက် . . .

"Kiss" Mini Market မှ မန်နေဂျာ မသွာ်ဖြူ။

စာရွက်ကိုကြည့်၍ မိုးနှင့်ဆောင်း နှစ်ယောက်လုံး၏ ရင်ဝကို
အလုံးကြီးတစ်လုံးက လာဆောင်းသည်။ ဦးမောက်တွေက တက္ကာကွား အော်
ဖြည့်ကုန်၏။ ကြည့်နေသောမျက်လုံးတွေက ဝတ်ရည်ခန်းခြောက်သော
ပန်းတစ်ပွဲင်းလို့ ရန်မဲ့သွားသည်။

သူတို့ လုံးဝထင်မှတ်မထား။ တကေယ်ပင် လုံးဝကို ထင်မထား
ခဲ့။ သို့သော် . . .

“ကျွန်ုင်တော်လည်း ဒီပြင်လူဆို အခုလို အတိအကျသိမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အခုဟာက ဆိုင်နီးနားချင်းတွေဖြစ်နေပြီး ဒီလူတွေကလည်း ကျွန်ုင်

တော်လူတော်နေတော် . . . ”

သူ စောင်းညီတိပြလိုက်သည်။ ကောင်လေးပြောသည့်အတိုင်း
ပင် သူလည်း အကုန်လုံးကို သိပါ၏။

ရင်းတော့ မရင်းနီး။ ဆိုင်နီးနားချင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မျက်မှန်း
တန်းမိယုံတော့ ရှိသည်။ သုံးယောက်လုံး Thinking သို့ ပုံမှန်လာမလာ
ဆိုသည်ကတော့ ဝန်ထမ်းတွေလောက် သူတို့မသိ။ သူတို့က အပေါ်
သိုံးသန့်ခန်းမှာပဲ အနေများသည်ကိုး။

ဒါဆို သုံးယောက်ထဲမှာ တရားခဲ့ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ ဘာကို
ရည်ရွယ်၍ အခုလို Thinking မဲထည့်ရသနည်း။ ဒီလိုဆို သူတို့သုတေသနသယ်
ဖြစ်နေသော ဆေတန်နှင့် ယခုကိစ္စက မဆိုင်တော့ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်
ထိုထဲကတစ်ယောက်များ ဆေတန်နှင့် ပတ်သက်နေသလား။

တွေးမည်ဆိုလျင်တော့ တွေးလို့ဂိုဏ်းမှာမဟုတ်။ ဒါလေ့ ဘာ
ပဲပြောပြောပါ၊ ထိုသုံးယောက်ထဲမှာတော့ သူတို့လိုချင်သောအေဖြေ ရှိရှိ
ရှိရပေမည်။

ဒီတော့ မနက်ဖြန်မစု၍ တစ်ဆိုင်လုံး၏ ပစ်မှတ်သည် ဆိုင်နီး
နားချင်းသုံးယောက်ပင် ဖြစ်သွားပါတော့၏။

အားလုံးမှာလည်း မနက်ဖြန်စမည့် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ရင်ထွေ
တနိုင်းပိုင်း ခုန်နေကြသည်။ ဒံထောက်ဆန်းဆန်း၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ဆန်းဆန်း
စိုးဆောင်းဆန်း အကြောင်းအရာတွေစုံစုံကဲတော့ အားလုံး၏စိတ်နဲ့ကို
ခွဲခြားနေပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျင်တော့ သူတို့အားလုံး ဆားပူလင်းနှင့်မောင်း
လုပ်ရပြီပေါ့။

တရားခဲ့ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး သုံးလိုက်လျင် တရားခဲ့ မည်သူဖြစ်
၍၊ မည်သူ့ကို ဖမ်းရမည်နည်း?။

ဝက်ပါလို့သမတ်တဲ့ လုပ်အတ်ကြီးတစ်ခုကို
တစ်ခေါက်ပြန်မရောက်ချင်တော့ဘူး။
အပြာရောင်ငါက်တွေလိုပဲ တောင်ပဲကို
အားပြုရင်း ပျောန်းလိုက်ချင်ရဲ့
ဒါမှ မင်းကျောကွင်းကို အပေါ်စီးက
ကြည့်နိုင်မယ်လေ။
မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ
စေား(လိုလာ) လို့ ရေရှးတ်ရင်း
အာရုံပြုကြည့်လိုက်မိတော့ . . .
သို့ . . . မင်းက သက်တဲ့ပေါ်မှာ
ကမျာလွှတ် ကနေတာကိုး . . . ။

First Day

မထူးဆန်းသော နှေ့သစ်တစ်ခုက မဖိတ်ခေါ်ရပါပဲနှင့် သက်
ဆင်းလာသည်။ ဖြုံးပြအငွေ့အသက်တွေ ဝိန်းပိတ်နေသော မနက်ခင်းက
နှင့်မှန်စို့ဖြင့် ခပ်ပါးပါး ပန်သင့်နေပါ၏။

မကြောခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် လောကယန္တရားက လောင်စာ
ဆီဖြည့်ပြီး လည်ပတ်ပေတော့မည်။ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ထမင်းရှိခိုးသံ၊ စာအုပ်
ထည့်သံ၊ လွှာယ်အိတ်လွှာယ်သံ၊ မှန်ဖိုးတောင်းသံများနှင့် ဘတ်(စိ)ကူးသံ
များ။

ကားစပယ်ယာတွေ၏ အော်ဟစ်ငောက်ငန်းသံ၊ အသက်ရှုံးသံ၊
ခွေးနံ့။ ပြီးတော့ . . .

ဘူး . . . သက်ပြင်းချုသံ။

ဆောင်းနှင့်မိုးဆိုင်းဝင်းချင်းများပင် ပထမဆုံး သတိရသည့်
က ဒီနေ့တရား၊ အကို မိအောင်ဖမ်းရမည်ဟူသော အသိ၊ ဝန်ထမ်းများအား
လုံးကလည်း နှီးဆောင့်ဖို့မလိုအောင် အလိုလို တက်ကြနေကြသည်။

షోం: ఇంగ్లీష్ లోగిస్టిక్ టాంక్ లోగిస్టిక్: Thinkingboard కీ గ్రహ్య ల్యిగ్ వల్స్ || Thinkingboard తావు: గట్టెల్ ఫల్స్: ఫల్స్: లెస్ అ ప్రెస్చ్రో: లెప్ వ్యా.గీ ల్యూట్ ప్రీ: ప్రీ: ప్రీ: ఫెఫిలీ || షోం కింతలునీ ఇండిటాంక్ ప్ర ప్రోట్లు: 'గేంటం: 'ఇంగ్లీష్ లోగిస్టిక్ టాంక్: ఇంఫ్రాగ్రా: ఫరాగ్రాంక్ ఇంక్ గ్రా: గ్రా: ఇంక్ భూములుల్ పట్ ల్యూగీ షోం: టాంక్ డెయాక్ ఊంతింక్ ఓల్డీగ్ టెంపుల్ వల్స్ ||

• • •

အချိန်တွေက တစ်စာက်တစ်စ နေ့ကျေးလေးလဲလာသည်။ နေ့မင်း၏ ကြိုးစားမှုကို ဆိုင်တွင်းမှ Air-Conက သိပ်ကြောကြာ အန်မတု နိုင်။ သို့ပေမယ့် မြေသီမနိုင်သော ရှင်သန်မှုမျိုးနှင့်တော့ တန်ခို့ရှုံးမဲ့ ကျော်ဖြတ်နေရသည်။

“အခုအတိုင်းလည်း အဆင်ပြေပါတယ်ကျား၊ လောက်ကြီးကို သာမဏ်လောက်ပဲတဲ့ ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်။ ပိုသွားရင် Abnormalဖြစ် သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲက္ခာ Abnormal”

ବ୍ୟୁ.ଠଗା: ଗ୍ରାନ୍ ଫି:ଗ ଯିବନ୍ଦମହିନ୍ଦାର୍ଦ୍ଦା:ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ରାମା ମୁନ୍ଦ
ମୁନ୍ଦାନ୍ତାମ୍ବାନ୍ ଗା କାନ୍ଦାନ୍ ଚନ୍ଦ୍ରାମା ॥

“შინენ. კი ლურჯი ცოდნა არ არის”

မေးငော်ရှင်းပြောလိုက်သော သူ.စကားကြောင့် မိုးအကြည့်တွေ
ဆိုင်ရေးရောက်သူ့၏။

“သူ.ကို မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ”

မိုးက စိတ်မသက်မသာ ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“အေး . . . အဲဒါ Abnormal ပဲ။ ဒီလောက် အပူရှိနှင့် တွေအောက်မှာ သူရဲ့တဲ့ ပြန်မှုက တာဘားကြီး လွန်ကဲဖောက်လေ။ တဲ့ ပြန်မှုလွန်ကဲလို့ အာန်မှု ဖြစ်သွာတေသနများ၊ အာန်မှု ဖြစ်လို့ တဲ့ ပြန်မှုလွန်ကဲသွားတေသနများ သေချာပြောလို့ မရပေမဲ့ ဘယ်ထောင့်ချိုးက ကြည့်ကြည့် Normal တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိတ်ပြောလို့ ရတယ်”

“ဒါနို Normal ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟို သစ်ပင်ပေါ်က ငါက်ကလေးကို လှမ်းကြည့်လို

ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷଣ୍ଡପ୍ରଭାବୀତି ହିଁ ଥିଲା କନ୍ତ୍ର୍ୟାଲିଙ୍କର୍ ଯୁଦ୍ଧ । ଏହି ଅର୍ପିତାର୍ଥରୁ ଯତ୍ନରେ

မရှည်မပူလေး၏ အနေတော်ကိုင်းတစ်ကိုင်းသိပေးသော အသာဆုံးသော အနားသုတေသန၏။ အမြှင့်ဝေးလှသည့်အတွက် ဘာင်္ဂီ္န်းတော့မသိ။ ဒါပေမဲ့ အဖြူအညီရောယ်ထားသော အမွေးပုံင်းလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ကိုတော့ ခန်းမှန်းလို့ရသည်။

“အဲဒီင်္ဂီ္န်းလေးမှာ အပေါ်အကျိုးတွေလည်း ဝတ်မထားဘူး၊ ဦးထုပ်လည်း စောင်းမထားဘူး၊ သူ့သေးနားမှာလည်း Air-Conဖွင့်မထားဘူး။ လောက်ကြီးကို သူ့ရဲ့ မွေးရာပါအစိတ်အပိုင်း၊ အမွေးအတောင် တွေနဲ့ပဲ ရိုးရိုးလေး တုံ့ပြန်တာ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့တုံ့ပြန်မှုဟာ ဘယ် တော့မှ မလွန်ကဲဘူး . . . သာမန်ပဲ။ ခုနစကားအတိုင်းပြောရရင်တော့ Normalပေါ့ကွာ”

သူ့စကားကို မိုးက သိပ်လက်မခံချင်။ ထိုကြောင့် . . .

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက တိဇ္ဈာန်တွေကမှ Normal ဖြစ်ပြီး လူတွေက Abnormal ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အဲဒီသဘာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံဆင်ဆင်တော့ တဲ့ တယ်။ မိုး . . . လူဆိုတဲ့သူတော်ဝါကို မင်းသုံးပိုင်းပိုင်းကြည့်လိုက်။ အဲဒီ သုံးပိုင်းမှာ နှစ်ပိုင်းလောက်က Abnormal ဖြစ်နေတာကို မင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ လောက်ကြီးကို ရှိတာလေးနဲ့ အကောင်းဆုံးတုံ့ပြန်တာ အမှန်ဆုံးပါပဲ။ ဟိုသမ်းပင်ပေါ်က ငါ်ကလေးလိုပေါ့”

သူ့စကားဆုံးတော့ မိုးက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချေသည်။ သိပ်လက်ချင်ပုံမရပေမဲ့ ဘာမျှတော့မပြော။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငါ်ကလေးကတော့ သူ့အကြောင်းပြောနေသည်ကို မရှိပို့ပါပဲ အတောင်လေးပြန့်ပြန့်ချကာ အနားယူနေဖို့။

ထိုစွဲမှာပင် ထူးခြားသွားသော အခြေအနေတစ်ခုကို သူတို့နှစ်ယောက် သတိပြုမိလိုက်သည်။ အဲဒါက ဆိုင်အောက်ထပ်မှာ မသိမသာ လွှပ်ရှားသွားသော ဝန်ထမ်းများ။

ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဆောင်းချက်ချင်း

အောက်ထပ်တွင် ခိုစာထည့်ဖို့ ခိုတစ်ကော် ကောင်တော့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အောက်ထပ် သို့မြင်ရသော မှန်တဲ့ဓာတ်ဆင့်ကြည့်ရှုရှာဖွဲ့လိုက်တော့ . . .

စားပွဲနံပါတ် (11)တွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေသော ဒေါက်တာ စည်သူး။ သူ့ရင်တွေ တာခိုတိခိုတ်ခုနှစ်လာပါ၏။ ဘေးမှကြည့်နေသော ဓါးသည်လည်း သူ့လိုဖြစ်နေမည်ဆိုတာ ပြောလို့ရသည်။

No. 11စားပွဲကို တာဝန်ယူရသော ဝန်ထမ်းမှာ လုံးဝကို တည်းထိုများလေသည်။ ကြိုတင်မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ပစ်မှတ်ကိုထွက်ပေါက်ပေးကာ အရှုံးကွက်နှင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံးသော ဝန်ထမ်းတွေမှာလည်း ထိုအတိုင်း၊ ကိုယ်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်နေကြသော်လည်း အာရုံးက ထိုတစ်ယောက်အပေါ်တွင်သာ စုပုံထားသည်။

သိပ်တော့ တရားမွှေတလို့မည်မဟုတ်မှန်း တွေ့မိသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ဆိုင်လုံး အားပြိုင်နေကြသည်ကိုး။ ဒါပေမဲ့ မတလော့နှင့်၊ ပူးဇ္ဈာန်အဆုံးခြား အပြောတွေ သွားဖို့ပင် မဟုတ်ပါလား။ တွက်နည်းကို သီခိုင်စဉ်းစားမနေတော့။

အပြောမှန်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်လေ။

ဒေါက်တာစည်းသူကတော့ ဘာမျှမသိလင့်ကစား ကော်ဖိတ်ခွက်ကိုမှာသောက်ကာ အေးအေးလှလှ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ပုံစံကြည့်ရသည်မှာ တော့ဆိုနေသောင်းကိုတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။ ဘာ အာရုံးအေးမျှ သက်ရောက်မခံထားရသည့် ပုံစံမျိုး။

မအေးအေးနိုင်သည်ကား ဆောင်း။ သူ့စိတ်တွေ့တော်တော် လွှပ်ရှားနေသည်။ တရားခံ ဘယ်သူဆိုတာထက် Thinkingစွာဆောင်းအစိုးာယ်ကို သိချင်လွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်စက်ရိုင်းကတော့ အနည်းငယ် စွဲစောင်းသွားသည်။ အေး စိမ့်သော Air-Conနယ်ပယ်ထဲမှာပင် လေပူတ်ချက် ဝင်ရောက်တိုက်ခေါ်သော သွားသလို ခံစားရ၏။

အခုအချိန်အထိ မသက္ကာဖွယ်ရာ တော်သာများမှာ မရှိနိုင်ပါ။ နှင့်မိုးလည်း ရင်တထိတိတိဖြင့် ကြည့်ရှုနေသလို ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ လည်း ဒေါက်တာစည်သူနှင့် သူ.ရှေ့မှုမဲ့ပုံးကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သူတို့ပဲ သတိမထားမီသည်လား၊ နာရီလက်တဲ့တွေကပဲ သွက် လွန်နေသည်လားမသိ၊ အချိန်တွေက မတွေးတတ်အောင်ပင် ကဆုန် ပေါက်နေ၏။

နာရီဝက်နီးပါးပင် ကြာသွားပေပြီ။ အခုအချိန်အထိ သူတို့ကစား ပွဲက မစတင်ရသေး။

ထိစဉ်မှုပင် ဒေါက်တာစည်သူက ရှေ့မကော်ဖို့ချက်ကို တစ်ချက် မော်ကာ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ဤေတာ့ သူ.အနီးအနားမှ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်ကိုအော်သည်။ ဘာမြောလိုက်သည်မသိ ထိုဝန်ထမ်းမှာ ကောင်တာ ဘက်သို့ လည့်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

Billပုံစံးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဆောင်းတွေးမီသည်။ သူ.အတွေး မှန်ပါသည်။ မကြာမီမှာပင် ဆိုင်ဝန်ထမ်းပြန်ရောက်လာပြီး ဒေါက်တာ စည်သူအား စာရွက်တစ်ခွက်ပေးသည်။ နောက် ဒေါက်တာစည်သူက Billစာရွက်အား တစ်ချက်ကြည့်ရင်းကျသင့်ငွေကိုရှင်းက စားပွဲ No. 11 မှ ထွေက်သွားလေတော့သည်။

ရှင်းရှင်းလေးမှ တကယ်ရှင်းရှင်းလေး။ စွဲးစားစရာမလို့။ တွေးစရာမလို့။ ဒေါက်တာစည်သူ မပုံးကို ကိုင်လည်းမကိုင်၊ ထိလည်းထိမသွား။ သူ.ဘာသာကော်ဖီသောက်ပြီး ရှိုးသားစွာပြန်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒါဆိုလျှင် . . .

ဆောင်းနှင့်မိုးတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မီသည်။ နှစ်ဦးလုံး သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ဖြစ်သွားပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ပိုပြီးသေချာစေရန် နှစ်ဦးလုံး အောက်သို့ဆင်းသွားလိုက် ကာ No. 11 စားပွဲမှ မပုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

မြတ်ရသော လက်နက်တစ်ခုက ထင်ထားသည့်အတိုင်း အား လျော့ပျောက်ကျယ်သွားလေပြီ။ ဟုတ်သည်။ မပုံးအတွင်း၌ ဗလာရောင် လေးမှအပ ဘာမျှရှိမနေပါ။

ဒါဆို မပုံးတွင်းမှစာရွက်တွေသည် ဒေါက်တာစည်သူ.လက်ရာ မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် သဘောလား . . .

တရားသေတော့ သူတို့မပြောနိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက် ရွှေးချယ်ထားသည့်အတွင်းမှာမဲ ယခု တစ်ယောက်ကတော့ ဖြစ်နိုင်ချေးနည်းသွားလေပြီ။

ရာဇာ ဒေါက်တာစည်သူ သွယ်ဖြူ၍ ဖြစ်နိုင်ချေသုံးယောက် အတွင်းမှာမဲ ဒေါက်တာစည်သူကို ပယ်လိုက်လျင်တော့ . . .

ရာဇာနှင့် သွယ်ဖြူဟူသော ခေါင်းစဉ်နှစ်ခုက စိတ်ဝင်စားဖွှုံးပေါ်ထွက်လာပေပြီ။

မပုံးထဲမှ စာရွက်ပိုင်ရှင်သည် ရာဇာလား ?

သွယ်ဖြူလား ?

ဒါမှမဟုတ်

ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ?

၊ ၊ ၊

အနာဂတ်သားတစ်ရက္ခာင်းက မထင်မှတ်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီအရှုပ်ထပ်ကြီးကိုရော သူတိဖြည့်နိုင်မည်လား ပထမဆုံး . . . ဆေတန်။ ပြီးတော့ ရာဇာ၊ ဒေါက်တစည်သူ နှင့်သွယ်ဖြူ။ နောက် သူ့ဦးနောက်မှတ်ညာက်ထဲတွင် အမြဲအဖြေရှာမရ သော . . .

ဒါတွေအားလုံးကို သေချာစနစ်တကျ အကွက်ဆင်နိုင်ချေးနိုင်တော့ ရေရှာသောအဖြေတစ်ခုထွက်မည်မှန်း သူသိသည်။

ဒါပေမဲ့ သို့လော . . . သို့လော . . . အခြေအနေတွေကြောင့် အဖြေထုတ်နေးနေခြင်းလည်းပါသည်။ အဲဒါက ဆေတန် တကယ်သေ မသေ။ ပြီးတော့ ဒေါက်တစည်သူ၊ ကို ထည့်စွဲးစားရမည်လား၊ ထုတ်ပစ်ရမည်လား။ ကျွန်ုနေသည့်နှစ်ယောက်ကိုရော ဘယ်လိုအကွက်ဆင်၍ အဖြောယ်လိုထုတ်ရမည်နည်း။

ပီမေးခွန်းက အရှင်းအရေးကြီးသည်။ အခုလောလောဆယ်ဆူ သူ သေချာရှာ မပြောနိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လော ယုံကြည့်မှုအပြည့်ရှုပါသည်။

ထိုစိုးမှာပင် နိုးက သူ့ပန်းကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း . . .

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ . . . ဆောင်း”

သူ မသက်မသာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဒီလိုပါပဲကွာ . . . ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထပ်လာတာကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးတွေးကြည့်တာ”

“ဘာတွေအဖြေထွက်လဲ”

“No.”

သူ အဖြေစကားကြောင့် မိုးက နားလည်စွာ ခေါင်းတဆက်ဆံတိုံးသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ငါတစ်ခုတွေးမိတယ်ကွာ။ အခု Thinkingboardပေါ်ကဗျာသာ ဟာ ဆေတန်တစ်ဦးတည်းသိတဲ့ သူပိုင်စာသားတစ်ခုမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာ

Second Day

‘ခဲ့နဲ့ပေါက်ခဲ့ရသော ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုစွဲလို့အောင် ပြီး ရုံးသွားတယ်’

Thinkingboard မှ စာသားကိုကြည့်ရင်း ဆောင်းတစ်ယောက် စိတ်မသက်မသာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။ ဒီစာသား Thinkingboardပေါ် ရောက်နေသည်မှာ လတစ်ဝံကျိုးပေပြီ။ ဒါပေမဲ့ စာသား၏ အမိုးယ် နှင့်ဆိုလိုရင်းကို အခုထိ သောာမပေါက်သေး။

ဆိုင်၏ Customersများကိုလည်း အားနာမိသလို မိမိကိုယ်ကို လည်း ရှုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်။ Thinking ဆိုင်ဖွင့်စားသော သူကိုယ် တိုင်ကိုက သူများခေါင်းစားတာခဲ့နေခြင်းသည် တော်တော်အောင့်သီး အောင့်သားနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

ဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဆေတန်သေသွားတာတကယ်မှန်ရင် ဆေတန်အတူ ဒီစာသားက ပျောက်သွားပြီလေ။ အခုလို မဲပုံးတွေထဲမှာ ထပ်ပေါ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

“ပထမ ငါတို့တွေးမိသလို Customers တွေထဲက အမိပ္ပါယ် သိချင်လို့ အပျော်သောထည့်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါဆို ဆေတန် သေသည်။ ဒီစာသားက အသက်ဆက်ရှင်လို့ရတယ်လေ”

မိုးက ဆောင်းကို ပေါ်သွေ့ကွက်ယမ်းလိုက်သည်။

“အပျော်ဆိုရင်လည်း တစ်ခါနှစ်ခါဆို တော်ပြီပေါ်ကွာ။ အမိပ္ပါယ်သိချင်ရအောင်ကလည်း ငါတို့ကိုယ်တိုင်က မဖော်နိုင်လို့ ဒီအတိုင်းကြီးထားထားတဲ့ကိစ္စ။ ထပ်ခါထပ်ခါလာထည့်တော့ရော ဘာတူးမှာလဲ”

“ဒါဆို မင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဘရ ငါတို့ဖြစ်နိုင်ခြေခန်းမျိုးထားတဲ့ လေးယောက်လုံးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ပစ်လို့မရဘူး။ အဒီလေးယောက်လုံးက အဖြေကိုသိ နေတဲ့လူတွေလို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက အဖြေကိုသိနေလို့ ငါတို့ကို တမင်အုံ လာစားနေတာလို့ ဆိုချင်တာလား”

“အေး . . .”

“ဘူတို့က ငါတို့ဆိုင်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထားတဲ့ လူတွေဖြစ်ရမယ်။ ငါတို့ဆိုင်ရဲ့ Customers တွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနပ်နေမယ်။ နားမလည်တဲ့ Thinkingboard စာသားကြောင့် Customers တွေရဲ့ဖိအား ငါတို့အပေါ်ဖော်မယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြိုတွေးထားတယ်။ အဒီဖိအားတွေ့မြှောင့် ငါတို့ဆောင်းရှုပ်နေချိန် မဲပုံးတွေထဲကို စာသားတွေထည်ပြီး အုံထပ်စားမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငါတို့က ထွက်ပေါက် အနေနဲ့ မဲထည့်သူကိုရှာမယ်။ သူတို့ဆင်ထားတဲ့အကွက်က ဒါပဲ။ ရှင်းပြောရရင် Thinkingလူလှလေးတွေပါတဲ့ အတ်ကွက်လေးတစ်ကွက်

မိုး၏အတွေးက ဖြစ်နိုင်ချေအများကြီးရှိနေသည်။ ဒီအတိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမည်။ ဒါဆို သူတို့ ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးက . . .

“ငါတို့လွှာတိသွားတဲ့ အကွက်တစ်ကွက်ပဲရှိတယ် . . . ဆောင်း။ အဲဒါ ဆေတန် တကယ် သေမသေ မသိလိုက်ရတဲ့အချက်ပဲ”

သူ တစ်ချက်တွေတေသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပင် . . .

“ဆေတန် သေမသေက ငါတို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ် . . . မိုး။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ မင်းအတွေးအတိုင်းမှန်ခဲ့ရင် ငါတို့လုပ်ရမှာက မဲပုံးထဲထည့်တဲ့တရားခဲကို ဖော်ဖို့ပဲလေ။ အဲဒီလူဆီမှာ ငါတို့လိုချင်တဲ့အဖြေရှိနေတာပဲ။ ငါတို့သိချင်တာက ‘ခဲနဲ့ပေါက်ခံရသာ ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုပို့လို့အော်ပြီး ရူးသွားတယ်’ ဆိုတဲ့ အမိပ္ပါယ်အဲ ပဲမလား”

“အေး . . .”

“ဒါဆို ငါတို့လုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဘေးက တရားခဲကိုဖော်ပြီး မင်းကိုင်းတစ်ခုထပ်မေးမယ် မိုး။ ဆေတန်နဲ့ ဟိုသုံးယောက်က တစ်ဖွဲ့တည်းလား”

မိုး အတော်ကြီးကြောအောင် စွဲးစားသွားပါ၏။ သူ့မေးခွန်းက တော်တော်ထိရောက်သွားသည့်သဘောရှိသည်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်း ကို မသိမသာချုပ်း . . .

“မသိဘူး”

မိုး၏အပြောကားအဆုံးမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆွေးနွေးပွဲမှ အော်ရပ်တွင်း ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

အကြောင်းကား . . .

ခေါ်တစ်ဆောင်ကိုဖော်ကြုံးသော အမြတ်အမြတ် ဆန်လုံးယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ သူဝင်လာသည့်နှင့် ဆိုင်ထဲ မှလူတွေအကုန်လုံး၏ အကြည့်တွေက သူ့ထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ သစ်လွင်ဆန်းပြားသော ဆံပင်ပုံစံနှင့် သူ၏ပင်ကိုစတိုင်က လူအများထဲတွင် ထင်ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလေ။

“အင် . . . လူနဲ့အလုပ်နဲ့ လိုက်ပါတယ်”

ဆောင်: မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ ဆောင်: မှတ်ချက်ကို မိုးကလည်း ခေါင်းညီတ်ထောက်ခံပါ၏။

ထိုလူယောက အခြားသူမဟုတ်ပါ။ သူတို့ကစားပွဲထဲတွင် ဖြစ်နိုင်ချေ လျာထားခဲ့ရသူများစာရင်းမှ ‘ရာဇာ’။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ‘ဘာလာလာဒါပဲ’ အမည်ရှိ အမျိုးသား သီးသန်၊ Beauty Saloon ငိုင်ရှင်း။ ဆိုင်ထဲရောက်ရောက်ချင်းပင် သူတို့နှစ်ထောက်၏အာရုံကို ရာဇာက ဆွဲခေါ်သွားပါ၏။

အဲဒါက ရာဇာ၏စားပွဲရွေးချယ်မှုသည် မနေ့က ဒေါက်တာ စည်သူထိုင်သွားသော No. 11စားပွဲရိုင်းဖြစ်နေခြင်း။ ဒါဟာ တို့ကိုဆိုင်မှ လား၊ ကြိုတင်ကြုစည်မှုလား၊ No. 11စားပွဲကို တာဝန်ယူရသည့် ကောင်လေးမှာတော့ ကြီးမားသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု သူ့အပေါ်ပိုသလို ခဲ့စားနေရမည့်ဖြစ်ကြောင်း ဆောင်းတွက်ဆမိုသည်။

မနေ့ကလည်း 11 ဒီနေ့လည်း 11 ဆိုတော့ . . .

တစ်ခုပဲကွာသည်။ ရာဇာက ဒေါက်တာစည်သူ့လို ကော်ဖိမ္မာ မသောက် Juice တစ်ခုက်မှာသောက်သည်။

အခုအချိန်ထိတော့ အားလုံးအေးဆေးပင်။ ဒါက မှန်တိုင်းကြီး တစ်ခုဝင်းဖို့ အရှိန်ယူနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပံုလှလှ လူညွှန်ကွက်တစ်ခုကို ရွှေပြေားဖို့ သွေးအေးပြနေတာလား။ ဆိုင်ကလည်း ဒီနေ့မှလူကျသည့်သောာ။ အဝင်အတွက်များနေရာ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးမှာလည်း

နှစ်လုံးကိုတာဝန်ယူရသောဝန်ထမ်းပင် ရာဇာတစ်ယောက်ထဲကို အာရုံထား၍ မျှမရပါ အခြားရိုင်းမှ Customer's များကိုပါ တာဝန်ကျေပွန့်နေရပါ၏။

ထိုကြောင့် ရာဇာကိုလစ်ဟာမသွားစေရန် သူတို့နှစ်ထောက်အပါ အဝင် အနီးအနားမှဝန်ထမ်းတွေလည်း မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဒီလိုနှင့် ရာဇာရှေ့မှ မျှော် တစ်ခု တစ်ခုက် တစ်ဝက်ကျိုးလကျိုးခင် အချိန်မှာပဲ . . .

“ဟာ . . . ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟိုမှာ”

သူတို့နှစ်ထောက် အနည်းငယ်ရှိထိုးတိတ်သွားလေသည်။ အကြောင်းကား ဆိုင်ထဲသို့ ဒေါက်တာစည်သူဝင်လာခြင်းပင်။ ဒေါက်တာစည်သူက မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ပဲ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အေးဆွာ ဝင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူတိုင်ရာစားပွဲက နံပါတ် (4)

ပွဲကတော့ လူပေပြီ။

တရားခံဘယ်သူဖြစ်မည်လဲ။ စားပွဲ (11) မှ ရာဇာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် No. 4 စားပွဲမှ ဒေါက်တာစည်သူလား။ ဆောင်းရင်ခုနှစ်သံထွေးပင်မြန်လာသည်။ စိုးကြိုကြည့်မိတော့လည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း ဆိုင်အောက်ထပ်ကိုကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် No. (11)စားပွဲမှ ရာဇာ၏အပြုအမြတ် အနည်းငယ်ဆန်းလာသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွံ့ဖြိုးကောင်းလာသည်။ ထိုင်ခုမှာ ထိုင်အောင်းမှပင် မျက်လုံးတွေ ကနာမြှုပ်ဖြစ်လာပါ၏။

ပြီးတော့ . . . သူနှင့်အနီးဆုံး ဝန်ထမ်းကို ခေါ်သည်။ နောက်ကျေခိုင်းသွားသော ဝန်ထမ်း၏နောက်ကျေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ . . .

“သေချာတယ် . . . ဟေ့ကောင်၊ တရားခံက ရာဇာ”

မိုး၏စကားအဆုံး ရာဇာက အလျင်အမြန် ဖြစ်ပေါ်လောက်
တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ဘေးပင်ကိုပါ တစ်ခါတည်းနှင်းသည်။
ပြီးတော့ . . .

ခဏလေးမှ တကယ့်ခဏလေး။ သေချာဂရစိုက်ကြည့်မနေလျှင်
ထိအပြုအမှာက သာမဏ်ထက်မပိုသော အပြုအမှာ။ သို့သော် . . .

သေချာသလောက်ရှိသွားပေပြီ။ ဟုတ်သည် တရားခံက ရာဇာ။
ဟော . . . စာရွက်တွင်ရေးပြီးသွားလို့ ဘေးပင်ကိုပင် ဖန်အိုးထဲပြန်ထည့်
နေ၏။ ဒါဆို မပုံးထဲ ဘယ်အချိန်ထည့်မည်လဲ။

ဝန်ထမ်းအချို့က သူတိနှစ်ယောက်ရှိရာ အပေါ်ထပ် လှမ်းကြည့်
သည်။ အမိန့်တောင်းခံသည့်သဘော။ ဒါဆို ဝန်ထမ်းတွေမှာလည်း ရာဇာ
၏ အပြုအမှာကို ရိုင်မိသည်ပေါ့။

သူတို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရာဇာက ရှုံးမရေးထားသောစာရွက်
ကို ခေါက်သည်။ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ . . .

‘ဂန်း’ခနဲဆိုသောအသုန်းအတူ မိုးတစ်ယောက် အောက်ထပ်
သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ ဖမ်းရမည့်စာရွက် မပုံးထဲမထည့်နိုင်ခင်
ဖော်ရမည်။ ယနုလိုအခြေအနေမျိုးမြှုံး အားလုံး၏ အာရုံသည် ရာဇာမှုလွှဲ၍
ဘယ်မှာမျှ ရှိမနေတော့။

ရာဇာက စာရွက်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ခေါက်ပြီးသွားသည့်
အဆုံး ‘တိ’ ခနဲပင် မိုးလည်း အနားသို့အရောက် . . .

ထွက်သွားသောဝန်ထမ်းလေးလည်း စားပွဲဆီပြန်အလား ဆောင်း
ရင်တစ်ချက် ထိတ်ခနဲစုန်ရန်သွားသည်။ သူမမြင်ရတော့ပေ။ ရာဇာ
လက်ထဲမှာစာရွက်နှင့် မပုံးမြင်ကွင်းမှာ ဝန်ထမ်းလေး၏ကိုယ်ထည့်နှင့်
ကွယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

နောက် . . . ဘာဆက်ဖြစ်သည်မှန်း သူမမြင်ရတော့။ ဒါပေမဲ့
မကြာခင်အချိန်အတွင်း ရာဇာ စားပွဲမှထွက်သွားသည်ကိုတော့ တွေ့
လိုက်ရသည်။ ဒါဆို ဘာလဲ ?

မှုးအချုန်မမလိုက်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် မမိလိုက်ဘူးလား။
ချက်ချင်းပင် ဆောင်း ပြေးဆင်းခဲ့ကာ No. (11) စားပွဲဆီရောက်သွား
တော့ . . .

ဟင်းလင်းပွင့်နေသော မဲပုံးတစ်ခုကသာ သူ့ကို ဆီးကြိုနေ
သည်။ အထဲတွင် ဘာမွှေမရှိ။ လေဟာနယ်ရပ်ဝန်းတစ်ခုမှာအပ မဲပုံးထဲ
တွင် စာရွက်နှင့်တူတာမရှိ။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း မသက္ကာဖွယ်ရာမတွေ့။
ဆောင်းတစ်ယောက် မတွေးတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူတို့ ဘယ်လိုယူဆရမည်လဲ။

စာရွက်ယူ၏။ ရေးနေသည်ကိုလည်း မြင်သည်။ ခေါက်နေ
သည်ကိုလည်း မြင်သည်။ ဒါကို . . .

“ဟာ . . . ”

ဆောင်း ခိုင်းခနဲပင် အတွေးတစ်ချက်ရလိုက်ကာ No. (4) စုပ္ပါ
ကို ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

သွားပြီ။ သူတို့နောက်ကျသွားပြီ။ No. (4) စားပွဲတွင် ဆောက်လာ
စည်သူ ရှိမနေတော့ပါ။

သူတို့ အရှုံးလုပ်ခံလိုက်ရပြီးလား အလုပ်စားခံလိုက်ရပြီးလား
ချက်ချင်းပင် No. 4 စားပွဲဆီ ပြေးသွားလိုက်ကာ မပုံးဆီသို့ လက်လှမ်းပြီး
သည့်နောက် . . .

“ဖျောက် . . . ”

မဲပုံးမှ တဲော်းပွဲဘာသံမြှုပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖွင့်သွားသည်။
မဲပုံးအတွင်းမှ စာရွက်တစ်ချက် ထွက်ကျလာပါ၏။

သီလိုစိတ်တွေ့၊ ရင်ခန်းမှုတွေ့ဖြင့် ပရမ်းပတာ လူပ်ခတ်နေသာ
ရင်ဘတ်တွေကို သာသာလေးဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်အပါမှာတော့ . . .

“ဟာ”

၁၀၄

၁၀၅

ခုချေးခြာသော စကားသံတိနာက်မှ ...

“သူနာမည် ကျောကျောလိုခေါပါတယ် ကိုမိုး။ အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးပါဘူး”

ဝန်ထမ်းသစ်မို့ အပြစ်လုပ်မိလျှင် လျှောပေါ့ရန် အော်မင်း (လတ် တလော ဆိုတာဝန်ခံ)က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးက အော်မင်းကို လက်ကာပြရင်း ...

“ဒီစာရွက် ဘယ်သူထည့်သွားတာလဲ။ မင်း မှတ်မိလား”

မိုး၏မေးခွန်းကြောင့် ကျောကျောဆိုသူမှာ လျှပ်စစ်နင့် အတို့ခံ လိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲတစ်ခုက်တွေ့သည်။ နောက် အော်မင်းဘက် ကို အားကိုသလိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ခုက်ချကာ ခေါင်းကို ငဲ့လိုက်ရင်း ...

“မမှတ်မိပါဘူး”

“ဘာကွဲ”

မိုး အသံ တော်တော်ကျယ်သွားလေသည်။ မိုး ဒေါသထွက်သွားမှန်း ဆောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကို တစ်ခုက်လမ်းကြေးကာ ခေါင်းယမ်းပြရင်း ...

“ဆိုစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာကိုစွဲ ငါတို့မှာထားတဲ့အတို့။ မလုပ်တာလဲ။ ကိုယ်တာဝန်ယူတဲ့စားပွဲမှာ မဲထည့်သွောကို မှတ်ထိုး ရမယ်လို့ မှာထားတယ်လေ”

လေသံအေးအေးနင့်ပြောလိုက်သော သူ့စကားအဆုံးတွင်မှ ကောင်လေးမှာ စိတ်သက်သာရာရသွားသလို အသက်ကို မရဲတရဲရဲရင်း ...

“ဒီလိုပါ။ စားပွဲ No. (11) ကလူကို တရားခံဆိုပြီး အားလုံး သက်းမကင်းဖြစ်မိသလို ကျွန်းတော်လည်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကုန်လုံးအာရုံရောက်မိသွားသလို ကျွန်းတော်လည်း အာရုံရော့မြှုသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်းတော်တာဝန်ယူရတဲ့အပိုင်းမှာ ယူတော့လျှောသွား

XIV

“ငါတို့ ခံလိုက်ရပြီ မိုး”

လက်ထဲမှစာရွက်ကိုကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သော သူ၏အပြော ကြောင့် မိုးက စာရွက်ကိုယူကြည့်ကာ ...

“No. (4)စားပွဲတာဝန်ကျေတာ ဘယ်သူလဲ”

မိုး၏စကားသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် မိုးထိတ်သောမျက်နှာတစ်ခု နှင့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဝန်ထမ်းကောင်လေး၏ မျက်နှာမှာ ကြီးကျယ်သောအပြစ်တစ်ခုကို လုပ်မိထားသလို ပျက်ယွင်းလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်းတော်ပါ”

တာပါ။ နောက်ပြီး ဒေါက်တာစည်သူကို မနောက်စွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တရားခံမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိတာနဲ့ . . . ”

ကောင်လေးမှာ စကားဆက်မပြောနိုင်ပဲ ရပ်သွားသည်။ သေချာ
၎ုံးစားကြည့်လျင်တော့ ဟုတ်လောက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပင်
နိုတ်လွှာတ်ကိုယ်လွှာတ် ပါသွားရသည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်တော့ ကျော်ကျော်ဆိုသော ဝန်ထမ်းသစ်လေးအား နောက်
တစ်ခါ ဒီလို့မဖြစ်ရန်ပြောပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်စေပါသည်။

ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် လုပ်ငန်းခွင်း၌ ပြန်လည်ပတ်သွား
ကာမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ . . .

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆောင်း”

မိုးက ကြံ့ရခက်သွားသလို သူ့အားမေးသည်။

“လောလောဆယ်တော့ အဲဒီမေးခွန်းက အဖြမ်ရှိဘူး။ မေးခွန်း
ဘစ်ခုကို ငါတို့ဖြေနိုင်ရင်ဘော့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့
ရမယ်”

“ဘာမေးခွန်းလဲ”

“တရားခံက ဒေါက်တာစည်သူဆိုတာ သေချာပြီးလား”

၊ ၊

မနောက်အြန်ဆိုတာ မသေချာပါဘူး
ဒါလေ့ကြေားသူတို့ငါးဘတ္တာ
မနောက်အြန်ပါပါးမှာ အောက်ဖြင့်မှုတွေ
ရှိတယ်

Thinkingတစ်ဆိုင်လုံး 'ခိုစာ' ပိုင်ရှင်လို့ယူဆတော်သည့် "Triangle" အထူးကုဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာစည်သူ။

ယခုတစ်ဆိုင်တွင်တော့ ဆောင်းလုံးဝ လျှော့မတွက်တော့ပါ။

အလျော့ပေးရန်လည်း ဆန္ဒမရှိတော့။ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို မှာထားသည့်။ ဒေါက်တာစည်သူ စာရွက်နှင့်ဘေးပင်ထိလိုက်သည့်နှင့် အမိမိမ်းရန်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း အပေါ်တွင်မဖော် အောက်ထပ်သို့ရောက်နေသည်။ မိုးကရော ...

မိုးက ဒေါက်တာစည်သူနှင့် ကပ်လျှက်စားပွဲမှာ သွားထိုင်နေပါ၏။ ဒီနေ့ဆိုလျှင် သုံးရက်မြောက်ပေပြီ။ ထိုသုံးရက်အတွင်းမှာမှ ဆောင်းထူးခြားမှတစ်ခုကို သတိပြုမိသည်။ ဒဲဒါက ...

စားပွဲ No.(11)

ထူးခြားသည်ဟုပြော၍ရသည်။ သုံးရက်လုံးတွင်လည်း No.(11) စားပွဲက ထူးဆန်းသည့်နေရာမှ ပါဝင်နေသည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ ဒါပေမဲ့ သတိထားရမည်မှန်းတော့ သိသည်။

(11)ဆိုသောကဏန်းသည် ထူးခြားမှုတွေရှိနေသည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် လူကြိုက်များသော ကဏန်းပေလား။ နောက်ပြီး ဒါဟာ ဆရာတ်တစ်ယောက်၏လှည့်ကွက်လား ...

တွေးလေရှုပ်လေပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

"ဟာ... မင်းတို့ဟာက မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ မင်းတို့ ကိုယ်တိုင်ချပေးထားတဲ့ စက္း။အချယ်အစားကို မင်းတို့မသိဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုကြီးလဲ"

အနည်းငယ်ကျယ်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အော့ ကြောင့် ဆောင်း ဒေါက်တာစည်သူ၏ဆီ အာရုံရောက်နေရာမှ အသာဆာရာ ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

Third Day

ကန္တာကျော်ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏ တင့်တယ်ပုံမျိုးနှင့် မိန်းကလေးလှလှလေးတစ်ယောက် No.(9)စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးကိုမေတ္တာ အထူးတလည်းမိတ်ဆက်ပေးရန် လိုမည်မထင်ဝါ။

သူမသည် "Kiss" မိန့်မှားကက်မှ မန်နေဂျာ သွယ်ဖြူဆီသွားပင် ဖြစ်ပါ၏။

သွယ်ဖြူထက် နာရိုဝင်တော့စာ Thinking ဆိုင်၏ No.(11) စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူက ...

တခြားလူမဟုတ်ပါ။ စားပွဲ No. (9)မှ သွယ်ဖြူ။ ဆုတင်နှစ်ထဲ့
တစ်ယောက်နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေပုံရပါ၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့်
ဆောင်းသွားရောက်ဖြေရှင်းရန်ပြင်ဆိုက် ...

“နေ့နေ့ အစ်ကို ... ကျွန်ုတ်သွားလိုက်မယ်”

သူကိုတား၍ စောင်းက ထသွားသည်။ ပံ့သွက်သွက်
လျှောက်လှမ်းသွားသော စောင်းကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ဆောင်းခေါင်း
ညီတွေ့ဖြစ်ပါ၏။

“သွေး ... တာဝန်ကျေသားပဲ”

ဘာပဲပြောပြော စောင်းသည် ဒီတစ်လ၏ ဆိုင်တာဝန်ခံမဟုတ်
ပါလား။ ဆောင်းလည်း ဘာများဖြစ်ပျက်လားမည်နည်းဟု နားစွင့်နေ့
လိုက်သည်။ No. (9) စားပွဲမှာ ကောင်တာနှင့် သိပ်မဝေးသည့်အတွက်
အကုန်လုံးလိုလိုကို ကြားနေရပါ၏။

“ဘာများ စိတ်တိုင်းမကျေဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

ချို့သာသောအပြောနှင့် မျက်နှာချို့ခြောင့် သွယ်ဖြောက စောင်းကို
တစ်ချက်မေ့ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်က ...”

“ဘာအကြောင်းပါရှိရှိ ကျွန်ုတ်ကို ပြောလို့ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီဆိုင်ရဲ့မန်နေဂျာပေါ့”

“အဲလိုပြောလည်း ရပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ပြောရင် ဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါတယ်”

စကားအသွားအလာတို့ကိုလေ့လာရင်း ဆောင်းနားစွင့်နေမိ
သည်။

“ကျွန်ုတ်မက ဟောဒီစကြော့ရဲ့ size(အရွယ်)ကို သိချင်လို့မေ့ကြည့်
နေတာ မသိဘူးဆိုလို့”

သွယ်ဖြူးစကားကြောင့် စားပွဲပေါ်လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ မဲထည့်

မဲထည့်စကြော့အရွယ်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“သွေး ... အဲဒါ A6 အရွယ်ပါ အစ်မ”

စောင်းက စာရွက်ကိုကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“A6 ဆိုတာ”

“A4 ကို နစ်ထပ်ခေါက်ထားတဲ့အရွယ်ကို ခေါ်တာပါ။ A4 ကို
တစ်ဝက်တိတိခေါက်ရင် A5...။ A5 ကိုမှ တစ်ဝက်တိတိထပ်ခေါက်
ရင် A6”

စောင်းကို သူမက တစ်ချက်မေ့ကြည့်ရင်း ...

“A4 ကို ဘာလို့မသုံးတာလဲ”

“ဒါလည်း A4 ပဲလေး”

“ဟင် ... ခုနဲပြောတော့ A6 ဆိုး။ အခု ဘယ်လိုလုပ် A4 ဖြစ်
သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါ A4 ကနေး A6 လို့သာ နာမည်ပြောင်းသွားပေမဲ့ တကယ်
တကယ်တော့ A4 ရဲ့ အလျားအနဲ့အချိုးနဲ့ A6 ရဲ့ အလျားအနဲ့အချိုးတို့
ဟာ အတူတူပါပဲ”

“သွယ်ဖြူးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။”

“A4 အရွယ် စကြော့တွေ့ကြော်ကို အလယ်တည့်တည့်ကခေါက်ပြီး
ထပ်လိုက်ရင် နောက်ထပ်အကြိမ်ဘယ်လောက်ပဲ တစ်ဝက်တိတိခေါက်
ပြီး ထပ်ထပ်၊ အလျား၊ အနဲ့အချိုးတို့က အမြဲတမ်း အတူတူပဲ။ A4 ရဲ့
အလျား၊ အနဲ့အချိုးက ၂ ရဲ့ နှစ်ထပ်ကိန်း ($\sqrt{2}$)ပါ။ $\sqrt{2}$ ရဲ့အမြဲက
1.414 နှီးပါးကိုတယ်။ အဲဒီတော့ A4 စကြော့ကို အကြိမ်ဘယ်လောက်ပဲ
တစ်ဝက်တိတိခေါက်ခေါက် အလျား၊ အနဲ့၊ အချိုးကတော့ အမြဲတမ်း
1.414 နှီးပါးပါပဲ။ ဒါကြောင့်မလို့ A6 ကို A4 ပါပဲလို့ ကျွန်ုတ်တော်ပြော
လိုက်တာပါ”

ဆောင်းပင် အထင်ကြီးချင်သလို ဖြစ်သွားရပါ၏။ စောင်းကို
အဖြောက်ရင်း သွယ်ဖြူးစကား ဘယ်လို့နေမည်မသိ။ သူကတော့ မဆိုးဟု

ମୁର୍ଦ୍ଦୁକର୍ମକୁମିଳ୍ୟ ॥

ထိန်းမှာပင် သွယ်ဖြူက . . .

“အဲဒါဆို . . . ဟောဒီ A6 စာရွက်ကို တစ်ဝက်ခေါက်လိုက် မယ်၊ ပြီးရင် နောက်တစ်ထပ် ထပ်ခေါက်မယ်။ အဲလို အခေါက်ခေါက် အခါခါခေါက်သွားရင် နောက်ဆုံး ဘယ်နှစ်ခေါက်ထိ ခေါက်လို့ရမယ် ထုတ်သွေ့”

କିମ୍ବାରିତେବୁ କେଣ୍ଟମଂଦିଃ କୋଇନ୍:ଗୁର୍ବିଷ୍ଵା:ଲେବୁନ୍ୟ ॥ ଆଏଗ୍ର
ତୈୟିଷ୍ଵା:ପୁରୁଷନ୍ୟ ॥ କିଲିଭିମେଶକ୍ଷଣ୍ଟ:ମୁଖୀ:ମେତାର୍ଦ୍ଦେବୀ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରାଗିଲନ୍ୟ:
ଶିର୍ଦ୍ଦିନଙ୍କା:ଷ୍ଵା:ଶିଷ୍ଯନ୍ୟ ॥

တစ်ဆက်တည်းပင် သူမတို့၏ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း နားလည်သလိုလိုဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်တယ်။ အကြောင်းမရှိပဲနှင့်တော့ ဘာမှမဆိုင်သည့် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးတွေ မေးနေမှာမဟုတ်။ မနေ့တုန်းက ရာဇဗာန်ရေးပြေား ဒေါက်တာစည်သူက ထည့်သွားခဲ့သည်။ ယနေ့တော့ သွယ်ဖြူတစ်ယောက် တစ်ဆိုင်လုံး သူမအပေါ် အာရုံစိုက်ရန် ဟန်ရေးပြနေားလပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာစည်သူကတော့ အခုချိန်အထိ အေးဆေးနေပါ၏။

တမင်ပဲ အေးအေးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဆင့်မသာသေး
လို့လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုး တစ်ယောက်လုံး အေးမှာရှိနေသည် အတွက်
အခါအပိုင်း ကို စိတ်ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင် သွယ်ဖြှိုရာပိုင်း
သို့ လျောက်သွားလိုက်ကာ ဒုက္ခလွန်တွေ့နေသော ဖော်မင်းအေး၌
ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“(၉) ဒေါက်ထက် ပိုဒေါက်လို့မရပါဘူး”

သူ.ကို မေ့ကည့်ပြီးနောက် . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ତାଳେଇକେଇକେଇଲ୍ଲିକ୍କର୍ତ୍ତାକୁ, ତାର୍କ୍ଷାକୁ ଆଯଦ୍ଦରେଖା ଫୁଲିବା
ହିତକ୍କର୍ତ୍ତାକୁଥାର୍ଥୀପି ॥ ଉପରା ତାର୍କ୍ଷାକୁ ତାର୍କ୍ଷାକୁ କିମ୍ବା ଆଲୟକ କେଇଲ୍ଲିକ୍କର୍ତ୍ତାକୁ

፭፻፲

klassie.com အဲဒီနှစ်ထပ်ကိုထပ်ခေါက်ရင် (၄)ထပ်။ အဲလို နှစ်ဆဲစီတက်သွားပြီး (၉)ခေါက်ထိရောက်တဲ့အခါမှာ စာရွက်အထပ်ရေး ဟာ ၅၁၂ ထပ်ထိဖြစ်သွားတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တမ်း ခေါက်ရင် အဲဒီလောက်ထူတဲ့စာရွက်ခေါက်ကြီးရရှိ ဘယ်လိမ့်မလွယ်ပါ ဘူး။ ဒါကြောင့်မိလို. ဘယ်လိစာရွက်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် (၉)ခေါက်ထက် ပါ မခေါက်နိုင်ဘူးလို ပြောတာပါ။

အကြောင်းအရာတစ်ချက်မှာ လူလှပပလေး ပြီးဆုံးသွားလေ သည်။ ဆောင်းနှင့်သွယ်ဖြူ မျက်လုံးချင်းဆုံးသွားသည်။ အကြည့်နှစ်ခု က အလယ်တည့်တည့်တွင် ဖွာအနဲ့ထိသွားပါ၏။ ခဏလေးမှ တကယ့် ခဏလေး။ သို့သော် . . .

ရန်းခနဲပြေးထွက်သွားသော မြို့၏လှပ်ရှားမှန်င့်အတူ အခြားထုတ်ထောင်တွေလည်း No. (11)စားပွဲကို ပြေးသွားသည်။ ဆောင်းအရေရာအုံပြုးဖြစ်သွား၏။ 'ခိုစာ' ပိုင်ရှင်ကို မိပေပြီ။

“ဒေါက်တူလက်ထဲက စာရွက် ကျွန်ုတ်တော်ကို ခဏပြေလို့ရ မလား”

မိုး၏အသံချုပ်တိုးတိုး . . .

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်ကတေလဲကဲ” အလန့်တကြားနဲ့

ဒေါက်တာစည်သူ၏ ကြောင်အအ အသု။

ဆောင်းရောက်သွားစဉ်မှာပင် မိုးက ထပ်၍ . . .

“ဒေါက်တူလက်ထဲက စာရွက် ခဏေလောက်”

ဒေါက်တာစည်သူမှာ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ပံ့တင်းတင်းဆုံး
ထားသည့်အတွက် အကုန်လုံးက မသက္ကာမှုတွေပို့သွားသည်။ ထိုလက်
ထဲတွင် စာရွက်ရှိနေသည်ထင်၏။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ

ကြောင့် . . .

“ဒေါက်တာ ခဏာလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စရှိလိုပါ။”

ဆောင်းဝင် ပြောလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ တွန့်ဆတ်တွန်ဆတ်ဖြင့် သူ.ကိုပြန်ကြည့်ကာ . . .

“မင်းတို့က မင်းတို့ဆိုင်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စား နေကြတယ်ပေါ့”

ဆောင်း ပြုးသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားရုတင် မဟုတ်ပါဘူး . . . အဖြေ ပါသိချင်တာပါ”

ထိုနောက်တော့ ဆောင်း ဖြန့်လေးသော ဒေါက်တာစည်သူ.လက် တွင်းမှစာရွက်ကို အလျင်စလိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီး ချက်ချင်းပင် ဖြန့် ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

အကုန်လုံး ကြောင်အ၊ တွေဝေ၊ နှုတ်ဆိတ်သွားကြတော့၏။ အကြောင်းကား . . .

ဒေါက်တာစည်သူက ပုံတည်တည်ပင် စားပွဲမှ ထထွက်သွားသည်။ သူ၏ပုံစံက ဘာအပြစ်တစ်ခုမျှ မလုပ်မိသလိုမျိုး။

မိုးနှင့်ဆောင်း အပါအဝင် ခုနှစ်းအုံထားသော လူအပ်ကြီးမှာ တော့ ဆောင်းလက်ထဲမှာ ဒေါက်တာစည်သူရေးထားခဲ့သော စာရွက်ရှိသည်။ အကုန်လုံးလည်း မြင်သည်၊ တွေ့သည်။

အမှန်ဆုံး ဒေါက်တာစည်သူကို ဖမ်းရပေမည်။ ဒါပေမဲ့ မဖမ်း။ ဒေါက်တာစည်သူသွားဖို့လမ်းကိုပင် တမင်ရှုတုတ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေ၏။

ဒါဆုံး ဘာဖြစ်လိုနည်း။

ဆောင်းက လက်ထဲမှစာရွက်အား စားပွဲပေါ်တင် လိုက်လေတော့၏။

ဆောင်းစားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော စာရွက်မှာကား . . .

Customer ကို ကရှစိုက်ပါ။

အောက်ခံပန်းကန်ပြား အက်နေသည်။

ရိုးရိုးလေးရေးသွားသော အကြံလေးစာတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

၁၁၇

ဒါပေမဲ့ ခုတိယမြောက် ခဲ့ပြင်းမှုတစ်ခုကိုတော့ ဉာဏ်ဆိုင်ပိတ်
ချိန်တွင် သူတို့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့သည်။

အဲဒါက . . .

မဲပုံးတစ်ခုအတွင်းမှ 'နစ်' ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း။

မဲပုံးနဲ့ပါပ်က (၉)

မဲပုံးတင်ထားရာထားပဲက No. (9)

ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနှင့်ကောင်းတာက ထိစားမွှေတွင် 'သွယ်ဖြူ' ထိုင်
သွားလေသည်။

ဒါဆို သွယ်ဖြူက တရားခံလား ?

XV

“ဆောင်း . . . တရားခံသာယ်သူဆိုတာ ငါတွေးမိပြီး
မိုးစကားကြောင့် သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။
“ဒီနေ့ သွယ်ဖြူ မဲထည့်သွားတာမလား ”
“အေးလေ . . . ”
“သွယ်ဖြူမဲထည့်သွားလို့ တရားခံသာယ်သူဆိုတာ ငါတွေးမိသွား
တာ ”

“ပြောပါ။ မင်း ဘယ်လိုတွေးမိလို့လဲ ”
မိုးက မျက်လုံးကို အနည်းငယ်မွေးကာ စားမွဲကို လာက်ဖြူး
တဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်ရင်း . . .

သုံးယောက်ထဲကမှ တစ်ယောက်ယောက် တရားခံဖြစ်မယ်လို့ တွက်ထား
တာမလား”

“အေး”

“အခု ငါတွေးမိတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်က တရားခံမဟုတ်ဘူးကွဲ။ သုံးယောက်လုံး တရားခဲ့”

ဆောင်းမိုးကို သေချာစိုက်ကြည့်မိသည်။

“အခုပဲကြည့်။ ငါတို့ထင်ထားတဲ့ သုံးယောက်ထဲကမှ နှစ်
ယောက် မဲထည့်ပြီးသွားပြီ။ ဒေါက်တာစည်သူနဲ့သွယ်ဖြူ။ ပထမနှစ်
ကြိမ်ကိုတော့ ငါတို့ အမိမဖမဲ့နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်
တော့ ငါတို့အမိဖမဲ့နိုင်ပါပြီ။ ငါ သေချာပြောရတယ်။ တရားခံတစ်
ယောက်ပဲကျေနဲ့တော့တယ်။ အဲဒါက ရှာဇာ။ သူတစ်ယောက်ပဲ မဲထည့်
နိုကျေနဲ့တော့တာ”

ဆောင်း တွေဝေသွားသည်။ ပြီးတော့ နဲ့ရုတ်ခုကို ဝေးသွား
သည်။ နောက် တွေးတွေးဆဆပုစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ ဒေါင်းကိုယမ်းပါ၏။

သူ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြော၍မထွက်၊ ဘာ
ကြောင့်နည်း။

သေချာရေရာသော အဖြေတစ်ခုရရှိ။ အချိန်ယူသော ကာလ
ယန္တရားအနည်းငယ် ဆောင့်ကြည့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်မဟုတ်
ပါလား။ နောက်ပြီးတော့ . . .

စောနေသေးသည်။

❖ ❖ ❖

Fourth Day

ဆောင်းတစ်ယောက် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ဆိုင်အောက်ဖက်သူ့
ဆင်းခဲ့သည်။ မိုးကတော့ ဆိုင်ကိုစွဲတစ်ခုရှိသည်ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကို ဒီဇူး
မလား။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းထဲမှာတော့ သူ့ကို သေချာမှာသွားသည်။

အဲဒါက ဒီဇုံး ရာဇာ စကန်မှချ မဲလာထည့်ရမည်ဆိုတော့နှင့်
မိအောင်ဖမ်းရန်ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ကောင်တာမှ ဇော်မင်းက ဖတ်လက်စစာအပ်
ကို ကမန်းကတန်းသိမ်းသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ အေး
ပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါ၏။ ဆိုင်မှုန်ထမ်းအားလုံးကို အချို့
နေရာများတွင် သင့်တင့်သလောက် နားလည်ဗူးပေးထားသည်မဟုတ်
ပါလား။

သူထိုင်ရာ စားပွဲမှာ ဆိုင်ပေါက်ဝနားတွေပြုဖြစ်သည့်အတွက် ပြင်ပြင်ကွင်းတစ်ခုကို ခံစားနေလိုက်သည်။ ထူးမှန်သော ဦးနောက်တိုကို အနားပေးသည့်သဘောဖြင့် သူဆက်ကာထိုင်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အနားပေးထားသော ဦးနောက်ကို အလုပ်ပေးမည့် စကားသုအချို့က ဘေးရိုင်းမှကပ်ထွက်လာသည်။ သူနှင့်တော့ သိပ်မဆိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ကျေပိက ပုံမှန်သုံးရက် တစ်ခါလောက်တော့ ဆိုင်မှာ မျက်နှာ သွားသစ်တယ်ဗျာ။ ဒါမှလည်း ကျေပိအလုပ်နဲ့က အဆင့်ပြုမှာလေ”

အသံလာရာရိုင်းဆီ ဆောင်းအကြည့်ရောက်မိသည်။ အသက် ခပ်လတ်လတ် ရုပ်ရည်သန့်ပြန်သောလူနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြ ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဘာအလုပ်နိုင်လို့ သုံးရက်တစ်ခါ မျက်နှာသွားသစ်ရသည် မသို့ သူနှင့်မဆိုင်သောလည်း ဆက်နားထောင်မိသည်။

“သုံးရက်တစ်ခါ ပုံမှန်သွားတော့လည်း ဆိုင်ရှင်နဲ့ရင်းနှီးနေတာ လို့ဘူး။ ဆိုင်ရှင်က လူငယ်ပို့သေးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အရည်အချင်းရှိပုံ ပေါ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

နားထောင်နေသူက မေးသည်။

“ဒီလိုဗျာ။ ကျေပိက မျက်နှာသစ်ရင် Facial wash တစ်ချိုးတည်းနဲ့သစ်တတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျေပိသုံးတဲ့အမျိုးအစားက အဲဒီဆိုင်မှာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခါ ကျေပိလာရင်အဆင်ပြုအောင် ကျေပိသုံးတဲ့အမျိုးအစားကို ဝယ်ထားပေးပါလို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတွေဘာတွေ ကြိုပြင်ဆင်ထားလို့ရအောင် ကျေပိလာမယ့်နေ့ကို ပြောဖိန်ပေါ်မှာ အမှတ်အသားလုပ်ထားပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျေပိပြုတဲ့အတိုင်းပဲ ဆိုင်ရှင်က ပြောဖိန်ပေါ်မှာ ကျေပိလာမယ့်နေ့တွေကို ကြိုက်ခြေခတ်အမှတ်အသား လုပ်ပြီး မှတ်ထားပေးတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျေပိသုံးတဲ့ Facial wash အမျိုးအစားကိုလည်း ဝယ်ထားတယ်”

၁၂၂

“မှတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်ဖြစ်လာတော့ ပြောဖိန်ပေါ်မှာ ကြိုက်ခြေခတ်တစ်ခုတည်းပဲ မှတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒါနဲ့ကျေပိလည်း အဲဗြိပြီး ပြောဖိန်မှာ တစ်ရက်တည်းမှတ်ထားတော့ ကျေပိလာမလာသိချင်ရင် အစက်ပြန်တွက်နေရမှာ အလုပ်မရှုပ်ဘူးလားလိုမေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဆိုင်ရှင်လူငယ်က မရှုပ်ပါဘူးဆရာရယ်တဲ့။ ဆရာလာမယ်ရက် ဟုတ်မဟုတ်သိချင်ရင် အဲဒီရက်ကို သုံးနဲ့စားလိုက်ရင် ပြီးတော့ တဲ့”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဗျာ”

“ပထမတော့ ကျေပိလည်း အဲဗြိသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သုံးနဲ့စားရတာ ပိုမရှုပ်ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်”

“ဘာပြန်ပြောလဲ”

နားထောင်နေသူက စိတ်ဝင်တစား အလျင်စလို မေးသည်။

“မရှုပ်ပါဘူးတဲ့။ ကျေနှင့်တော်က အကြွင်းဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တာတဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ပထမတော့ ကျေပိလည်းနားမလည်းဘူး။ နောက်မ သေချာပြန်စဉ်းစားမိတော့ ဂကာန်းတစ်လုံးကို (၃)နဲ့စားရင် အကြွင်းသုံးပျီးရနိုင်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဥပမာဏာ . . . ဂကာန်းတစ်လုံးကို (၃)နဲ့စားလို့ အကြွင်း (၁)ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ၃ ၆ ၉ ၁၂ ၁၅ ၁၈ . . . အဲလိုဂကာန်းမျိုးပေါ့။ အကြွင်း (၁)ဆိုရင် ၁၄ ၁၆ ၁၇ ၁၈”

၁၂၃

ကျေပ် အော်နည်းလေးကို တော်တော်ကြိုက်သွားတာဖြူ။ ဆိုင်ရှင်
သူငယ်ကိုလည်း လေးစားသွားတယ်။ ကျေပ်ကျေရှင်ကတပည့်တွေကို
အောင် အော်နည်းလေးကို ပြောပြထားသေးတယ်”

အရမှ သုံးရက်တစ်ခါ မျက်နှာသစ်ရသောအလုပ်ကို ဆောင်းသတေသနပေါက်သွားသည်။ လက်စသ်တော့ ကျော်ရင်ဆရာကို။

“ကျိုပ်လည်း သဘောကျေတယ်ပျား။ ဒါနဲ့ ငင်ပျားပြောတဲ့ ဆိုင်က နာမည်ဘာတဲ့။ ဘယ်နားမှာတဲ့။”

ବିକ୍ରିକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବିପରୀତ ବିକ୍ରିକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବିପରୀତ

“ဆိုင်က နီးနီးလေးပူ။ ဟိုရှုံးကထွက်ကြည့်ရင် လုမ်းတောင်မြင်ရတယ်။ ဆိုင်နာများက ‘ဘာလာလာ ဒါပဲ’ တဲ့”

“en”

နားထောင်သူလူကြီးထံမှ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆောင်းထံမှ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းရင်တစ်ချက်ခုနှင့်သွားပါ၏။ အန္တရာယ်အငွေအသက်ကို ရှုရှိက်မိသော မှန်းတစ်ယောက်လို့ အရာရာသတိရှိသွားသည်။

သက္ကာမက်းဖြစ်သွားမှနဲ့အတူ ရာက်ချင်းပင် ရှေ့မှ အကြွင်း

c | 9

classical.com නියුත් සාමාජික ප්‍රතිඵලියෙහි ගොන්ගියුත් එක් තො...

“பெ”

ရင်ခွန်သွေးတွေ ဝိုင်းဒိုင်းကြဲသွားသည်။ သွေးသိလိုက်လေပြီ။ ဒါသွေးမြင်မိမိသော နည်းလမ်းတစ်ခု။

ချက်ချင်းပင် ဆောင်း မဲ့ထဲသို့ Thinkingboardစာသားရောက် လာသည့်နေ့တွေကို တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြာပါ၊ ချက်ချင်းအဖြူ ထွက်သွားပါ၏။

မဲပုံထဲသို့ စာရွက်ရောက်လာသောနေ့တွေသည် (၃)နှင့်စာလျှင်အကြောင်း (၁)နှင့် အကြောင်း (၂)ရသောနေ့တွေမှာ ရောက်လာပေါ်။

အောင်းတစ်ယောက် 'ဘာ' ခန့်ပင်ဖြစ်သွားရကာ ခုနစကားမြှာ
နေယောလူနှစ်ယောက်သိ အကြည့်ရောက်မိတော့ ...

မရှိတော့ပေ။ သူတစ်ကျက်နောက်ကျသွားပေပြီ။ မိုးအို ထွေးထင်မတော့မှာ မန်ကုန်ဖော်လား။

ဒါပေမဲ့ အရင်ရောက်နေကျဖော်တွေနှင့် ချိန်ထိုးကြည့်လျင်တော့ ဒီနေ့သည် အကြောင်း (၁)ဖြစ်သည်အတောက် စာရောက်ရောက်မလော့နှင့် ပေါ်

ဒါနို မနက်ဖိန်တွင်ရေး ..

ପାତାଳ

ချက်ချင်း လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်ကို ကောက်လုပ်လိုက်ဆော့သည်။

ક્રીતિ

“ဘာလာလာ ဒါပဲ” အမည်ရှိ အမျိုးသားသီးသန်。Beauty Saloon သိသားရန် ခြေလမ်းပိုင်ပြီးသုသေဇာက် ...

ଭାବାରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା ?

三

ဝမ်းသာအားရှုံးတ်ဆက်သော စကားသံတစ်သံနှင့်အတူ အနား
ရောက်လာသော ရာဇာ။ ဘာမျှမဆိုင်ပါပဲ နလုံးခုနှစ်ခုနှင့်မြန်သွားသည်ဟု
ခံစားမိသည်။

“ဆံပင်လာည့်ပဲတာလား အစ်ကို”

“အေး . . . အေးကွာ”

ရာဇ္ဗုံးပုံစံက လုံးဝိုင်းနေသည်။ သက္ကာမကင်းဖြစ်စရာ ဘာ
တစ်ကြောင်းမျှမရှိ။ သူကသာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် မျက်နှာပူနောက်းဖြစ်
သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ အစ်ကိုတစ်ခါတည်း လက်ရာကိုခိုက်သွား
အောင် ကျွန်ုင်တော်ကိုယ်တိုင် ညျုပ်ပေးမယ် . . . လာ”

ဖော်ရွှေသောအပြောအဆို အပြုံအမူတွေ့ဖြင့် ရာဇာက အညှိဝတ်
ကျော်နေသည်။ နောက် တကယ်ပင် သူကိုယ်တိုင်ညျုပ်ပေးပါ၏။
ဆောင်းပင် အားနာသွားရသည်။ ဆံပင်ညျုပဲရင်းမှုလည်း ရာဇာက
မပျော်ရအောင် စကားတွေ့ဖောင်းဖွဲ့သည်။ သူကတော့ ထိုအပေါ်သိပ်အောင့်
မရောက်မီ။ သူအာရုံရောက်နေသည်က လာရင်းကိစ္စကို ဘယ်လိုအောင်
ဖော်ရမလဲ။

အမှန်က သူဒို့ဆိုင်သို့သာရောက်လာသည် သူမှာ ရေရှေရာရှာ
ကိစ္စအကြောင်းရင်းမရှိ။ ဆက်စပ်တွေးခေါ်စရာ ရလိုရငြားရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတော့ . . .

ဆောင်းစဉ်းစားနေသည်။ သူဘာပြောရမည်လဲ။ ဘာလုပ်ရ
မည်လဲ။ ရာဇ္ဗုံးဆိုက ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးတွေ နှုံးလိတ်ရမည်
လဲ။ သူတွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ဒီဆိုင်သို့ရောက်လာစေသော အမိုက်
အမျက်ကို သတိရလိုက်သည်။

အဒါက ပြက္ဗီန်ပေါ်မှ အမှတ်အသား။

Thinking ထဲတွင်ပြောသွားသော ကျူးရှင်းဆရာလိုဂုဏ်စာရောက်

၅၈ စကားမှန်မမှန်။

ဆောင်းဆံပင်ညျပနေရင်းမှပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကာစား
မိသည်။ သူပဲ ကဲကောင်းသည်လားမသိ။ သူ့နောက်ကျောာက်တွင်
ပြောခိုင်တစ်ခုချိတ်ဆွဲထားကြောင်း မှုန်ထဲမှုမြင်ရသည်။ ဒီတော့ . . .

“ဒီနေ့ မြန်မာလို ဘယ်နှုရက်လ . . . သိလား”

အားလုံးအားလုံး မသေချာ၍ သေချာအောင် မြန်မာလိုရက်
ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ထင်သည့်အတိုင်းပင် . . .

“မြန်မာလိုတော့ မသိဘူးဘူး။ ခဏာလေး ကျွန်တော်ကြည့်ပေး
မယ်”

ရာဇာက ကပ္ပါဒရပင် နောက်မှပြောခိုင်နှင့် လျှန်ကာကြည့်
လိုက်တော့ . . .

ဆောင်းရင်တစ်ခုက် သုသုလေးခုနှစ်သွားတော့သည်။

အကြောင်းကား . . .

လတဲ့လပေါ်တွင် သုံးရက်တစ်ကြိမ်ထင်ရသော ကြော်ခြေခံတ်
များနှင့် နောက်လပေါ်တွင်ကား ကြော်ခြေခံတ်တစ်ခုတည်း။

ပြီးတော့ နောက်တစ်လ၊ ကြော်ခြေခံတ်တစ်ခု။

ဒီလိုခိုလျင်တော့ ဟိုလူတွေ ညာပြောခြင်းမဟုတ်ကြောင်း
ဆောင်းလက်ခဲလိုက်သည်။

“လဆန်း (၈)ရက် အစ်ကို”

ရာဇာက ပြောခိုင်နှင့် ပြန်ချေရင်းပြောသည်ကြောင့် . . .

“ဟုတ်လား၊ အေးကွာ . . . ကျေးမူးပဲ”

ဆောင်းအလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်ရင်းမှ ရာဇာကို ကြည့်မီ
သည်။

ရာဇာကတော့ အေးဆေးပင် ဘာမျှမသိသလိုပုစ်နှင့်ပဲ သူ့အလုပ်
သူ ဆက်လုပ်သည်။ ဒီလိုနှင့် တစ်အောင်ကြာသွားစဉ် ရာဇာသိမှ စကားသံ
ထပ်ထွက်လာ၏။

“စုံပို့စုံအောင် ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ဆိုင်နာမည်ယူသုံး
ထားတော့ အတွေးအခေါ်ကို ဝါသနာပါတယ်နဲ့တူတယ်”

“အေး . . . အဲလိုပဲပြောရမှာပေါ့။ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဟာ . . . ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ် အစ်ကို။ ကျွန်
တော်တင်မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းလေးယောက်လုံးလည်း စိတ်
ဝင်စားတယ်။ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းငါးယောက်
က နာမည်ကြီးပဲ”

ဆောင်းအနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကျောင်းတစ်
ကျောင်းတွင် နာမည်ကြီးမို့ဆိုတာ တော်ရုံအရည်အချင်းမျိုးနှင့် မဖြစ်နိုင်
သည် မဟုတ်ပါလော့။

“ကျွန်တော် ပြောပြမယ်ပျော့။ အစ်ကိုက Thinking ဆိုင်ဖွင့်
ထားတာဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နာမည်ကြီးမှာ
အကြောင်းလေးပေါ့”

ဘာရယ်ညာရယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုတစ်ရာ အမြတ်ရရှိ
ရပြား ပြီမှန်အောင်နောင်နောင်ဖို့။

“ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းအပ်စုက ကျွန်တော်အပါအဝင် ငါး
ယောက်ရှိတယ်ပျော့။ ငါးယောက်အဖွဲ့ပေါ့။ အဲဒီငါးယောက်လုံးက အေား
တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဖော်သူငါးကို ခွဲယူထားတာ။ ဒါယေား
ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်ပျော့ဘယ်နှင့်သူငယ်ချင်းအပ်စုကိုကြီးသွားသင်း
ကျောင်းကျောင်းအပ်စုကိုကြီးသွားသင်းဆိုတော့ ခွဲရခက်တာပျော့။
ကျောင်းမွင့်စုံး မော်အမြောင်းအချွဲ အရှုပ်အရှင်းတွေကိုနေတာလည်း
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်ကိုတော့ အေးလုံးက သတ်
ထားမိတယ်ပျော့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကိုသိနေတဲ့
ဆရာမတစ်ယောက်ကမေးတယ်။ ‘နှင့်တို့ငါးယောက်မှာ အယ်သွေ့က

သချာ၊ ဘယ်သူက ရုပေါ်လည်းတဲ့' ဆုတေသနတော်မြတ်မေးလိုက်တာနော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဆန်းဆန်းလေးပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဒီလိုမျိုးမေးလာရင် ပေးရအောင်ဆိုပြီး စုလုပ်ထားတဲ့စာချက်လေးတစ်ချက်ပေါ့။ အဒီစာချက်လေး ဆရာမလက်ထဲရောက်သွားတဲ့ အခိုင်ကစပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့ငါးယောက် ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီး သွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ပေးလိုက်တဲ့စာချက်လေးလည်း ဆရာ၊ ဆရာမတွေကြား ကျောင်းသားတွေကြား ရေပန်းစားသွားတယ်"

သူ အနည်းငယ်တော့ စိတ်ဝင်စားမှုကြီးနှင့်လာသည်။ ဘာစာ ချက်ဖြစ်မည်လဲ။ သူ့ဆိုင်သို့ ရောက်ရောက်လာသည့် နိစာ စာချက် ဖြစ်မည်လား။

"အထဲမှာ ဘာတွေများပါလိုလဲကဲ"

မနေနိုင်စွာ သူဝင်မေးလိုက်တော့ . . .

"အထဲမှာရေးထားတာကတော့ ရိုးရိုးလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်မှာ ဘယ်သူက သချာ၊ ဘယ်သူက ရုပေါ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကို အတွေးအခေါ်နည်းနည်းပေါင်းပြီး အဖြေပေးထားတာ။ အဖြေက တစ်ခါတည်းပါပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြေကိုရရှိ ခေါင်းနည်းနည်းသုံးရတယ်"

သဲလွန်စ တစ်စွန်းတစ်စွန်းရပြီဟု ဆောင်းသောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

"အဲဒီစာချက် အစ်ကိုကို ခဏပြုလိုဖြစ်မလားကဲ။ အတွေးအခေါ်ဆိုရင် အစ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလို့"

ရာဇာ အနည်းငယ်ပြုးသွားသည်ကို ဆောင်းမှန်ထဲမြင်လိုက်သည်။

"ရပါတယ် အစ်ကိုရ။ အစ်ကိုပြန်ရင် ကျွန်တော်ပေးလိုက်မယ်လေ။ အစ်ကိုလည်း အဖြေထဲကြည့်ပေါ့"

မြတ်စွာရောက ခေါင်းညွှန်ခြင်းကို လက်စသပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ တစ်အောင့်ကြာတော့ စာရွက်တစ်ချက်ကိုကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာပါ၏။

"ရော့ . . . အစ်ကို။ ကျွန်တော် နည်းနည်းပြင်ရေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဖြေနိုင်မှာပါ"

ရာဇာလက်ထဲမှ စာချက်ကိုသူယူကာ ကြည့်သည်။ နောက်အနည်းငယ်မျက်မှာင်ကျူးမြှုပ်သွား၏။

တစ်အောင့်ကြာတော့ . . .

'ဘာလာလာ ဒါပဲ' မှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာသည်။ ထိုအထဲမှ စာချက်တစ်ချက်ကိုင်၍ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

ထိုသွား 'ဆောင်း'။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ချာလပတ်ရမဲ့နေပါ၏။ ရာဇာပေးလိုက်သောစာချက်ကို သူအဖြေရှာရမည်။ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်သူကို ဆက်ပေါ်ကြည့်ရမည်။ မနက်ဖြန် (၁၀)နာရီတွင် ရာဇာကို ဆိုင်သို့လာခဲ့ရန် ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုံမှန်အတိုင်းသွားမည်ဆိုလျှင်တော့ မနက်ဖြန်နိုစာလာမည့်နေ့။ တရားခံက ရာဇာလား။

ဒါဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခဲ့မှာ ရာဇာဘယ်လိုလှပ်ရှားမလဲ။

ဆောင်းအရမ်းသီချင်နေသည်။

၊ ၊ ၊

၁, ၂, ၃, ၄, ၅ဟူသည့် သူငယ်ချင်းငါးယောက် ရှိတယ်ဆိုပါစိုး။
 ၅၏ ' ၄ဟာ သချို့ကျောင်းသားဖြစ်တယ်' ဟု ပြောသည်။
 ၂က ' ၅ဟာ ရုပေါ်အယူတယ်' ဟု ပြောသည်။
 ၃က ' ၁ဟာ ရုပေါ်အကျောင်းသား မဟုတ်ဘူး' ဟု ဆိုသည်။
 ၄က ' ၂ဟာ သချို့မော် မဟုတ်ဘူး' ဟု ပြောသည်။
 ၅က ' ၃နဲ့ ၁ဟာ ယူတဲ့ ဘာသာတွေခြင်း မတူကြဘူး' ဟု ဆို၏။

အကယ်၍ ရုပေါ်အကျောင်းသားတို့ ပြောစကားများသည်မှား
 ပြီး၊ သချို့မော်သူသော်လည်းကောင်းသားတို့ပြောစကားများသည် မှန်သည်ဟု
 ဆိုလျှင် မည်သူသည် ရုပေါ်အယူသူဖြစ်ပြီး မည်သူသည် သချို့ယူသူ
 ဖြစ်သနည်း။

Fifth Day

စာရွက်တစ်ရွက်ကို လက်မှာကိုင်ရင်း ဆောင်း စဉ်းစားနေမိ
 သည်။ လက်ရာက တော်တော်လေးမြှောက်ပါ၏။ ရင်စန်စိုးလည်း ကောင်း
 သည်။

စာရွက်ပါ အကြောင်းအရာတို့မှာ အတွေးအခေါ်ဆိုတာယက်
 မကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုတွေ ပါဝင်နေသည်ဟု သူယူဆမိသည်။ ကျောင်း
 မှာနာမည်ကြီးသားမည်ဆိုလည်း ကြီးလောက်၏။

ဒီလို idea မျိုးရှိသည့် ငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်
 သည် နိစာပိုင်ရှင်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်ရော ...

Thinking မဲ့ပုံးတွေထဲသို့ ရောက်ရောက်လာသော ခိုစာတွေ
 သည် ရိုးရိုးတန်းတန်းရောက်လာခြင်းမဟုတ်။ အတွေးအခေါ်လေးတွေ
 ကြားညုပ်ပါဝင်နေကြောင်း သူရို့စားမိသည်။ ဒါကြောင့်သာလျှင် အင့်
 အချိန်အထိ သူ့ကို ဖော်လို့မစိသေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ငါးယောက်အုပ်စုထွင် ရာဇာပါဝင်နေတာတော့ သေချာသည်။ တရားခံသာ ရာဇာတကယ်ဖြစ်လျှင်တော့ ယနေ့ Thinkingမဲ့ ထမဲထည့်မှာ သေချာ၏။

ဒီနေ့သည် သုံးနှင့်စားလျှင် ၀ ကြွင်းသောနှုပင် မဟုတ်ပါလား။ ဆောင်း နာရီကိုလုမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးခါနီးပေပြီ။ ဘာမှန်းတော့မသိပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုများရှိခိုးမလားဟုတွေးရင်း ဆောင်း No.(11) စားပွဲမှာ ရာဇာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

မကြာပါ။ ဆယ်နာရီအတိတွင် Thinkingဆိုင်ထဲသို့ ခွဲဆောင် မွှေ့ရှိသော ကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် လူတစ်ယောက်ဝင်လာပါ၏။ ဆောင်းလက်လုမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုသူက ရာဇာ။

ရာဇာက အေးဆေးသောအမှုအရာဖြင့် လက်ပြန်ဆောင်ပြရင်း သျောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့တည်တည်ခံမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ရာဇာပုံစံက သုသယဖြစ်စရာမရှိအောင် လုံးဝအေးဆေးနေသည်။ နောက်ကော်ဖိတစ်ခွက်ကိုလုမ်းမှုရင်း စကားစလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို။ မနောက ကျွန်ုတ်ပေးလိုက်တဲ့စာရွက်ကို အဖြောနိုင်ပြီလား”

ဆောင်းပြီးမိသွားသည်လား မသိ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတော့ အနည်းငယ် တွန်းကျေးသွားမည်ထင်သည်။

“အေး . . . ရှာနိုင်ပြီပဲ ပြောရမှာပေါ့။ မင်းတို့ ideaလေးတွေလန်းပါတယ်။ အစ်ကိုအထင် သံ့အယူအဆလေးတွေတောင် ပါအောင်သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကကန်းမပါတဲ့ သံ့ပုစ္စာတစ်ပုဒ်လို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်”

“အနောက်အောင်း မနောကစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း နံပါတ်တစ်ခုကို ပို့ဆောင်ရွက်သည်။ သူ့စိုင်းပြသော နံပါတ်ကိုကြည့်၍ ရာဇာပြီးပါ၏။ ပြီး လက်ပိုက်ကာ ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မို့လိုက်သည်။ ‘ရှင်းပြီ’ နားထောင်မယ်ဆိုသည့်သဘော။”

ဒီတော့မှ ဆောင်းက . . .

“မင်းတို့မေးခွန်းက ကိုယ်ပိုင်ယူဆချက်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ပြီး ပေးထားချက်နဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိမရှိ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ရမယ့် သဘောကွဲ . . ဟုတ်လား”

ရာဇာက ခေါင်းညီတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူကပင်ဆက်၍ . .

“ပထမဆုံးကွာ (1)ကို သံ့အယူမေဂျာယူသူလို့ ယူဆကြည့်လိုက်ပယ်။ အဲဒါဆိုရင် (1) ရဲ့အဆိုဟာ မှန်သွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုစ္စာမှာ သံ့အယူမေဂျာယူသူကျောင်းသားတို့ ပြောစကားများ မှန်သည့်လို့ဆိုထားတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် (4) ဟာ သံ့အယူကျောင်းသားဖြစ်တယ်။ အလိုဆို (4) ရဲ့အဆိုဟာ ထပ်မှန်သွားပြန်ပြီ။ (4) ရဲ့အဆိုမှုပါတဲ့အတိုင်း (2) ဟာ ရုပော်အယူသူဖြစ်သွားပြီ။ ဒီတော့ (2) ရဲ့အဆိုဟာမှားပြီ။ (5) က သံ့အယူမေဂျာ။ သံ့အယူမေဂျာဆိုတဲ့အတွက် (5) ရဲ့အဆိုမှန်တယ်။ (3) ဒဲ့ (1) ဟာ ဘာသာတွေချင်းမတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါတို့က အထက်မှာ (1)ကို သံ့အယူမေဂျာလို့ယူဆထားတဲ့အတွက် (3) ဟာ ရုပော်သမား။ အဲလိုဆိုတော့ (3) ရဲ့အဆိုမှားသွားတယ်။ (3) ရဲ့အဆိုမှားသွားတဲ့အတွက် (1) ဟာ ရုပော်အယူသူဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆို အထက်မှာ ဒါတို့ယူဆချက်နဲ့ မကိုက်ညီတော့ဘူး။ (1)သည် သံ့အယူမေဂျာယူသူဆိုတဲ့ယူဆချက် မှားသွားပြီပေါ့ကွာ”

ဆောင်းစကားကိုရပ်ကာ ခဏနားလိုက်ပြီး ရာဇာကိုကြည့်သည်။ ရာဇာက ခေါင်းလည်းမညီတ်။ ခေါင်းလည်းမခါဖြင့် သူ့ယူဆချက်ကို ဆက်လက်ငဲ့လင့်နေပါ၏။

“ဒုတိယယူဆချက်အနေနဲ့ (1)ကို ရုပော်မေဂျာယူသူလို့ ယူ

နောက်ဆုံးအနေနဲ့အနှစ်ချပ်လိုက်ရင်တော့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းငါးသောက်ထဲမှာ ဟောဒီနံပါတ် (၂)ကလွှဲပြီး ကျော်စဲ့သူတွေအားလုံး ရူပေးမေဂျာသမားတွေ”

ဂိုင်းပြသော (2)ကကန်းကို လက်ထောက်ရင်းပြောလိုက်တော့ ရာအက ကျော်စဲ့လက်မထောင်ပြပါ၏။ ပြီးတော့ တစ်ခွန်းပြောသည်။

“Thinking ဆိုင်ရှင် ဒီသပါတယ်”

နောက်သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ၊ ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ရာအပြန်သွား လေသည်။

ယရတော့ No. (11)စားပွဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ။ သူတို့တွေးထင်မှတွေးလွှဲချော်သွားပြန်ပြီးလား၊ စဉ်းစားစရာမလိုပါ။ သူ၊ ရှေ့မှာတင်ရာအတိုင်၍ သူ၊ ရှေ့မှာတင်ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ Thinking မဲ့ပုံးကို တို့လည်းမတို့၊ ထိုလည်းမထို့။

ဒီနေ့သည် ‘နိစာ’ ရောက်လာရမည့်ရက်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်မိုးတွေးထင်ထားသောတရားခဲ့က ရာအမဟုတ်ပြန်ဘူးလား။

တော်တော်တော့ စိတ်ပျက်ခေါင်းရှုပ်စရာကောင်းနေပေါ်။

သို့သော် . . .

ညနေဆိုင်သိမ်းချိန်မှာပင် ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ထားသော ငါးစားရကြပ်နေသော ကိုစွဲတစ်ခုက ရှိုးရှိုးလေးရောက်လာပါသည်။

အဲဒါက No. (16)စားပွဲမှုမဲ့တွင် ‘နိစာ’ ကို တွေးလိုက်ခြင်း။

ပိုဆိုးသည်က ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထို No. (16)စားပွဲတွင် ဘယ်သူမှုထိုင်မသွားခဲ့ပါ။

ပန်းတိုင်သိပြီး ပြိုင်ဘက်မရှိတာနှင့်
ပြိုင်ဘက်ရှိပြီး ပန်းတိုင်မသိတာ

အဲဒီနှစ်ခုမှာ
သင် . . . ဘာကိုရွှေးမလဲ ?

၊ ၊ ၊

Sixth Day

ဒီနေ့သည် 'ခိုစာမျော်ရန်' အစီအစဉ်စဲသည့်မှစလို့ အောက်
ရက်ကမြာက်သောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ . . .

သုံးနှင့်စားလျှင် (2) ကြွင်းသောနေ့။

(0) ကြွင်းသောမနေ့ကတော့ ခိုစာရောက်လာခဲ့သည်။ ဒါအို
ဒီနေ့ရော ရောက်လာဦးမည်ဟုတော့ ဆောင်းစိတ်ထက် အလိုလိုသိမ်း
သည်။

ဒါပေမဲ့ တရားခံပြောင်းသွားပေပြီး အရင်က တွေးထင်သား
သလို ရာဇာ၊ ဒေါက်တာစည်သူနှင့် သွယ်ဖြူမဟုတ်တော့။

ဆောင်းစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုတစ်ခုကု မသုံးမသန့်ဖြစ်နေတာ ကြောပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရေရှေရာရာမရှိသေး၊ ရှိအောင်လုပ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်သား၏။ ဒီနေ့သည် အဆုံးအဖြတ်။

ဒီနေ့မှာရော ဘယ်လိုလှည့်ကွက်မျိုး၊ အာရုံထွေပြားစေမယ့်ပုံ မျိုးနဲ့ ရောက်လားမည်လဲ။

ဆောင်း အတွေးကိုရပ်ရင်း ကောင်တာမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတစ်ယောက်ထဲ စောစီးစွာရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မိုးပင် ဆိုင်သို့ မရောက်သေး။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာရောက်သေး၍ ယခုလ ဆိုင်တာဝန်ခံအောင်းသည်လည်း လမ်းမှာပင်ရှိနော်းမည်။

ကောင်တာမှုလုမ်းကြည့်လျင် တောင်းမြင်နေရသော Thinkingboard ကို အကြောင်းမဲ့ပေးနေရင်း ဆောင်းတွေဝေနေမီသည်။ မိမိ ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မီပါ၏။ ယခုအချိန်ထိ Customer လိုအပ် ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်းမရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆေတန်ဆိုသောမိန္ဒားကလေးမှ အစပြုခဲ့သော ပုံစံတစ်ပုဒ်သည် ယခုအချိန်အထိ သူတို့တွက်ရခက်နေပဲ။ ဆောင်း အတွေးတို့ကိုရပ် သိမ်း၍ အံဆွဲကိုဖွင့်လိုက်သည်။ နောက် အံဆွဲထဲမှ စာရင်းစာအပ်ကို ထုတ်ယူရန်ပြင်တော့ . . .

“ဟင်”

စာရင်းစာအပ်အောက်မှ စာအပ်လေးတစ်ခုပဲကြောင့် သူ အံထဲ သွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူထုတ်ယူကြည့်လိုက်တော့ သချားအတွေး အခေါ်စာအပ်လေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါ၏။

အတွေးအခေါ်ဆိုလျင် မနေနိုင်သောစိတ်ကြောင့် တစ်ခွဲက်ချင်း လုန်ကြည့်မိတော့ . . .

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါ၏။ ဆောင်း မသိသေးတာအချို့ကိုပေး သိလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ . . .

ပြီးတော့ . . .

ဆွဲစောသွားပြီဖြစ်သော အစီအစဉ်ကို မထိန်းကွပ်နိုင်ခင်မှာ ပင် . . .

“ဟင်”

စာမျက်နှာတစ်ခု။ ထိုစာမျက်နှာထဲတွင်ကား . . .

ဆောင်း ရန်ခုန်နှင့် တို့မြန်သွားကာ အသက်ရှုပင်ကြပ်သလျှော ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

အချိန်သွားနှင့်သည် မနေးကျွေး၊ မမြန်ဆန်ပါ။ စာမျက်နှာတစ်ခုနှင့် ငှုံးနှင့်ဆက်စပ်သော စာမျက်နှာတစ်ခုက ခကေလေးသာကြော သည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးပုံပြုပေးနေသော ဦးနောက်ပတ်လမ်းကြောင်းကျွေး၊ အားလုံး အေးစက်ရှင်းလင်းသွားပါတော့သည်။ ဟုတ်သည်။

သူ အတွေးရှင်းသွားလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်တဲ့ခါးပွင့်လာ၏။ ဇော်မင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်း စာအပ်ကိုပိတ်ကာ အံဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဇော်နှင့် ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ . . .

“ဟောကောင် . . . မိုး၊ မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ . . . .”

“ဟုတ်လား . . . ငါက ဆိုင်မှာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဇော်မင်းက သူ၊ အနားသို့ရောက်လာသောပြီ။

“အေး . . . ပြောပြော . . . နေရာပြော . . . ငါ အခုချက်ရှင်းလာခဲ့မယ်”

ဆောင်း ဇော်မင်းဘက်သို့ အလျင်စလိုလှည့်ကာ နေရာတို့ကို မှတ်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ အလျင်စလို အရေးကြီးဟန်ဖြစ်သွားသော သူ၊ ပုံစံကြောင့် ဇော်မင်းလည်း ကပ္ပါရာရာပင် သာပင်ထုတ်ကျွောက်လွတ်တစ်ခွဲက်တွင် လိုက်မှတ်ပါ၏။

ဆောင်းက နေရာတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ပင် အောင်ပေးသည်။ လိုက်မှတ်သော ဇော်မင်းကလည်း ခပ်သွားသွက်။

နောက် . . .
 "အေး . . . အေး . . . ငါအခုထွက်လာပြီ"
 ပြောပြီး အောင်းလက်ထဲမှစာဆွက်ကိုယူကာ အလျင်အမြန်ပင်
 အေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော်၏။
 တစ်ခုတော့ရှိသည်။
 အဲဒါက ဆောင်းမျက်နှာ ပြုးနေသည်။

၊ ၊ ၊

XVII

အချိန်ကား နေ့မှို့တွေ့စွာချေနေသော နေ့ခင်းအခါသမယ
 Thinkingဆိုင်ထဲတွင် နေ့ခင်းနေ့လယ်မို့ လူအနည်းငယ် ကျေပါးနော်
 ၏။

လူအနည်းငယ်နှင့်ပင် ဆိုင်ထဲ၌ စိတ်လှပ်ရှားဖွယ်အင့်အသက်
 တစ်ခုက ထောက်လှမ်းခုစမ်းနေရသည်။ ဆောင်းကောင်တာတွင်ထိုင်၌။
 တစ်စုတစ်ရာကိုအလွတ်မပေးပဲ ချောင်းမြောင်းနေပါ၏။ ထိုတစ်စုတစ်ရာ
 ကလည်း မြို့မြို့ချင်းခြေမြင်သည့်အလား သူ့လွတ်ကွက်ကို တိတ်စာသီတ်
 စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဟု သူထင်၏။

ယခုအချိန်ထိတော့ မဲ့ပဲ့တွေထဲသူ့ နှစ်မှုမြောက်မေးကြေား
သူသီသည်။ မကြာခင်ကပင် စားပွဲတိုင်းမဲ့ပဲ့တွေကို ဖွံ့ဖြိုးစစ်ထားသည်
မဟုတ်ပါလား။ တရားခံမလာသေးတာလား၊ မထည့်သေးတာလား။

ဒါပေမဲ့ မကြာသောတစ်ခဏမှာပင် ရောက်လာတော့မည်မှန်။
သူ့စိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း အလွတ်မပေးပဲ စောင့်
ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒီလိုနှင့် နာရီလက်တံတွေ တစ်ကိုက်ဖြေးတစ်ကွက်၊ ကမ္မာဌားကြေးကလည်း နေလဲးကြိုးကို တရွေ့ချွေ့ ဝိုင်းကြိုးပတ်ပတ်ကားလျက်။

အချိန်တွေ တရာ့ရွှေ့သွားနေသလို ရုပ်ခွန်နှင့် တွေ့လည်း တဒိတ် ဒီတ်နှင့် တိတ်တဆိတ် ဆန်လာနေသည်။ ပြီးတော့ . . .

ପିଲାରୀ

యీఆశ్రింభుప్రం శోణఃాగ్రణ్యుట్యోగ షీంశ్రూతణ్యుతణ్యుగ్రి
శ్రాగ్రణ్యుగ్రామ్యుఃశ్రిగ్రం . . .

“**କାନ୍ତି**”

ଶେଷ: ଆମ୍ବଦ୍ଧା:ଫେବୁରା:ଫିବ୍ରେ: ମୁଗ୍ଧଲ୍ୟ:କିମ୍ବାରା ଯାଏ
କ୍ରମ୍ୟବୟୟିତାରେ ॥

သေချာပါသည်။

ထိအန်တိမှ ထိအန်တိအစဉ်။

classical.com පරිභාශා මෙයි: පරි යහන්ප්‍රද ලිඛිත යුතුවේ මිලයු...
වැඩි තිරි ගි තර්ජ් තර්ජ් රාවෝ පෙන්තු තර්ජ් අ ඝෝද් පු ලිඛිත
යාලි ප්‍රිත්‍රිවාහා: ගා තු ඔ අශ්‍රිවාහා: නි ॥

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ။ အလွတ်ပေးလိုတော့မဖြစ်။ လိုက်မှ
ရပေမည်။ သူလိုက်သွားလျှင် ဒီမှာကျွန်ုပ်မည့်ကိစ္စတွေက . . .

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှုံးသို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာပါ၏။ ဆောင်းဝမ်းသာသွားသည်။ နောက် အလျင်အမြန်ပင် ကားဆီပြုသွား လိုက်ကာ . . .

အောင်: ယတိပြုတဲ့ ခေါင်းဆိုတဲ့ ပြုလိုက်ပြီး နောက် . . .

“မင်းက အခါဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆေတန်းအမေနာက် လိုက်မလို”

မကြာပါ။ ကားတစ်စီးမှာ Thinking ဆိုင်ရှုမှ ရူးအနဲ့မောင်းထွက်သွားပါ၏။ ခန်ကားပိုင်ထားရာနေရာတွင်တော့ တစ်ယောက်ရပ်ကျို့ခဲ့သည်။ ထို့သူက မီး... .

ဆေတန်အမေနောက် ရေးကြီးသုတေပျာ လိုက်သွားသူက
ဆောင်း . . .

• • •

ဆောင်းကားကို လီဗာတ်ချက်ဆောင့်ရှင်းလိုက်ပါ၏။ ကား

လေးက သင့်အလိုကျမြှားတစ်စင်းလို ပြေးစွဲကုသွားသည်။ ရှေ့မှုကား ကလည်း သူလိုက်တာသိ၍ထင်သည် အရှင်ကိုပိုမြင့်လိုက်ကြောင်း တွေ ရှင်း။ ထိုအခါမှ အသေးစားကားပြင်ပဲတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။ ဆောင်းကားမောင်းနေရှင်းမှ စဉ်းစားနေသည်။ ရှေ့မှုကားမောင်းသူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ဆေတန်းအမေ မောင်းနေတာတော့မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဆေတန်းများမောင်းနေတာလား။ ကားမှန်တွေမှာလည်း အတွင်းကိုမမြင်ရသည့် အတွက် အခက်တွေ့နေသည်။

လမ်းမှာ အရှင်းကြီးမဟုတ်သည့်အတွက် မောင်းရတာမလွတ်လပ်။ ဒါပေမဲ့ . . .

သူမောင်းနေသည်။

ရှေ့မှုကားကိုမြို့အောင် မောင်းနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူလိုက်နေသော အမည်းရောင်ကားမှာ လမ်းချိုး တစ်ခုထဲသို့ ကျွေးဝင်သွားသည်။ ဆောင်းလည်း ကမန်းကတန်းပင် သူ ကားကို ထိုလမ်းထဲသို့ ကျွေးဝင်လိုက်ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ သူသိပ်မမောင်းလိုက်ရ။ ရှေ့ကသွားနေသောကားမှာ တစ်နေရာတွင် အရှင်လျော့၍ရပ်သွားသည်။ ဆောင်းလည်း သူ ကားကို ထိုကားနောက်တည်းတည်းမှာပင် ရုပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သူကားပေါ်မ ဆင်းလိုက်သည်။

ရှေ့မှုကားကလည်း မောင်းသူဘက်မှ ဘေးတံ့ခါးတစ်ချပ်ပွင့် လာသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ဟင်”

ကားပေါ်မဆင်းလာသူသည် ဆေတန်မဟုတ်ပါ။ သန်းပြန်သွားနားသည့် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ယောက်၍တစ်ယောက်။

တုံး”

ထိုလူပုစ်က စိတ်ပျက်အော်ထွက်ဟန်ပေါ်ကဲဖော်။ ဆောင်းထိုသူ ကို တစ်ခါမြှုမမြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အစ်ကို ကေးမှာပါလာတဲ့ အန်တီနောက်ကို လိုက်တာပါ။ အစ်ကိုနောက်ကိုလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ . . . ငါဘေးမှာပါလာတဲ့ အန်တီ။ ဘယ်က အန်တီလဲ”

“Triangle ဆေးခန်းထဲကထွက်လာတဲ့ အန်တီလေ”
သူ စကားကြောင့် ထိုတစ်ယောက်မှာ အူလည်လည်ဖြစ်သွားပဲ ရသည်။ နောက် ကားကိုတစ်ချက်လုမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ ကို တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။ ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုစ်ဖြင့် . . .

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကဲ့” ဘယ်က Triangle လဲ။ ဘယ်က အန်တီလဲ။ ငါကားပေါ်မှာ ငါတစ်ယောက်ထဲပဲပါတယ်။ ဘယ် သူမြှုပါမလာဘူး”

“များ”

ဆောင်းကြောင်သွားပါသည်။ နောက် မယုံသက္ကဖြင့် ထိုသူ ကိုကြည့်လိုက်တော့ . . .

“မင်းမယုံရင် သွားကြည့်ချွဲ”

ထိုသူက ကားကိုမေးငါးပြုရင်း ဆိုသည်။ ဆောင်းသက္က မကင်းပုစ်ဖြင့်ပင် ထိုသူ ကိုထပ်ကြည့်ရင်း ကားဆီလျောက်သွားလိုက်ပါ၏။

ပြီးတော့ . . .

“ဟင်”

ဆောင်းကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားပါ၏။ ထိုလူပြောသလိုပင် ကားပေါ်တွင် ဘယ်သူမြှုရှိမနေပါ။ ဘယ်သူဖြစ်သွား

ထိစဉ်မှာပင် ကားမောင်းသူက သူ့ဆီလျောက်လာကာ ...
 'ဘယ်လိုလဲ' ဟူသည့်သဘောဖြင့် မေးငဲ့ပြစ်။ ဆောင်းဘာ
 တတ်နိုင်မည်နည်း။ မျက်နှာကို တမင် ငယ်သထက်ငယ်အောင် ငယ်
 လိုက်ရင်းဖြင့် ...

“တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်ယျာ။ ကျွန်တော် ကားမှား
 သွားတာနဲ့ဘုတယ်”

ထိသူက ဘာမျှထပ်မပြောတော့ပါ။ သူ့ကို ပေါ်စိမ်းနိမ်းကြည့်
 ရင်းကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“ဟူး”

ဆောင်းသက်ပြင်းတစ်ခုကို ပေါ်လေးလေးကြီး ချမိုလေတော့
 အောင်း။

သူအမြင်မမှားပါ။ ဆေတန်းအမေမှ ဆေတန်းအမေအစစ်။
 နောက်က တောက်လျောက်လိုက်လာသည့်အတွက် ကားပေါ်
 မှဆင်းသည်ကိုလည်း သူမှမြင်း။

ဒါဆို ...

ကားမှားသွားတာပဲလား ?

၁၁၁

XVIII

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ အရာအားလုံးမှာ ပြောင်းလဲသွားပေါ်ပြီး
 ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက်က ...

“အစ်ကိုကို ကိုမိုးအပေါ်မှာစောင့်နေတယ်”

သူ ခေါင်းညီတ်ပြရင်း အပေါ်ထပ်သိတက်ခဲ့ပါ၏။ အေး၍
 ရောက်တော့ မိုးတစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာအမှုအရာဖြင့် ကုလား
 ထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိုးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာက သူ့ကိုကျောပေးလျက် လူတစ်
 ယောက်။ ထိုလူကို တွေ့လွှင်တွေ့ချင်းမှာပင် ဆောင်းကျေနှုပ်စွာပြုးဖြစ်
 လိုက်ပါ၏။ ပြီး သူ့ကိုလုမ်းကြည့်နေသော မိုးကို ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်
 သည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းမိုးဘေးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
 လိုက်ကာ ...

တယ်ဆိုတော့ မင်းတော်ပါတယ်”

“ဘုရားကိုမြင်တော့ အောင်မင်း၏ ငယ်နေသောမျက်နှာမှာ ပျက်ချင်ချင်ဖြစ်နေသည်”

“ဘုရား . . . ဘုရားတော် . . . ”

ဆောင်းလက်ကာပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

“မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို လက်ခဲတဲ့အနေနဲ့ မင်းကိုငါတို့ လုံးဝ အပြစ်မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် Thinking မဲ့ပုံးတွေထဲ မဲတဲ့ရဲ့ လာလာထည့်ရတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းပြော”

အပြစ်မပေးဘူးဆိုသည့်စကားကြောင့် အောင်မင်းမျက်နှာ အနည်းငွေ့ပြုခြင်းသွားသည်။ နောက်မှ စိတ်အေးသွားသလို သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချောင်း . . .

“ဘုရားတော် မဲ့ပုံးတွေထဲကိုစာရွက်ထည့်ရတာ အမှန်တော့ ဘုရားတော်သနလုံးဝ မပါပါဘူး။ စာရွက်ထဲမှာပါတဲ့ စာသားရဲ့အစိုးရယ်ကို လည်း ဘုရားတော်မသိဘူး။ ဘုရားတော်ကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကနိုင်းလုံး ထည့်ပေးရတာပါ”

“ဘယ်က အစ်မကြီးလဲ”

“ဘုရားတော် မသိဘူး”

“ဘာ”

“မိုး၏အသေ ကျယ်သွားသည်။ အောင်မင်းထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးပြီးသွားပါ၏။ ပြီး ကမန်းကတန်းလက်ကာပြရင်း . . .

“ဟို . . . မ . . . မသိဘူးဆိုတာ အဲဒီအစ်မရဲ့နာမည်ကို မသိတာပါ။ လူချင်းတော့သိတယ်။ အစ်ကိုတို့လည်း မြင်ရင် သိလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟေး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘုရားတော်တို့ဆိုင်ရဲ့ Customer တစ်ယောက်

ပို့ဆောင်းမှ မလာတော့တာ”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အဲဒါလည်း ဘွှဲ့တော်မသိဘူး”

ဆောင်းစိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဖွေ့စွဲချင်ချင်တစ်စုံတစ်ရာ ရလိုက်ပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် နိုးက . . .

“မင်းနဲ့သူနဲ့က . . . ”

“မိတ်ဆွေပါ”

“အရင်ထဲက သိတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . သူ ဒီဆိုင်လာရင်းနဲ့ ဘုရားတော်နဲ့ခေါင်းစွဲသွားတာ”

နိုးက မျက်မောင်ကျူးသွားသည်။

“သာမန်မျက်မှန်းတန်းမိပြီး ခင်ရုံလောက်နဲ့ မင်းက သူနိုင်းတာကို အနေလိုလုပ်ပေးစရာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . တော်တော်ခင်ပါတယ်။ မောင်နှုန်းတွေ နှီးနှီးကို ခင်တာပါ။ ဒီလိုပါ အစ်ကိုတို့သင်ပေးထားလို့ ဘုရားတော်တို့က သချို့ပုံပတ်သက်ရင် အတွက်အချက်တွေပိုင်းမှာ ပိုင်တယ်လေး။ သူကလည်း သချို့စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါ ဘုရားတော်က ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံရင်းရင် အမြန်တွက်နည်းတွေနဲ့တွက်တတ်တော့ အဲဒီနည်းလေး တွေကို သူကလည်းစိတ်ဝင်စားပြီး ဘုရားတော်ကိုမေးရင်းနဲ့ ခင်သွားကြတာပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီနည်းတွေက အစ်ကိုတို့ကိုလည်း အထင်ကြီးတယ်။ အခြားနောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားရကြပ်တဲ့အခါမျိုးမှာတော် ဘုရားတော်ကိုဖန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်တတ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆောင်းပြီးလိုက်သည်။

“ဘာလဲကဲ့ . . . ကုန်းပြင်ကြီးခုတ်ရင် အီမိန့်လုပ်မလွတ်

တိုင်ပင်တဲ့ကိစ္စမျိုးလား

“မျှ . . .”

ဇော်မင်း အဲ့သွေးသည်။

“အဲ . . . အဲဒါကို အစ်ကိုသိတယ်ပေါ့”

“သီတာပေါ့ကဲ့ မင်းဖုန်းပြောနေတဲ့အချိန် ငါ မင်းနောက်မှာ

ရှိနေတဲ့ဥွား

“သွေး”

ဇော်မင်းက သူ့လုပ်ရပ်တွေမပိုစိမ့်နဲ့ အခုမှ သဘောပေါက်သလို အဲသွေး လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဘူး၊ သူမင်းကို မဲထည့်ခိုင်းရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

ဇော်မင်း ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်ုတ်မသိဘူး။ ခင်မင်းမှာအတိုင်းအတာရယ်၊ ကျွန်ုတ်ကိုယ်ကျွန်ုတ် စမ်းသပ်ချင်တာရယ်ပြောင့် သူရှင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်လိုက်တာ”

“မင်းကိုယ်မင်း စမ်းသပ်ချင်လို့”

မိုးက နားမလည်စွာ ဝင်မေးသည်။

“သွေး . . . ဒီလိပါ။ ကျွန်ုတ်က အစ်ကိုတို့ကို အထင်ကြီးတယ်လေး။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုတ်လုပ်ရပ်အပေါ် အစ်ကိုတို့ရှိပိမိလား . . . မရှိပိမိဘူးလား၊ ဖမ်းမိမား . . . မဖမ်းမိဘူးလား သိချင်လို့”

“သွေး”

ဒီတစ်ခါ သူတို့နှစ်ယောက် ‘သွေး’ လိုက်သည်။

“ကျွန်ုတ် ပိုပိုရှိဖြစ်အောင် တော်တော်ကြီးစားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်လွှဲတ်ကွက်လေးတွေကိုယောက်ပြီး မိအောင်ဖမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကိုဆောင်းဘယ်လိုစဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး အမိဖမ်းလိုက်တာလဲ . . . သိလို့ရမလား”

အဲဒါပဲ”

မိုးကလည်း ဝင်ထောက်ခံသည်။ ပြီး မိုးကပင် ဆက်၍ . . .

“ငါတွေးထားတာက ဟို လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးထားတာကဲ့ ခုနမင်းပြောလိုက်တော့ ငါတောင် ပထမ တော်တော်အဲ့သွေးသွေးတယ်။ နောက်မှ တကယ်ဟုတ်မှန်း သိရတာ”

ဆောင်း ပြီးလိုက်သည်။ ပြီး သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ကျောမှုပေါ် ကိုယ်ကိုလုန်ချလိုက်ရင်းဖြင့် . . .

“ပထမဆုံးအချက်ကတော့ မင်းဖုန်းပြောနေတာက စတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းကို သုသယမဖြစ်မိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့ နည်းနည်းဝင်စားသွေးတယ်ကဲ့ မင်းဖုန်းပြောတာက အဲဒေါ်အောင် ပိုင်းတွေပါနေတာကိုး”

“အဲဒါလည်း အစ်ကိုတို့သုံးခဲ့တဲ့နည်းကို ပြန်ပြုပြုအော်”

ဆောင်း ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။ နောက် . . .

“ခုတိယအချက်ကတော့ စားပွဲနဲ့ပါတ် (16)ပေါ့။ မင်းတို့သတ္တုထားမိလား။ အဲဒီနောက် ရာဇာ မဲထည့်မသွားဘူး။ ငါနဲ့စကားပြောနေစဉ် တစ်လျောက်လုံး မဲပုံးကို ထိလည်းမထိဘူး၊ ကိုင်လည်းမကိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညာနေဆိုင်သိမ်းတော့ နိစာကို No.(16)စားပွဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထုတ္ထားတာက အဲဒီနောက်နော်လုံး No.(16)စားပွဲမှာ ဘယ်သူမှုမထိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာတင် ပါသုသယဝင်သွားတယ်။ တရားခဲ့က အပြင်လူမဟုတ်တော့ ဘူး . . . အတွင်းလူလို့ပေါ့။”

အတွင်းလူဆိုရင် စဉ်းစားစရာနှစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ ငါတို့နောက်နဲ့ မင်းတို့ဝန်ထမ်းတွေ့။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မတွေ့ဖော်သေချာတယ်။ ဒါဆို ဝန်ထမ်းတွေ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အဲဒီမှာ ငါတို့က ဝန်ထမ်းတော်ယောက်ကို စားပွဲသုံးရိုင်းတာဝန်ပဲရှိုင်းပြီး အဲ့ယ်

တာဝန်ယူတဲ့တားပွဲကနေ ဘယ်မျှမသွားရဘူးလို့ အမိန့်ထဲတားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ တစ်လတော့ ဆိုင်တာဝန်ခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ လွတ်လပ်လပ် သွားလာပိုင်ဆင့်ပေးထားတယ်။ ခိုစာရောက်လာတဲ့ စားပွဲတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တောင်နဲ့မြောက် အဝေးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာတင် ပထမနောက် ဖုန်းပြောတာနဲ့ပေါင်းပြီး မင်းကို သံသယဝင်သွားတာ”

ဆောင်းစကားကိုခဏာရပ်၍ အောင်းကိုကြည့်သည်။ အောင်း ပုံစံက ခုနှစ်နှင့်ခုံးနားစွာ ဆောင်း၏ ဆက်စပ်တွေးခေါ်မှုတွေကို သော် ကျေဟန်များစွာ ပေါ်လွင်နေ၏။ ဆောင်းက ခံတွင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ စကားကိုဆက်သည်။

“တတိယအချက်ကတော့ . . . မင်း မေကျုန်သွားတဲ့ အံဆွဲ ထဲက သချိုာအတွေးအခေါ် စာအုပ်ပဲကွာ။ ဒီနေ့မနက် မင်းမလာခင် ငါ ဘရင်းစာအုပ်ထဲတိရင်းနဲ့တွေ့လို့ ယူဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပထမတော့ ရိုးရိုးတန်းတန်းပေါ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စာမျက်နှာတစ်ခုရောက်တော့ နည်း နည်းသွားတယ်။ အောက် သိပ္ပါပညာရှင် ကယ်လီလီယို (Galileo) တွေ့ရှိတဲ့ စတုရန်းကိန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြှောင်းအရာတစ်ခုပဲ့။ ငါဖတ်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ပြောပြုမယ်နော်”

ဟုဆို၍ ဆောင်းက စတင်ပြောပြုသည်။ မပြောခင် . . .

“မိုး . . . ငါကို စာရွက်နဲ့ဘာပင် ခဏေပေးစမ်းပါ”

မိုးက သေးရှိစင်ပေါ်မှ စာရွက်လွတ်တစ်ချက်နှင့် ဘာပင်ကို ယူ၍ ပေးသည်။

“သူ့ပြောတာက ရေတွက်ကိန်းများကို အစဉ်အတိုင်းရေးလိုက် ပါတဲ့”

ပြောပြီး စာရွက်လွတ်၍ ဆောင်းက ရေးပြုသည်။

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 . . . . .

“အဲဒီကိန်းစဉ်ဟာ အဆုံးမရှိဘူး။ အဲဒီကိန်းတွေကို နှစ်ထပ်ဖြူ ရင် ဒီလို့ရတယ်”

1 x 1 = 1

2 x 2 = 4

3 x 3 = 9

4 x 4 = 16

5 x 5 = 25

“နှစ်ထပ်ကိန်းပြုလို့ရတဲ့ ကိန်းစဉ်တွေဟာလည်း အဆုံးမရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ စတုရန်းကိန်းတွေဖြစ်တဲ့ 1, 4, 9, 16, 25, 36 တို့ဟာ အရေအတွက်အားပြင့် ရေတွက်ကိန်း 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 တို့ရှိသော လောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကယ်လီလီယိုကဆိုထားတယ်”

ဆောင်းက စကားကိုခဏာရပ်ပြီး လက်ထဲမှုဘာပင်ကို ချုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အဲဒီမှာ ငါစိတ်ဝင်စားသွားတာက နှစ်ထပ်ကိန်းမြောက်လော် တွေဖြစ်တဲ့ 1, 4, 9, 16, 25 ပဲ။ ခိုစာအထည့်ခံရတဲ့ Thinkingမဲ့ပဲ့တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲနဲ့ပါတ် 1, 4, 9, 16 က မဲ့ပဲ့တွေကို တွေ့ရတယ်။ မနေ့ကတော့ မွေးNo. (16)မှာထည့်ပြီးသွားပြီ။ ဒါရေကြာင့် ဒီနေ့စားမွေးNo. 25 မှာထည့်ရမယ်လို့တွက်ပြီး မိုးကိုပြောလိုက်တာ။ ငါပြောတာ ဟုတ်လား မိုးက ခေါင်းညီတ်သည်။”

“ဟုတ်တယ် . . . No. 25 မှာ အောင်းမဲ့ထည့်နေတဲ့ ငါဝင်းစီး လိုက်တာ။ ဒါဆို မင်းက တရားခံဟာ အောင်းလို့အထင်နဲ့ အဲ့ရှိနိုင် လိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး . . . အတိအကျ ငါသိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီမှာ . . .”

ဟုဆိုရင်း ဆောင်းက အကျိုအိတ်ကပ်ထမ့် စာရွက်ပိုင်းလေး
တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုစာရွက်ကိုကြည့်၍ မိုးမှာ အဲသွား
သလောက် ဖော်မင်းမှာတော့ ဦးကျိုးသွားလေတော့သည်။

“ဟောကောင် . . . ဒါ ဘယ်သူ, လိပ်စာလ”

မိုး၏အမေးကို သူလက်ကာပြရင်း . . .

“နော်း . . . ငါပြောပြမယ်။ ဒီလို . . . ။

Thinking မဲ့ပုံးတွေထဲ ရောက်ရောက်လာတဲ့ စာရွက်တွေကို
တိုက်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ရေးတွေကတူနေတယ်။ နောက်ပြီး အလျင်
စလို မြန်မြန်ပြီးအောင် သော့ရေးထားဘာတွေရတယ်။ ဒါနဲ့ငါလည်း
ဒီနေ့မနက် အဖြေတစ်ခုရှင်းသွားအောင် ရုပ်ရှင်နည်းနည်းရိုက်လိုက်တယ်
ကွာ”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုရှပ်ရှင်ရိုက်တာလ”

“ဒီနေ့မနက် ဖော်မင်းဆိုင်ရောက်လာတော့ မင်းနဲ့ဖုန်းပြောချင်
ယောင်ဆောင်ပြီး သူ, ကို လိပ်စာအမြန်လိုက်မှတ်နိုင်းလိုက်တယ်ကွာ။
ဟောဒီလိပ်စာပဲ့။ မယ့်ရင် နိုစာ စာရွက်တွေကိုယူပြီး တိုက်ကြည့်လိုက်။
လက်ရေးချင်းတူနေတာ တွေရလိမ့်မယ်။ အဲဒါပြောင့် တရားခဲ့ဟာ
ဖော်မင်းပလို့ ငါအတိအကျပြောနိုင်တာ”

အဖြေတစ်ခုမှာ လုံးဝက် ရှင်းလင်းသွားလေသည်။ ဖော်မင်းမှာ
တော့ ခေါင်းကို ငဲ့သထက်ငဲ့ကျသွားပါတော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးက . . .

“ဖော်မင်း . . . မင်း အဲဒီမိန်းကလေးနာမည်ကိုတောင် မသိဘူး
ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော်မလိမ့်ပါဘူး။ တကယ်
မသိတာပါ”

“ဒါဆို မင်းတာဝန်က အခု ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမျှလုပ်စရာမလိုတော့ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တာဝန် ပြီး

“ဟေး . . .”

“ဘာ . . .”

သူနှင့်မိုး နှစ်ယောက်လုံး အဲသွားပါ၏။ သူ, တို့ပုံစံကိုကြည့်
၍ ဖော်မင်းက . . .

“ကျွန်တော်ပြောပြမယ် အစ်ကိုရာ။ သူက ကျွန်တော်ကို တစ်
ရှက်ခြားနှစ်ခါ မဲထည့်နိုင်းတယ်။ ထည့်ရမယ့် စားပွဲနဲ့ပါတ်ကိုတော့ သတ်
မှတ်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်အတွေးနဲ့ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပြီးထည့်တား
ကျွန်တော်တာဝန်က အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်လုပ်ရပ်ကို မိသွားတဲ့နေ့ရပ်
လိုက်ရပဲ့။ မဲဆက်ထည့်စရာ မလိုတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ ကျွန်
တော်ကို ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်မဲထည့်တာကို
အစ်ကိုတို့မိသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပေါ့”

ဖော်မင်းစကားဆုံးသွားတော့ . . .

“မင်း ငါတို့ကို အတ်လမ်းစဉ်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်လောက်
ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . တကယ်ပါ”

ထိုနောက်မှာတော့ သုံးယောက်စလိုး တိတ်ဆိတ်သွားတော့
သည်။ မကြာပါ ဖော်မင်းမှာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားပါ၏။
တစ်အောင့်ကြာတော့ . . .

“ငါမရှင်းတာတစ်ခုရှိတယ်ကွာ။ အဲဒါက ငါတို့ဖော်မင်းလုပ်ရပ်
ကို မိမမိ၊ သူက ရက်စွဲအတိအကျိုး သိနိုင်ပါမလား။ ငါတို့မိသွားပြီတဲ့
နောက်နေ့ဆက်သွယ်မယ်ဆိုတာကြေးက သိပ်သေချာလွန်းနေလားလို့”

မိုးစကားက စဉ်းစားသင့်ပေသည်။ တရားခဲ့ကို ယနေ့မိသွား
ပြီးဆိုတာကိုတော့ တစ်ဆိုင်လုံးသိထားသည်။ သူမ ဘယ်သူ, ဆီက
သတ်းရယူနိုင်မည်လဲ။

ဒါမှမဟုတ် . . .

“ပြောလိုတော့မရဘူးကွဲ။ ငါတို့တစ်ဆိုင်လူးကို internetထက်
ကြည့်နေရင်လည်း ကြည့်နေမှာပေါ့”

သူ ပ်နောက်နောက်ဆိုတော့ မိုးက ပြုးသည်။ ပြီး တစ်ဆက်
တည်းပင် . . .

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ငါမေးဖို့မေ့နေတယ်။ မင်း ဆေတန်အမေ
နောက်လိုက်သွားတာ အဆင်ပြေလား”

“ကံကောင်းလို့ ဆွဲထိုးမခဲ့ရတာ . . . ဟောကောင်ရေး။ ငါ ကား
မှားပြီး နောက်ကတောက်လျောက်လိုက်သွားတာ တော်သေးတာပေါ့
သောာကောင်းတဲ့သူနဲ့ တွေ့လို့”

ပြောပြီး ဆောင်းက အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

သူ၏အဖြစ်အပျက်ကြောင်း မိုးက ရယ်သွမ်းသွေးရင်း . . .

“ဒါဆို ဆေတန်အမေနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့”

“အေး . . .”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းမိပါတော့သည်။

၊ ၊ ၊

Seventh Day

မန်းတစ်လုံးဘေးတွင် လူသုံးယောက်ဂိုင်းထိုင်နေပါ၏။ မန်း
က ဆိုင်တွင်အသုံးပြုသည့် ဆိုင်ဖုန်း။ လူသုံးယောက်က မိုး၊ ဆောင်း
နှင့် ရော်မင်း။

အောက်တို့ဘာလေဇွဲ့က လူပ်လီလူပ်လဲ ကပိုကရီ ပြုးလွှား
နေသည်။ မနက်ခင်းတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်တွင်လူကျော်စော်
၏။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာ အထူးစစ်ဆေးကာလတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီးဖြစ်
သဖြင့် အရင်လိုလည်းပတ်ခွင့် ရသွားလေပြီ။

စားပွဲထိုးတွေအားလုံးလည်း အရင်ကပုံစံအတိုင်း တစ်ဆိုင်ခုံး
ကို သွားလာခွင့်ရသွားပြီး စားပွဲသုံးဂိုင်းတစ်ယောက်နှုန်းလည်း မာဝန်
မယူရတော့။

ဒါပေမဲ့ မပြတ်သေးသော အတ်လမ်းတစ်ခုတော့ အေးလှု

စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းမြေည်သံတစ်ခုက တစ်ဆိုင်လုံးကို စတင်လှပ်နှီးလိုက်သည် အခိုက် ... မိုး၊ ဆောင်းနှင့် အောင်မင်းတို့၏အကြည့်တွေ အလယ် တည့်တည့်မှုဖုန်းဆီ ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ...

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ဆောင်းဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ သူ့လက်တွေ အနည်းငယ်တွန်ရှိနေသလို ရင်ခုန်းသံတွေလည်း ဂုဏ်းခိုင်းကြုံနေပါ၏။ မိုးနှင့် အောင်မင်းကရော ...

“ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါ စင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ြိမ်နေသည်။

“ဟယ်လို ...”

ဆောင်းခံကျယ်ကျယ် ထပ်ထူးလိုက်သည်။ သို့သော် ...

ဆောင်းအနည်းငယ် အုံသွေးပါ၏။ ဖုန်းခေါ်တုန်းကခေါ်ပြီး ဘာကိစ္စ ...

“အိမ်ဝင်ယို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူလား မသိဘူးရှင့်”

“ဗျာ ...”

ဆောင်းနားမလည်စွာ ‘ဗျာ’ သွားသည်။

“အိမ်ဝင်ယို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူလားလို့”

ဆောင်းဘာမုန်းနားမလည်စွာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် မိုးတိုကို လှမ်းကြည့်ရင်း Speakerဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူလဲ မသိဘူး စင်ဗျာ”

“ကျွန်းမ အိမ်ရှင်ပါ”

ထပ်ရှုပ်သွားပြန်သည်။

“အိမ်ရှင် ... ဘယ်က အိမ်ရှင်လည်း မသိဘူး။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

တွေ ကျွန်းမဖြစ်တော့ ကျွန်းတော် ဘာတစ်ခုမျှနားမလည်ဘူး”

တစ်ဖက်မှစကားသံ ခဏရပ်သွားသည်။ တစ်အောင်ကြာတော့

“ကျွန်းမ x x x လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (၁၀) က အိမ်ရှင်ပါ။ ‘အိမ်ရောင်းမည်’ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်မှာ အိမ်ဝင်ယို့စိတ်ဝင်စားသွားဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုတွေ၊ လို့ ဆက်ကြည့်တာပါရှင်”

“... x x x လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (၁၀) ...”

ဆောင်းတိုးတိုးလေးရော်မိသည်။ တစ်ခုခုများ မှားနေပြီ လား။ ထိုအခိုက် ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ... ဆောန်အိမ်နံပါတ်”

မိုး၏ အလောတကြေး စကားသံအဆုံးမှာပင် ဆောင်းသတိတစ် ချက်ပွင့်သွားသည်။

ဟုတ်တာပဲ။ သူ့ ဆောန်အိမ်ရေးကဆိုင်းဘုတ်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ရေးခွဲသည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...

ဆောင်းဖုန်းကိုကြည့်နေရင်းမှ တွေဝေသွားသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သံသယဖြစ်သွားပါ၏။ နောက် စဉ်းစားသွားသည်။

ပြီးတော့ ...

လင်းခန်ဖြစ်သွားသော ဦးနောက်စာမျက်နှာတစ်ချက်မှာပင် ..

“မြတ် ... ဆောရိုးဗျာ။ ကျွန်းတော်မွေးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ် ကျွန်းတော့ဖုန်းနံပါတ် ရေးထားပါတယ်”

“ရှင်ဆိုတာ သေချာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို အိမ်ရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွက်လှပ်ရှားသွားလားမသိ တရာ့ရဲ့ဖြည့်သွားသည်။ နောက် ...

ରେ:ହା:ତୁଲ୍ଯତାର୍ଥ୍ୟାଗର୍ଭିତାର୍ଥ୍ୟଶ୍ଵରିତା ବର୍ତ୍ତିହା:ମିଥ୍ରାପେ?"

“ହୃଦୟରେ . . . ଯତିଷ୍ଠାଃମିପିତାଯ”

“ଭାବନାରେ . . . ହାତରେବୁବି”

“ကျွန်မတိုကတော့ ဘယ်သူအရင်ရောက်လို့ရောင်းမယ်၊ ဘယ်သူကနောက်ကျလို့ မရောင်းဘူး ဆိုတာတော့ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ဖြစ်ချင်တာက မျှော့တပဲဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အရင်ညိုပါ။ ရှင်တို့နှစ်ဦးသော့တူတဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲကတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့ ရောင်းပေးပါမယ်”

ଶୋଇନ୍: ଶ୍ରୀଲ୍ଲିର୍ଦ୍ଦନ୍: କି ଯଶୋବେପିକ୍ରିଯାଃ ଶ୍ରୀପିର୍ମି ॥ କିମ୍ବା ..

“ଗୁଣ୍ଠିତର୍ବଳା ପଥମନ୍ତ୍ରୀଃ ଛନ୍ଦଃ ଅନ୍ତଃକ୍ଷପିତରଗଲ୍ଲଗ୍ରୀ ବୃଦ୍ଧାଃ ଦୟେଶ୍ଵରୀ
ଶ୍ଵେତୀବୁଦ୍ଧାଲୁଃ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . နောက်တစ်ရက်ခြားပြီး ဒီလိုအချိန်မျိုး ကျွန်မဖုန်းထပ်ဆက်ပါမယ်။ ဒါပါပဲ”

ဖုန်းမှာ ကျော်ဗျားလေပြီ။

ଶୋଇନ୍: ଗ୍ରୂଫର୍ଡ଼୍ଜା ପ୍ରି: ଫ୍ରେଣ୍ଟିଵୁହା: ପରିଣ୍ଣି ॥ ପ୍ରି: ତୋରୁ ଶୋଇନ୍: ହୀ
ଜିତିର୍ଯ୍ୟାମୁଖିନ୍: କିମ୍ବାର୍ଦିନକା ଫ୍ରେଣ୍ଟିରକ୍ତର୍ମାନକି ଶ୍ରାଦ୍ଧିଗ୍ରହଣ ॥ ଫୋର୍ ..

အပြန်အလှန်စကားပြောသဲအချို့ကို ကြားရသည်။ သိပ်မကြာပါ . . . ။

“ହୃତଙ୍କେ . . . ଗ୍ରୂଫ୍ଫିଟେର ଆଧୁପଲାପ୍ତିମଧ୍ୟ”

ဆောင်း ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ရင်း . . .

۱۶۵

assic.com အနေဖြင့်အစွာ သူ.ကိုပြန်ကြည့်ရင်: . . .

“ဘယ်သွားမှာလဲ။ ငါတို့ နိစာမျိုးကို စောင့်ရှုးမယ်လေ”
ဆောင်းပြုးလိုက်ရင်း . . .

“မစောင့်နဲ့တော့ . . . မလာတော့ဘူး။ အခဲပဲ လာပြီးသွားပြီ”

“ဟင် . . . အခုလာတာ အိမ်ရောင်းမယ်အိမ်ရှင် မဟုတ်ဘူး

८८०:

శొండ: అణ్ణ:గ్రి శొండ:వీఆంటయిప్రిఫ్సయ్యల్సిగ్గుకూ . . .

“မင်းမေ့နေ့ပြန့်တူတယ်။ အဲဒီနေ့က ဆိုင်းဘုတ်မှာရေးခဲ့တာ
ပါဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေး။ အခုဆက်လိုက်တဲ့ ဆိုင်က ဖုန်းနံပါတ်မှုမဟုတ်
ဘူး”

“ହାନି... ଆଜିଥି... ”

“ဟုတ်တယ် . . . အခါဆက်တာ နိစာပဲ”

ရှိအခါန်မေးမွေးနှင့် မှတ်ဆိတ်မွေး၊ အရင်ကနည်းနည်း
လေးမျှ အရှည်မခံသော ထိအချင်းအရာတွေက ယခုအခါမှာတော့ ရည်
လားကြမ်းရှေ့ပါပြီ။ နောက် မဖီးမသင်တာကြောနေ့ပြီဖြစ်သော နံကျင်း
ကျင်း ညွှန်းသိုးသိုး ဆံပင်မွေးများ။

ဒါတွေကို သူသဘာတကျ ဖြစ်သလိုပစ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။ သူ.မှာ အေးမြည့်လွမ်းဆွတ်၊ သတိရမှုတွေ မကုန်ခင်အချိန်အထိ
ပေါ့။

သို့ပေမဲ့ ရင်းသန်းသောသူ.ရပ်ရည်က ထိအရာများကြားမှပင်
ပေါ်လွင်နေပါ၏။ ပြီးတော့ သူ.ကိုယ်ပေါ်မှ အဝဝ်အစားနှင့် စားပွဲပေါ်
မဟန်းဖုန်းက တန်းတစ်ခုဝင်သော လူရည်သန့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေါ်သူ။
အောင်ပြနေသည်။

ထိစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က မှာထားသောစားစရာ
များကို လာချေပေးပါ၏။ တစ်ဆိုင်လုံးနှင့် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည့်အတွက်
သားလုံးက သူ.အကြောင်းကိုသိသည်။ ဘာစကားမျှမပြောပဲ စားပွဲထိုး
လေးပြန်ထွက်သွားပါ၏။ သူကား အေးဆေးတိတ်ဆိတ်မှုကို နှစ်ခြိုက်
သည်မဟုတ်ပါလား။

ဘုတ်စုံကိုဖောက်ရင်း ပန်းကန်ထဲမှ အသားတစ်ဖတ်တို့
ကောက်မြည်းလိုက်သည်။ အရသာတစ်ခုက ခုမင်စွာ လျှော့များထဲမြို့ဝင်
သွား၏။ သူဒီဆိုင်ကို ကြိုက်နစ်သက်ရခြင်းသည် ထိအချက်ပါသည်။
ဆိုင်ကသာ ချည့်နဲ့လိုင်ယွင်းနေပေမဲ့ လက်ရာက တော်တော်တန်းမိပါ၏။

ထိစဉ်မှာပင် . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဖိနပ်ခွာသံတစ်ခု။

သူ.ဆီသို့ ဦးတည်လာသဖြစ်ပေသည်။

ဒါဆို သူတို့ရောက်လာကြပြီပေါ့။

သူ ဖြည့်သုင်းစွာ ဦးဒေါင်းကိုမေ့လိုက်တော့ .

XXI

သာမန်လောက်ပင်မပြည့်စုံသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်
လေသည်။ ဆိုင်လေးက ယိုင်နဲ့နဲ့၊ အပြင်မှကြည့်လျင် ခို့မင်းချေတိမြဲ
ကျေနေကြောင်း သိသာသည်။ ဒါပေမဲ့ အထဲမှာတော့ သန့်သန့်ရင်းရင်းနှင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။

ထိုဆိုင်လေး၏ ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးတွင် လူတစ်ယောက်
ဆိုင်နေပါ၏။ ရင်းရင်းပြောရလျင် ဆိုင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်မှလွှဲ၍ ဘယ်
သူမျှမရှိ။ သူ.မျက်လုံးတွေက ဆိုင်ပေါက်ဝံသို့ မသိမသာရောက်နေသည်။

လူတစ်ယောက်ကို မျှော်နေပြီးဖြစ်ပါ၏။

စားပွဲပေါ်တွင်ဖြန့်ခင်းထားသော သူ.လက်ရောင်းတွေကို သူ
ပြန်ကြည့်မိသည်။ လက်သည်းတို့က ယောက်ားလေးတစ်ယောက်နှင့်
မလိုက်ဖက်စွာ ရှည်ဖြန်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ.မှာ ညျှပ်ချင်စိတ်မရှိ။

“ဟင် . . . မင်း . . . ”

စကားသံမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ရပ်သွားပြီး အံ့ဩလွှောက်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အေးဆေးသက်သွင်းပင်။

“ဖုန်းဆက်တာ အစ်ကိုတို့လား မသိဘူး”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

ထစ်ငါးသွားသလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းနှင့်မိုးတဲ့ တဲ့ တွေ့နှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်သိသလို ကျွန်တော်ကို လည်း အစ်ကိုတို့သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“သိတယ် . . . မင်း ခက်ဆစ်”

မထင်မရှားအပြီးတစ်ခုကို ဆောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ခက်ဆစ်ပုံစံက အရင်ကနှင့် လားလားမျှမဆိုင်တော့ပါ။ ခေါ်ချက်တစ်ခု၏ရှိကုပ်ထုဆောင်းမှု၏ကို အတော်ခံထားရဟန်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လိုရင်းပဲပြောရအောင် အစ်ကိုရှား အစ်ကိုတို့ အခု ကျွန်တော်သိလာတာ အီမံဝယ်ဖို့ကိစ္စ စကားပြောဖို့အတွက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . အီမံဝယ်ဖို့ကိစ္စအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဘာ အတွက်ကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ မင်းသိထားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် အားလုံးသိထားပြီးပါပြီ”

စကားမှာ ခကာရပ်သွားပါ၏။ နောက် ခက်ဆစ်ကစတင်၍—

“အစ်ကိုဖြစ်ပျက်ခံစားရတဲ့ အကြောင်းကိစ္စအားလုံး ကျွန်တော်ကိုပြောပြနိုင်မလား။ ဒါဆိုရင် အစ်ကိုအတွက် ကျွန်တော်လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ့ လုပ်ပေးလို့ရတယ်”

ဆောင်း ခေါင်းညီတ်လိုက်ပါ၏။ ယခုအချိန်ရောက်မှတော့ အားလုံးပြောပြရပေတော့မည်။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့။

အဖြေတစ်ခုကို အရမ်းသိချင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အချိန်ကပင် မှာလိုက်မှုန်းမသိသော ဘီယာ တစ်ခွက်ကို မိမိခံသောက်ရင်း သူပြောမည့်စကားကို ငဲ့လင့်နေသည်။ မိုး ပုံစံက သိထားပြီးတစ်ပုံးကို အပြင်းပြေနားထောင်မည့်ဟန်။

သို့သော် . . .

သူစတင်ပြောလိုက်သည် အကြောင်းတစ်ခုမှာပင် မိုးမျက်လုံးပြီးကျယ်လာလေတော့သည်။ ပြီးတော့ အံ့ဩဟန်။

နောက် . . .

နောက် . . .

နောက် . . .

စကားဆုံးသွားတော့ ဆောင်း ရှေ့မှုရောသနဲ့မူးကို အဖုံးဖွင့်သောက်လိုက်သည်။ ရင်တစ်ခုလုံးမှာ အဖြေပျောက်နေသော အကြောင်းတစ်ခုနှင့်အတူ အေးမြှုလန်းဆန်းလာပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ မြောက်လကတည်းက ဒီစာသားက အစ်ကို မွေးရက်အဂ္ဂါနောက်တိုင်း စာရိုက်ကတစ်ဆင့် အစ်ကိုအိမ်ကိုရောက်လာနောက်ပါ။”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုစဉ်းစားရမယ့် နောက်တစ်ချက် တို့သွားတော့ပါ”

ခက်ဆစ်စကားကို သူခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . အခိုကကတော့ ဆေတန် တကယ်သေမဆောင်းတဲ့အချက်ပါပဲ”

“ဘယ်လို့ . . . ”

မိုးနှင့်ခက်ဆစ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုအခါမှ ဆောင်းက သူအကြမ်းကြမ်းအခါခါ တွေးထားဖူးသော အတွေးတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်ပါ၏။

“ဒီလို့ . . . ဆေတန်မသေဘူးဆိုရင် ပြဿနာသုံးခွဲ့က သူ

စာတိုက်က တစ်ဆင့်ပေးတာလည်း ဆေတန်။ Thinkingboard လည်း ဆေတန်။ နောက်ဆုံး မဲပုံးတွေထဲထည့်တာလည်း ဆေတန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို တော့ သူ့ သူ့ ကိုခိုင်းတဲ့လူကို နာမည်မသိဘူး။ ရုပ်ပမာတ်မိတယ်လို့ အောင်းကပြာတာကိုး။ ဒီတော့ ဆေတန်မသောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။

အဲ . . . ဆေတန် တကယ်သေသွားတယ်ဆုံးရင်တော့ ပထမနဲ့ ဒုတိယပဲ သူမနဲ့သက်ဆိုင်တော့မယ်။ တတိယက ဆေတန်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ တကယ်သာ သေသွားပြီဆုံးရင် တတိယတစ်ခုက သူဘယ်လို့ မျှလုပ်လို့မရတော့ဘူးလေ။

အဲလို့ဆုံးရင် တတိယတစ်ခုကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲဆိုတဲ့မေးခွန်း တစ်ခုထွက်လာမယ်။ အနီးစပ်ဆုံးပြောလို့ရတာက ဆေတန်မဟုတ်တဲ့ မောက်တစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါဆုံးစဉ်းစားရမယ့်လူက နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ။ နောက်တစ်ယောက်တိုးလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နှင်း အတွေးတစ်ခုပါထပ်တိုးလာတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆုံးတော့ ပထမနဲ့တတိယဟာ တိုးလာတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့များ သက်ဆိုင်နေမလား။ ဆိုလိုတာက စာတိုက်ကပို့တာနဲ့ Thinking မဲပုံးထဲထည့်တာတို့ဟာ တိုးလာတဲ့တစ်ယောက်လုပ်ပြီ။ ဆေတန်က ဒုတိယကိုစွဲ Thinkingboardမှာပဲ မဲထည့်တာဆုံးရင် ဆိုတဲ့ သေားပေါ့။

အန်းချုပ်လိုက်ရင်တော့ စဉ်းစားစရာ နောက်တစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဆေတန် တကယ် သေး မသေး

အားလုံး ြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုစဉ်းစားပောင် ပိုးက . . .

“ဒါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွာ။ လူက မင်းပြောသလို နှစ်ယောက် မဟုတ်ပဲ ကိစ္စတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်စီနဲ့ လူသုံးယောက်ဖြစ်မယ်ဆုံးရင် ရော . . .”

“ဘာ . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းပြောသလို သုံးယောက်သာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆုံးရင် မွေးနေ့တိုင်း စာတိုက်ကလာတဲ့စာက ဆက် ၁၆၈

ရောကလာရှုစာပေါ့။ ဘာလို့ Thinkingboardမဲပေါ်ကြြီးသွားမှ ရပ်သွားသလဲ . . . မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေမှာပေါ့”
မိုး စဉ်းစားသွားပါသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုညိုတ်သည်။
“အဲဒါဆုံး မင်းကိုင်း အပွင့်လင်းဆုံးတစ်ခုမေးမယ်။ မင်း အမှန်အတိုင်းဖြော့။ မင်း ဘာကိုသိချင်တာလဲ”

“ခဲနဲ့ပေါ်ကြံရသော ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လို့ဖို့လို့အော်ပြီး ရဲးသွားတယ်” ဆိုတဲ့အမို့ပွာယ်နဲ့ . . . (1)နဲ့ (3)“

“ဘယ်လို့ (1)နဲ့ (3)လဲ”

“စာတိုက်က စာလို့တဲ့လူနဲ့ မဲပုံးထဲ မဲထည့်တဲ့သူ”

“နှစ်ယောက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး . . . တစ်ယောက်တည်း”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်း . . . ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မမေးနဲ့ ငါစိတ်ကကို အလိုလိုသိနေတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်း။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး”

“သိရှင်ရတဲ့ အကြောင်းကရော . . .”

“မိတ်ဝင်စားလို့”

ဆောင်း၏အဖြောက်အကြောင်း ခက်ဆစ် ခေါင်းမတ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ . . .

ဆောင်းကို သေချာကြည့်သည်။ ဆောင်းကတော့ အနိုင်မာဆုံးရဲရင့်နေပါ၏။

“ဆေတန်ကိုရော စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ခက်ဆစ်၏အမေး . . .

“ဟင်အင်း . . . ခံစားချက်ချင်းမတူဘူး။ စာတိုက်ကစာဆွဲရတုန်းက ခံစားချက်နဲ့ Thinking မဲပုံးထဲ မဲထွေးရရှိနဲ့ ခံစားချက်ကတဲ့တယ်။ ရင်ခုန်းတယ်၊ နက်ရှိုင်းတယ်။ ဆေတန်ဆိုတဲ့နာမလဲနဲ့။ Thinking-

ingboard မဲပေါက်တုန်းက ရင်မခုန်ဘူး ပေါ့ပျက်တယ်။ ပြီးတော့ အောင် အချိန်မှာ ငါလည်းမရှိဘူး။ နောက်တစ်ခု ပိုပြီးသေချာတာက ဆေတန် တကယ်သေသွားတယ်”

“ဟင် . . .”

“မိုးဆီမှထွက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ပြောင်းလဲသွားတဲ့ပုံစံတွေကို ကြည့်ပြီး သိတာ”

ခက်ဆစ်၏ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ပြီး တော့ လွမ်းဆွတ်သတ်ရမှုတွေပြင့် ခက်ဆစ်မျက်နှာ အေးမြှေားသည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ . . .

“ဟုတ်တယ်. . . ဆေတန် တကယ်သေသွားတာပါ”

ထူထူးလျားနေသော မေးမေးတစ်စိုက်မှ အမွှေးအမျှင်များကို မွတ်ထိရင်း ခက်ဆစ် တစ်လုံးချင်းပြောသည်။ အယ်လ်ကိုဟော၏ မျက်နှား မူမကြာင်း နဲ့မြန်းနေသော မျက်နှာအသားအရော၊ စီးသင်မှုမရှိသောဆံပင် နှင့် မြဲခြောက်ညီပြောနေသော ကိုယ်ရည်တို့ကိုကြည့်ရင်း ဆောင်း ရှိယ် ချင်းစာ သနားမိသည်။ သူ.မများ တော်တော်ခံစားရမှာပါ။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် Thinkingboardကစာသားဟာ ကျွန်ုတ် ဆေတန်ကိုပြောခဲ့တဲ့စကားလေးပါ။ ကျွန်ုတ်ဘူးကို အသက် လောက်ချိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်အချစ်ကို လက်မခဲ့ဘူး။ အ လောက်ထိ လက်ခဲလို့ရတယ်။ ဘယ်လိုပါဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချိတဲ့ဘူးမှာ မဖြတ်ခထဲပေါ်မှာ ပုံစွဲရတယ်ဆိုတဲ့စားမှာနဲ့ ကျွန်ုတ် ဖြေသိမိနိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အခုတော့ . . .”

ခက်ဆစ်စကားက အဆုံးပိုင်းတွင် ဆိုနင့်ဖွယ်တုန်ခါသွားသည်။

“ဆေတန် သေသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်ုတ် လေလွှင့်ခဲ့တယ် အစ်ကို။ နှလုံးသား၁၅၈ရာကို အရက်နဲ့ကုစားခဲ့တယ်။ ကျွန်ုတ်

အောင် အောင် တော်ကျွန်ုတ်မှုလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ဆေတန်ရဲ့ အရိပ်အငွေး၊ အင့်အသက်တွေ တင်ကျွန်ုတ်မှုလို့မယ့် သူ.အိမ်ကိုဝယ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

ဆောင်း သက်ပြင်းရည်ကြီး ချမိပါတော့သည်။ ခက်ဆစ်ကို တော်တော်ကရှုဏာသက်သွားရပါ၏။ မိုးကလည်း စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းကိုယ်မှုသည်။ ထိစဉ်မှာပင် ခက်ဆစ်က နာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်သည်။

ချက်ချင်းပင် သူ.မျက်နှာမှာ အရေးတကြီး အလျင်စလိုဟန်ထွေပေါ်သွားကာ . . .

“က . . . အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကိုကို နောက်ဆုံး အနေနဲ့ အရေးကြီးဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမယ်။ အမှန်အတိုင်းဖြေပါး အစ်ကိုတကယ်ချုပ်တာ သေချာလား”

ဆောင်း တည်ပြုမွှာ ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်၏။ နောက် . . .

“ကဗျာကြီးထဲမှာ ငါတို့နေကြတယ်ဆိုတဲ့စကားထက်တော် သေချာပါတယ်”

ခက်ဆစ်မျက်နှာ တည်ပြုမြှို့စွာပြုးသွားပါ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ပေးလို့ရပါပြီ”

ခက်ဆစ်ဘာမှန်းမသိသော စကားတစ်ခွန်းကိုဆိုရင်း သူတို့ သတ်မ္မတားမိသော တစ်ရှုံးဘူးအောက်မှ စာချက်ခေါက်တစ်ခုကိုထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ.ကိုပေးပါ၏။

ဆောင်း ဝေခဲရက်စွာ ဖြန့်ကြည့်မည်ပြစ်မှာပင် . . .

“နော်း . . . အစ်ကို။ ကျွန်ုတ်ပြောစရာ ကျွန်ုတ်သေးတယ်”

နောက် ခက်ဆစ်စကားတို့က တစ်ခွန်းချင်းငါးယောက်

ရှိတယ်။ အဲဒီထဲက ကျွန်ုတ်ကိုဖယ်လိုက်။ ကျွန်ုတ်တဲ့လေးယောက်မှာ အစ်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးရှိတယ်။ သူ.ကိုတွေ့ဖို့ကတော့

Thinking နည်းနည်းလုပ်ရမယ်အစ်ကို။ လေးယောက်ထက် သူတေသန လဲဆိုတာ ရွေးထဲတဲ့နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုအရမ်းသီချင်နေတဲ့ Thinkingboardစာသားရဲ့အမို့ပွဲယ်ကို ကျွန်ုတ်ပြောပြခွင့်ရှိပါတယ်။ အစ်ကို တွေးကြည့်ပါ။

အလျင်စလိုပင် ဆောင်း စာချက်ကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ အထဲမှာကား . . .

P, T, Y, Z ဟူသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်ရှိလေသည်။
သင့်အိမ်သို့ စာတိုက်မှပို့လိုက်သောစာများနှင့် Thinking မဲပုံးများထဲသို့
မထည့်ရန်စေခိုင်းသောသူမှာ အထက်ပါလေးယောက်ထဲတွင် ရှိပါ၏။
သူတို့လေးယောက်ပြောစကားများကို နားထောင်၍ တရားခံဘယ်သူဖြစ်
မလဲ ရှာကြည့်ပါ။

‘P’က ပြောသည် “ငါ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

‘T’က “Yလုပ်တာပါ”

‘Z’က “မဟုတ်ဘူး Pလုပ်တာ”

ထိုအခါ . . .

‘P’က “Zညာပြောတာ”ဟုပြောသည်။

အထက်ပါပြောစကားများအနက် အဆိုတစ်ခုသာမှားသည်ဆိုပါက . . .

“သူ . . . ဘယ်သူဖြစ်မည်လဲ”

၊ ၊ ၊

XXII

စာချက်ကိုကြည့်၍ ဆောင်း မျက်မှာင်ကျူးသွားသည်။ သူမြို့
ဘူးလေသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုး ပုံစံတော်စုကို သူမြို့ဘူးသည်။ ရှင်းရှင်း
ပြောရလျှင် ရာဇ်သူ၊ ကိုမေးဖူးသည်။ ဒါဆိုလျှင် အရဟာကရော . . .
ခက်ဆစ်ကတော့ အေးဆေးစွာပင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်စွာနေပါ၏။

မကြောသောအချိန်အတွင်းမှာပင် စာချက်ကိုကြည့်၍ မိုးနှင့်
ဆောင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

တိုးတိုးတိုင်ပင်သဲများ . . .

“Pကို ခိုစာပိုင်ရှင်လို့ လွယ်လွယ်ယူဆကြည့်ရအောင်၊
မိုး၏အသံ . . .

“ဒါဆို ပထမအဆိုမှားသွားပြီ။ ဒုတိယအဆိုလည်းမြောထားတာ။ ဒါဆို သူ့ထားချက်ထဲမှာက အဆိုတစ်ခုသာ မှားတယ်လို့မြောထားတာ။ ဒါဆို ခိုစာပိုတာ မဖြစ်ဖိုင်တော့ဘူး။”

“T ဆိုရင်ရော . . .”

“T ဆိုရင်တော့ ပထမအဆိုမှုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယနဲ့တတိယ အဆိုက မှားနေတယ်။ အဆိုနှစ်ခုမှားတဲ့အတွက် T လည်းမဖြစ်ဖိုင်ဘူး။”

“ဒါဆို Z”

“Z လုပ်တာလို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် ပထမအဆိုမှုန်တယ်။ ဒုတိယ နဲ့တတိယကတော့ မှားတုန်းပဲ။ Z လည်းမ ဖြစ်ဖိုင်ဘူး။”

“သုံးယောက်လုံး မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒုတစ်ယောက်ပဲ ကျို့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ဘာမျှမြောမထားဘူး။”

“မြောမထားလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုသုံးယောက်စကားနဲ့ပဲ ချိန်ထိုးကြည့်တာပေါ့”

“Z လုပ်တာလို့ ယူဆလိုက်မယ်ဆိုရင် ပထမအဆိုမှုန်သွားပြီ။ ဒုတိယအဆိုလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယအဆို မမှန်ဘူး။ စတုတွေ အဆိုမှာ ပြန်မှန်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ အဆိုလေးရမှာ တစ်ခုပဲမှားတယ်။ ဒါဆိုရင် ခိုစာပိုင်ရှင်ဟာ ဒါပါ။”

ဆောင်း ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဆောင်း၏အဖြေမြောင့်မိုး တက်ကြသွားသလို ခက်ဆစ်လည်း ပြုးသွားသည်။

“သေချာပြီလား”

ခက်ဆစ်၏အမေး . . .

ဆောင်း ကျေနပ်သောအပြုးဖြင့် တိကျွွာခေါင်းညီတ်ပြလိုက်၏။ သည်အခါမှာတော့ . . .

“မှန်ပါတယ် . . . အစ်ကို့ကို Thinkingလုလေးတွေနဲ့ ဖမ်းစားနေတာ ဒါပါ။”

“အဲဒီ Thinkingလုလေးတွေမြောင့်လည်း ငါစိတ်ဝင်စား

ဆောင်း၏စကားကြောင့် မိုးက ‘ပိုတယ်’ ဟူသောပုံစံမျိုး နှင်းမဲ့ပြပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ခက်ဆစ်က . . .

“ဒု အခုလောလောဆယ် ရှိနော်းမယ်နေရာကို နောက်ကျေမှာ ရေးထားတယ်။ အစ်ကို အမြန်လိုက်သွားလိုက်ပါ။ အစ်ကို့ကိုစောင့်နေတယ်”

ရင်တစ်ချက် ဆတ်ခနဲခုန်သွားကာ ကပ္ပာကရာပင် စာချက် နောက်ကျောကိုလုန်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

ရှင်းရှင်းလေး . . .

ရေးထားတာက ရှင်းရှင်းလေးဆိုမှ တကယ့်ရှင်းရှင်းလေး။ ဒါပေမဲ့ . . .

မိုး၏ အသံ။

“ငါသိတယ်”

ဆောင်း၏ စကား . . .

“ရော . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ခြားကဲလောက်ကတည်းက အစ်ကို
အဖြေမရှာနိုင်သေးတဲ့ စာတစ်ကြောင်းရဲ့ အမိပ္ပါယ်။ လိုအပ်ရင်သုံးလို့ရ^၁
အောင် စာရွက်အောက်မှာ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပေးထားတယ်”

လိုက်ခုန်လှပ်ရှားလွန်းသောစိတ်တစ်ခုကို ထိန်းကွပ်မဲ့စွာ ထိန်း
နိုင်စွမ်းလျော့ကျေသွားသည့် အချိန်မှာတော့ . . .

သူ.လက်က အလိုလိုကမဲ့ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ပြီးတော့ . . .

ရင်ခွင့်တစ်ခုလုံးမှာ သိမ့်ခနဲ့ ပြီ့မှုံခနဲ့ . . .

နှလုံးသားရပ်ဝန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း . . .

တုန်ရိမောဟိုက်ကာ . . .

ဖျတ်ခနဲ့ . . .

လက်ခနဲ့ . . .

ပွင့်လင်းဖျိုးဖျော် သွက်လက်သွားပါတော့သည်။

သူ.နှလုံးသားတည့်တည့်သို့ Venus ကြယ်တစ်စင်းက ပြုကျ
စွတော် ပွင့်အာလာပေပြီ။

❖ ❖ ❖

$$60 + 60 = 180$$

“အစ်ကို အချိန်မရှိတော့ဘူးနော်”

ခက်ဆစ်၏ နှီးဆွဲသတိုးတိုး။

“အေး . . . သိတယ်”

ရုန်းခန်ပင် ထရပ်လိုက်ကာ နိုးကိုကြည့်၍ . . .

“ငါတို့သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆိုင်ကို”

၁၁၁

XXIII

အလျင်စလို ဆိုင်ထဲပြေးဝင်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံ
ကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကုန်သည်။

ဆောင်း မျက်လုံးကို ဆိုင်အနှုံဝေးကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဇော်မင်း . . . ဇော်မင်းရော . . . ”

အလောတကြီးပုံစံတွေကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေလည်း ပျော်သတ်သွားကာ . . .

“ဇော်မင်း . . . ဇော်မင်းရော . . . ”

ဂိုင်းအော်ကြသည်။ ထိုအခါမှ . . .

“များ . . . လာ၍”

တော့ . . .

“မင်း . . . ဟိုမိန်းကလေးကိုမြင်ရင် မှတ်မိလား”

“ဘယ်မိန်းကလေးလ . . . အစ်ကို”

“Thinking မဲပုံးတွေထဲ မထည့်ခိုင်းတဲ့မိန်းကလေး”

“ဟာ . . . မှတ်မိတယ် အစ်ကို” ကျွန်တော်က နာမည်သာ မသိတာ . . . ရပ်ကိုတော့ . . . ”

“ရပြီ”

စကားကိုဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ပဲ အောင်မင်းကိုဆွဲခေါ်ကာ အပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူတို့တည်ရာက ဆိုင်ရှုတည်တည် ဆီသို့ . . .

သေချာအောင်ပြောရလျှင် Triangle အထူးကုဆေးခန်းသို့ . . .

• • •

“အင့် . . . ”

“ဟဲ . . . ပလုပ်တုတ်”

ဝင်လျင်ဝင်ချင်းမှာပင် ဆောင်းခန္ဓာကိုယ်က တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တိုက်မိသွားသည်။ ကမန်းကတန်းပင် ကိုယ်ရှိနိုင်သပ်ကာ ကြည့်လိုက် တော့ . . .

“ဟင် . . . အန် . . . အန်တီ”

“ဟင် . . . မင်း . . . ”

ဆောင်းလုံးဝကို အုံဥယျားပါ၏။ သူဘယ်လို့မျှ ထင်မှတ် မထေားသော . . .

“ဆေး . . . ဆေတန်းအမေ မဟုတ်လား”

မိုးကလည်း အုံဥယျာမေးသည်။

“အန်တို့ကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဆောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးပေါက်သလိုရှိသွားကာ ဖြတ်မေးလိုက်ပါ၏။ ထိုအခါ . . .

“သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆေးရုံကဆင်းမှာမို့ လာကြိုတာလေ။ မင်းတို့ဆိုင်ကိုလာရင်းနဲ့ သမီးနဲ့အတူတူ ကားအက်စီးအင့်ဖြစ်သွားတဲ့တစ်ယောက်။ သမီးက သေနေ့စွဲလို့သေသွားပေမယ့် သူကတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပဲ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အခုကောင်းသွားလို့ ဆင်းတော့ မှာ”

ချက်ချင်းပင် ဆောင်းခေါင်းထဲ အတွေးတွေပလုံးစီသွားပါ၏။ ဟိုတစ်ခေါက်ဆေးခန်းထဲမှ ဒီအန်တို့ထွက်လာသောအကြောင်းရင်းကိုပါ ဆောင်းတွေ့မိသွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

သူငယ်ချင်း ငါးယောက်။

သမီးနဲ့အတူတူ . . .

‘Y’

အခု ဆေးရုံကဆင်းတော့မှာ . . .

“အစ်ကို . . . အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“သူ . . . သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ရွှေရုပ် . . . ”

‘ရွှေရုပ်’ ဆောင်းနှုတ်မှ တိုးတိုးလေးညည်းဖြစ်သည်။ ‘ရွှေ’ ဆိုတော့ ‘S’ မဟုတ်ဘူး . . . ‘ရုပ်’

‘ရုပ်’ ဆိုတော့ ‘Y’

အဲ . . . နည်းနည်းဟုတ်သလိုရှိသွားသည်။ ဒီတော့ . . .

“သူက ဘယ်အခန်းမှာလဲ အန်တီ”

“No.36မှာ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့က သမီးရွှေရုပ်ကို သိပို့လား”

ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း။

အခန်းတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း။

ပြီးတော့ . . .

နောက်ပြီးတော့ . . .

၊ ၊ ၊

XXIV

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ခြေထောက်ခြောက်ချောင်းမှာ တိခိုင်
ရပ်သွားပါ၏။

“ဟင်”

အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှုမရှိ။ အဆင်သင့်ထိုးပြင်ဆင်ထား
သော ပစ္စည်းပစ္စယတို့မှာ ပတ်ယောက်နှုရိုမရေး။

နိုးထိုးတို့လှပ်ရှားစွာ ဆောင်း အခန်းထဲသို့ ခြေချုခဲ့သည်။ သို့
သော် . . .

သက်ရှိပူး၍ မတွေ့။

မရှိ။

ထိုစဉ် . . .

“ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ကျွန်ုတော်ကို မထည့်ခိုင်း
တာ ဟိုအစ်မ။ ဟုတ်တယ် . . . သူပဲ”

“ဟင်”

‘မျှတ်’ ခနဲပင် ဒော်မင်းညွှန်ပြရာဆီ အကြည့်ရောက်မိတော့ . . .
‘ခုန်း’ ခနဲမြည်အောင်ပင် ရင်ခုန်းသုတေသနားပါတော့
သည်။

နနေရောင်ခြည်က ရိပ်ရိပ်လေးထိုးကျနေသည်။
လေပြေက ဆွဲယ်လွှာင့်ရဲလောက်လေး။ သွေ့သွေ့ဖွဲ့ဖွဲ့ တိုက်ခတ်

କୋପିଙ୍କ୍ରୀ ॥

ဆောင်းသိလိုက်ပြီ။

ခက်ဆစ်၏ ပုဂ္ဂိုမှုအကြော် 'Y' ကြောင့်လား?

ମହାତ୍ମୀ ॥

ဒါဆို အော်မင်းညွှန်ပြရာ ခိုစာပိုင်ရှင်ကြောင့်လား?

ଅହାତ୍ ॥

Thinking ଲାଗଲେ:ତେଣୁଠିଏ କୁଳୀପାତା:ତା:ଫିରିଲେବୁ . . .

သူကိုယ်တိုင်က အမျိန်တကယ်ချစ်မှတ်နီးသွားသော . . .

କୋଣାର୍କ ମହାଲୁ: ପିତ୍ତମାନ: ତାପିତାପିତ୍ତୁ ରୂପାଚିତ୍ତିକୁ ରୂପିତ୍ତୁ ଆତ୍ମକୁ

କଣ୍ଠାଦିତ୍ୟା . . .

ଅକ୍ଷରପାତ୍ରବିନ୍ଦୀ

ମନୋ । ମନ୍ତ୍ରି । ମନ୍ତ୍ରିକାଃଲେଖ

ବୀରିଗାନ୍ଧିତତ୍ତ୍ଵକୁ “ତୁ” ଭାବିଲୁଣ୍ଡ

နောက်တိုင်း နီးပို့စွဲသော် မူဘတ်ပါဟုး...

— 10 —

၁၁၁

တံခါးပင်သားသည်။

— 10 —

“ମେରାଟ”

တို့ရရှိသူ. ခေါ်သော် ကျောပေးနေသော ကောင်မလေး၏
ဆံပင်တော် ဒါခနဲဝဲသူးသည်အခါက် . . .

အလုစစ်တစ်ခုကို သူမြင်တော့ လိုက်ရသော

ကြည့်စမ်း... အရမ်းချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေး
နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ရှေ့ရှုပ်လေးတမှု လုပ်သူ။

သူ အကြိမ်ကြိမ် အဂါခါ မျှော်မှန်းရှုံးသွပ်နေရသော ရင်ထဲမှာ
ခြစ်သွားသည် ဒီကောင်မလေးပါလား။

“କିମ୍ବା ମନ୍ଦଃଅବର୍ତ୍ତନୀ ଲଗ୍ନେଲ୍ପିନ୍ଦ୍ରିୟ”

၅၅

“ကိုယ်တစ်ခါတည်း အဖြေဖော်လိုက်တော် သုတေသနများ မျှ။
ကိုချစ်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရှပ်မျက်လုံးလေးပြုးကာ အုံသွေးသည်။
ပြီးမှ တစ်ခုခုကိုတွေ့မိသွားသလို ရက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းင့်သွားပါ၏။
ပြီးတော့ မျက်လွှာလေးကို ချစ်စရာချရင်း မျှ။

“သူ့ကို ဘယ်သွက ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဓားကိုလောက်ကတည်းက ကိုယ်မွေးနေ့တိုင်း
စာတိုက်ကနေ မင်းထည့်ထည့်ပေးနေတဲ့ စာတစ်ကြောင်းရဲ့အမိပ္ပါယ်ကို
ကိုယ်ဖော်တတ်သွားပြီ။ ခဲ့နဲ့ပေါက်ခဲ့ရသောခွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုပိုလို
အော်ပြီးရဲ့သွားတယ်ဆိုတဲ့ စာသွားလေ”

ထိုအခါမှ အရှက်သည်းလွန်းစွာ ခေါင်းကို အသည်းအသန်
င့်လိုက်သောကောင်မလေးကိုကြည့်၍ မျှ။

“ကိုယ်လည်း အဲဒီအချိန်ကတည်းက မင်းကို စချစ်မိနေတာပဲ
ရွှေရှပ်ရယ်”

“ယုံရမှာလား”

မပွင့်တွေ့ပြောသည်။ ထိုအသံလေးက အနည်းငယ်တွန်ရိုင်
ပါ၏။ သူမရင်တွေ့ ခုနှစ်နေပြီ။ ထိုအတူ သူလည်း အဆမတန် ရင်
တွေ့ခုနှစ်နေပါ၏။ ဆောင်း အကြံအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျှ။

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တင်မဟုတ်
ဘူး လူတစ်ယောက်ကပါ ကိုယ့်ဘက်က လက်မှတ်ထိုးထောက်ခဲ့ပေးထား
တယ်။ ရော့ မျှ။”

ထိုစာရွက်က မကြေခင်ကတင် ခက်ဆစ်ရေး၍ လက်မှတ်ထိုး
ပေးလိုက်သောစာရွက် မျှ။

သူကမဲးပေးသောစာရွက်ကို ရွှေရှပ်က တုန်ရှိနေသောလက်အစုံ
ဖြင့် လှမ်းယူသည်။

ပုံမှန် ပြည့်သည်။ ရွှေရှပ်မျက်နှာလေးမှာ တဖြည့်ပြည့်
ပန်းရောင်သွေးတို့ ယုက်ထွေးလွင့်ဖြာ ကျလာပြီးသည့်နောက် မျှ။
နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို အချိုးကျနှစွာကိုက်လိုက်ရင်း မျှ။
“လူလည်းကြေး သွားသွားမှာ”
(ကျွန်တော်လားများ သွားမှာ၊ ဒီတော့ ပေါ်တင်ပဲ မျက်နှာ
ပြောင်တိုက်ပစ်လိုက်တယ်)

“ဟီး သိုး သိုး သွားသွား”

၂၂၂

အာမ္မာ အာဏာလုံးသောပရိသတ်များမှာ အတွေးအခြေ အသစ်
အဆန်းတစ်ခုကို သိလိုက်ရသဖြင့် ပျော်ဆွင်ဟန်တွေပြနေကြသည်။
ပြီးတော့ Thinkingboard ကိုလည်း ခကေခကာကြည့်သည်။

အကယ်၍ သင်သာ Thinkingဆိုင်ထဲတွင်ရှိနေလျှင် သင်လည်း
ပဲ Thinkingboard ကို ကြည့်နေမှာသေချာသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း?

XXVI

Thinkingဆိုင်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။

ဒီနှောက် လကုန်ရက်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် Thinkingဆိုင်၏
ထုံးစွဲ Thinkingboard လွှဲပွဲနေ။

ဒါလမ္မ အရင်အကြောင်များစွာထက် ယခုတစ်ကြိမ်က လူပိုစည်း
နေသည်။ အကြောင်းကား . . .

တစ်လတိတိ အဖြော်ရောင်သော Thinkingboard မှစာသားကို
ယနေ့ရှင်းပြထားသည်။

အရင်လများဆိုလျှင် မဲဖောက်ပြီးတိုင်း ပိုင်ရှင်ကရှင်းပြသော်
လည်း ယခုလမ္မတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ယရုမ္မ ရှင်းပြဆင်ရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ခန့်ပေါက်ခံရသော ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လိုစိုလိုအော်ပြီး
ရူးသွားတယ်။

ခန့်ပေါက်ခံရသောခွေးဟာ ဘယ်လိုအော်မလဲ?

“အိုင်” → I

(မှတ်ချက် - ကိုယ်တိုင်ပေါက်ကြည့်နိုင်သည်)

လိုစိုဆိုတာ ဒီလို I = လို
VE = စို → Love

ရူးသွားတယ် → You

အခါတော့ ...

I Love You.

၂၂၁

XXVII

စားပွဲစိုင်းတစ်စိုင်းတွင် လူလေးယောက်ထိုင်နှုန်းည်။ သူတို့က ယောက်တိုင်းက ပေါင်းလာသော အရမ်းချစ်ကြသည် သူင်ယူခဲ့း တွေဖြစ်သည်အပြင် Thinkingboardမှစာသားကို စွန်းပြုတွင်သူများ လည်းဖြစ်ပါ၏။

အရင်တွန်းက ငါးယောက်။ ဒါပေမဲ့ ဆေတန်ဆိုသော မိမိုးကလေးတစ်ယောက်မှာ လောကကြီးကို လက်ပြန်တ်ဆက်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် လေးယောက်သာကျော်တော့မြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကျော်သောလေးယောက်က ...

ခက်ဆစ်၊ ‘ဘာလာလာ ဒါပဲ’ မှ ရာဇာ၊ ‘Kiss’ မီနီမားကက်မှ သွယ်ဖြူ၍ နှင့် ချွေရပ်။

ဒါလေမဲ့ ဆေတန်နေရာတွင် လူတစ်ယောက် အစားထိုးသိုးဆားလာသည်။ အဲဒါက ဆောင်းဆိုသော ကျော်တော်။

ရွှေရပ်၏ ချုစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဒီတစ်လအတွက် Thinkingboard ပိုင်ရှင်အဖြစ် မဲပေါက်သူ ကတော် Triangle အထူးကုဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာစည်သူဖြစ်ပါတယ် ငော်များ”

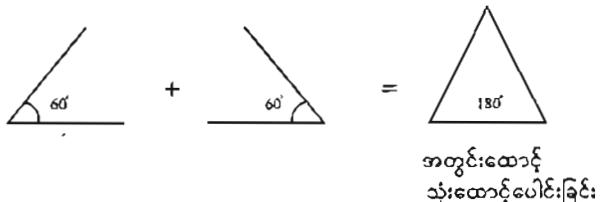
လက်ချုပ်သံတွေဆူည့်သွားသည်။ မိုးက ဆက်ကြညာပါ၏။

“ဒေါက်တာစည်သူ မဲထည့်တဲ့အတွေးအခေါက် ခြောက်ဆယ် နဲ့ ခြောက်ဆယ်ပေါင်း ... တစ်ရုံရုံစာယ်ဆိုတဲ့ သချာအတွေးအခေါ လေးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်းလင်းပြပေးဖို့ ဒေါက်တာစည်သူ၊ ကို ပို့ပေါ်ပါတယ် ငော်များ”

မကြာခင်မှာပင် ဒေါက်တာစည်သူတစ်ယောက် အားလုံးရှေ့ ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော် ...

အသစ်ဖြစ်သွားသော Thinkingboard ပေါ်တွင် ဒေါက်တာ စည်သူရေးလိုက်သည်ကား ...

$$60 + 60 = 180$$

အတွင်းဆောင်
သုံးဆောင်ပေါင်းပြုး

အောင်မာရီက်တာစည်သူသည် သူအလုပ်လုပ်ရာ ဆေးခန်း၏ နာမည်အား သချာအတွေးအခေါပေါင်း၍ မဲထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ တော့သည်။

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန် ညဲ ဆယ့်တစ်နာရီနှင့်
ဆယ့်နှစ်မီနဲ့ ရှိပါပြီခင်ဗျာ။